

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 1998-1999

19 maart 1999

BULLETIN VAN VRAGEN EN ANTWOORDEN

INHOUDSOPGAVE

I. VRAGEN VAN DE VLAAMSE VOLKSVERTEGENWOORDIGERS EN ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS (Reglement artikel 81, 1, 2, 3, 5 en 7)

	Blz.
A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn	
Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening	1243
Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling	1246
Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid	1253
Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken	1253
Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media	1259
Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting	1262
Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn	1267
B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn	
Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie	1273
Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling	1275
Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid	1288
Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken	1296
Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting	1305

II. VRAGEN WAARVAN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN VERSTREKEN IS EN WAAROP NOG NIET WERD GEANTWOORD (Reglement artikel 81, 6)

Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie	1312
Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling	1314
Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting	1316

III. VRAGEN WAARVAN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN VERSTREKEN IS MET TEN MINSTE TIEN WERKDAGEN EN DIE OP VERZOEK VAN DE VRAAGSTELLERS WERDEN OMGEZET IN VRAGEN OM UITLEG (Reglement artikel 81, 4)

Nihil

REGISTER	1317
----------------	------

**I. VRAGEN VAN DE VLAAMSE
VOLKSVERTEGENWOORDIGERS EN
ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS
(Reglement artikel 81, 1, 2, 3, 5 en 7)**

**A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de
reglementaire termijn**

STEVE STEVAERT

MINISTER VICE-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING,
VLAAMS MINISTER VAN OPENBARE
WERKEN, VERVOER EN RUIMTELIJKE
ORDENING

**Vraag nr. 158
van 25 januari 1999
van de heer LIEVEN DEHANDSCHUTTER**

*Beschermde monumenten – Restauratie en bouw-
vergunning*

1. Aan hoeveel beschermde monumenten in Vlaanderen waarvoor een restauratiepremie werd toegestaan door Monumentenzorg tot verplicht onderhoud, werd de bouwvergunning geweigerd door Ruimtelijke Ordening omdat de bestaande gebouwen in groene, natuur- of agrarische gebieden en bufferzones als zonevreemd werden beschreven ?
2. Welke voorlopige maatregel heeft de minister getroffen om te vermijden dat deze waardevolle beschermde gebouwen langzaam zouden vervallen of leeg komen te staan ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn.

Gecoördineerd antwoord

1. Er zijn geen gevallen bekend van beschermde monumenten in Vlaanderen waarvoor een restauratiepremie werd toegestaan door Monumentenzorg, waarbij de bouwvergunning door Ruimtelijke Ordening achteraf werd geweigerd omdat de bestaande gebouwen in groene, natuur- of agrarische gebieden en bufferzones als zonevreemd werden beschreven.
2. Allereerst kan er worden gewezen op het stelsel van de onderhoudspremie. Eigenaars kunnen sinds de wet van 27 december 1984 op fiscale

bepalingen, aangepast door het koninklijk besluit van 10 april 1992 en onlangs gewijzigd op 16 mei 1997, de uitgaven voor werken die zij aan hun beschermde eigendom uitvoeren, aftrekken van hun gezamenlijk belastbaar netto-inkomen. Door het feit dat deze premie elk jaar opnieuw kan worden aangevraagd, onderstreept de overheid expliciet dat onderhoud een regelmatig karakter moet hebben.

Anderzijds wordt er bij problematische gevallen steeds herbestemming overwogen, waarbij het betrokken goed bewoond of opnieuw bewoond kan worden.

**Vraag nr. 160
van 25 januari 1999
van de heer PIETER HUYBRECHTS**

Nikelaan Laakdal – Doortrekking

De gemeentebesturen van Laakdal en Meerhout zijn vragende partij om de Nikelaan in Laakdal door te trekken naar de op- en afritten van de E313 in Ham.

Momenteel moet al het zwaar verkeer via de dorpskernen van beide gemeenten passeren en het veroorzaakt er hinder en onveiligheid.

Ook het chemisch bedrijf Amoco, het distributiebedrijf Nike en de exploitant van de containerterminal dringen aan op een ontsluiting van het betrokken bedrijfsterrein.

Zijn er plannen om de Nikelaan door te trekken naar de op- en afritten van de E313 in het Limburgse Ham ?

Zo ja, wanneer wordt deze aansluiting verzekerd ?

Hoeveel bedraagt de kostprijs voor het Vlaams Gewest van deze ontsluiting ?

Antwoord

1. In december 1998 werd er op mijn kabinet vergaderd met alle betrokken partijen over de ontsluiting van Nike en de containerterminal in Meerhout.

Volgende denkpiste kon rekenen op een behoorlijk draagvlak binnen de vergadering :

- aanleg van een nieuwe infrastructuur in de omgeving van de E313-autosnelweg ;
- aanpassen van een bestaande gemeenteweg (gemeente Ham, Sluisstraat) ;
- heraanleggen van de kruispunten van de Sluisstraat en de op- en afritten van de E314 op de gewestweg N141.

De leden van de vergadering zullen een definitief standpunt innemen op basis van een uitgewerkt voorontwerp.

2. Het is de bedoeling om vooraf studiewerk te verrichten in verband met de eventuele aanleg van de ontsluitingsweg en om de te volgen procedure te bepalen (mobiliteitseffectrapport (?), mobiliteitsplan, gewestplanwijziging indien nodig, milieueffectrapport nodig (?), bouwvergunning, ...). Aan de hand van een voorontwerp zullen hierover standpunten worden ingenomen.

De periode van realisatie is afhankelijk van de procedure. De aanpassing van de op- en afritten van de E313 en N141 in Ham door middel van rotondes is hoe dan ook geïntegreerd in het dossier tot aanleg van fietspaden langs de gewestweg N141 in Ham. Dit project is opgenomen op het programma 1999.

3. De exacte kostprijs en de verdeling van de kosten is op dit ogenblik nog niet bekend. Voor de aanleg van de rotondes is echter wel een krediet van 30 miljoen frank gereserveerd.

**Vraag nr. 162
van 25 januari 1999
van de heer JACKY MAES**

Marinebasis Lombardsijde – Afbraak infrastructuur

De recente eigendomsoverdracht van de voormalige marinebasis van Lombardsijde van het federaal ministerie van Landsverdediging naar het Vlaams Gewest, heeft ervoor gezorgd dat het Vlaams Gewest na heel wat moeilijkheden uiteindelijk eigenaar is geworden van de voormalige marinebasis.

Dit betekent dat de realisatie van het "Plan Zeehond" ten behoeve van het natuurherstel langs de IJzermonding kan worden gerealiseerd. Maar dit betekent ook dat het Vlaams Gewest nu eigenaar

is van infrastructuren die de open ruimte versnipperen. Als men een consequent handhavingsbeleid inzake ruimtelijke ordening wil voeren, dan moet het Vlaams Gewest eerst en vooral in eigen boezem durven kijken.

In dit geval betekent dit dat al deze verlaten gebouwen, wegen, dokken en kaaien omwille van natuurherstel dringend moeten worden gesloopt om plaats te maken voor de te herstellen slikken, schorren en duinen langs de IJzermonding.

Heeft de minister vice-president reeds initiatieven genomen om alle infrastructuren (gebouwen, wegen, dokken en kaaien) van de voormalige marinebasis van Lombardsijde, waarvan het Vlaams Gewest nu eigenaar is, af te breken ten behoeve van natuurherstel ?

N.B. Een vraag over deze problematiek werd ook gesteld aan de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.

Antwoord

Een gedeelte van de militaire basis in Nieuwpoort-Lombardsijde, namelijk het gedeelte gelegen rond het tijdok, werd inderdaad verworven door het departement van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.

Ook mijn departement beheert gronden (en in het bijzonder ook de zeekering) ten oosten van de havengeul. Het is de bedoeling dat al deze gronden worden samengevoegd tot een integraal kustreservaat "De IJzermonding".

De ministeriële besluiten houdende de aanwijzing van "De IJzermonding" als Vlaams natuurreservaat en de instelling van een commissie die adviezen en voorstellen moet formuleren inzake het beheer van dit natuurreservaat, zullen binnenkort worden ondertekend.

Met betrekking tot de planning en timing van de afbraak van het dok, de gebouwen en andere infrastructuur gelegen binnen het gedeelte van het militair domein dat werd verworven door het Vlaams Gewest, moet ik verwijzen naar het antwoord van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, de heer Theo Kelchtermans.

(Antwoord Theo Kelchtermans : blz. 1283 – red.)

Vraag nr. 164
van 28 januari 1999
van de heer FELIX STRACKX

N10 Berlaar-Lier – Heraanleg

Het wegdek van de gewestweg N10 verkeert tussen Berlaar en Lier in een dusdanig slechte staat dat normaal autorijden er bijna onmogelijk is. Dit zorgt voor gevaarlijke verkeerssituaties, zeker bij slechte weersomstandigheden.

Nochtans wordt de automobilist niet van tevoren voor deze gevaarlijke situatie gewaarschuwd door het daarvoor geëigende verkeersbord.

Evenmin wordt er een snelheidsbeperking opgelegd.

1. Waarom werden tot dusver niet reeds de meest dringende herstellingen uitgevoerd aan deze zeer drukke weg ?
2. Kan het Vlaams Gewest aansprakelijk worden gesteld indien er zich een ongeval zou voordoen als gevolg van de slechte staat van het wegdek, wanneer deze niet op voorhand werd aangekondigd ?
3. Wanneer wordt een aanvang genomen met een grondige herstelling en hoelang zullen deze werken in beslag nemen ?

Antwoord

De rijweg verkeert niet in goede staat. Door de administratie Wegen en Verkeer worden regelmatig onderhoudswerken uitgevoerd. Aan het begin van het wegvak en na elk kruispunt werden de daartoe geëigende borden A13 geplaatst, en dit in beide richtingen.

De herstelling van het wegdek gaat gepaard met een herinrichting, in die zin dat de huidige drie rijstroken worden verminderd met twee. De middenrijstrook wordt over de ganse lengte vervangen door een verhoogde onverharde middenberm. De uitvoeringstermijn bedraagt 150 werkdagen.

De aanbesteding van de werken was in eerste instantie gepland op het einde van vorig jaar. Door onverwachte problemen in Lier en Berlaar werden bijkomende besprekingen nodig geacht, waardoor de aanbesteding werd uitgesteld.

Het dossier is momenteel aanbestedingsklaar. Enkel dient de bijakte 16, gehecht aan het mobiliteitsconvenant, nog te worden ondertekend door de Vlaamse Vervoermaatschappij De Lijn en mij met het dossier ter goedkeuring te worden voorgelegd.

Het is momenteel de bedoeling deze aanbesteding te houden in de eerste helft van 1999 en de werken zelf aan te vangen onmiddellijk na de bouwvakantie.

Vraag nr. 165
van 28 januari 1999
van de heer MARC OLIVIER

R8 ring Kortrijk – Afwerking

Voor veel bedrijven gevestigd in de industriezones rond Kortrijk is een veilige en vlotte verbinding met het wegennet voor zowel personen- als vrachtverkeer van het grootste belang. De ringweg R8 rond Kortrijk speelt hierbij een cruciale rol. Ook het nieuwe mobiliteitsplan van de stad Kortrijk dat op 1 december 1998 van kracht werd, legt de nadruk op het gebruik van de ringweg.

Genoemde ringweg is echter nog steeds niet afgewerkt. Die plaatsen waar de afwerking op zich laat wachten, staan bekend als uiterst hinderlijk en zeer gevaarlijk. Het gaat om volgende punten :

- aansluiting met de A17 en A19, waar al jaren een uiterst verwarde en gevaarlijke verkeerssituatie bestaat. Zo moet rechtsomkeer worden gemaakt om vervolgens erg vlug in te voegen en staan er verkeerslichten langs beide kanten midden de snelweg ;
 - vanaf de industriezone in Kuurne tot aan de verkeerswisselaar in Stassegem moet de definitieve ringweg nog worden aangelegd, zodat het verkeer tussen de E17 en de industriezone vlot kan doorstromen.
1. Wordt het belang van de afwerking van de R8 uit oogpunt van de economische activiteit en de verkeersveiligheid in en om Kortrijk onderkend ?
 2. Zijn er voltooiings- en/of andere werken gepland aan de R8 in 1999 en 2000 ?
 3. Welke maatregelen neemt de minister teneinde de verkeersveiligheid en de doorstroming op genoemde punten te verbeteren ?

4. Op welke termijn plant de minister de volledige afwerking van de R8 ?

Antwoord

Het noordelijke wegvak van de R8 werd in het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen gecategoriseerd onder de primaire wegen, categorie II. De inrichtingsprincipes voor deze wegencategorie voorzien niet in rechtstreekse toegangen en scheiding van de verkeerssoorten.

Daar het verkeer op dit wegvak nu over de parallellopende bedieningswegen verloopt, wordt overeenkomstig bovenvermelde inrichtingsprincipes de optie om het centrale deel of de eigenlijke R8 als autoweg of autosnelweg aan te leggen, behouden.

1. De relatie tussen mobiliteit en economische activiteit wordt onderkend.
2. Er zijn geen voltooiingswerken gepland. Er wordt enkel structureel onderhoud uitgevoerd op de R8 in 1999 en 2000.
3. Er zijn geen directe maatregelen gepland.

De in opmaak zijnde mobiliteitsstudie, die tot een beleidsplan dient te leiden, zal de prioriteiten en de maatregelen bepalen voor het verzekeren van de mobiliteit, de verkeersveiligheid en de verkeersleefbaarheid in Kortrijk. Het noordelijke wegvak van de R8 zal zijn opgenomen in de mobiliteitsscenario's die zullen worden geëvalueerd.

Het mobiliteitsplan dat in werking trad op 1 december 1998, is een klein onderdeel van het definitieve beleidsplan, dat tegen eind 1999 klaar zal zijn. Het was een tussenstap die noodzakelijk was vanwege de openstelling van de heraangelegde Grote Markt.

4. In het beleidsplan zal een prioriteitenlijst zijn opgenomen die alle belangrijke acties zal vermelden, waaronder deze op de R8.

De programmering ervan zal afhankelijk zijn van de noden die zich in Vlaanderen voordoen en van de beschikbare budgetten.

THEO KELCHTERMANS

VLAAMS MINISTER
VAN LEEFMILIEU EN TEWERKSTELLING

Vraag nr. 106
van 28 januari 1999
van de heer JOS STASSEN

Bostoegankelijkheidsreglement – Speelzones

Op 19 december 1998 keurde de Vlaamse regering principieel een aanpassing van de reglementering betreffende de toegankelijkheid en het occasionele gebruik van de bossen goed, met het oog op de aanwijzing van speelzones.

Ingevolge een opmerking van de Raad van State keurde de Vlaamse regering dit besluit opnieuw principieel goed, zodat het kan worden voorgelegd aan de Interministeriële Conferentie voor Leefmilieu.

Welk besluit heeft de Vlaamse regering terzake goedgekeurd en wat was de opmerking van de Raad van State ?

Antwoord

Het ontwerpbesluit van de Vlaamse regering tot wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 22 juli 1993 betreffende de toegankelijkheid en het occasionele gebruik van de bossen, werd op 19 december 1998 principieel goedgekeurd door de Vlaamse regering en aan de Raad van State voor advies binnen drie dagen voorgelegd.

Op 29 december 1998 heeft de Raad van State dit advies gegeven.

Inhoudelijk formuleerde de Raad van State enkele kleine opmerkingen bij de voorgelegde tekst.

De belangrijkste opmerking betrof echter de vaststelling dat, ingevolge artikel 6, § 2, 1° van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, de betrokken gewestregeringen overleg dienen te plegen wat "de bijzondere bepalingen betreffende de bossen gelegen op het grondgebied van meer dan één gewest" betreft.

Het arrest 68/96 van 28 november 1996 van het Arbitragehof stelde dat een gewest dat van plan is bepalingen aan te nemen die kunnen worden toegepast op bossen waarvan de grenzen die van het grondgebied van het gewest overschrijden, voorafgaandelijk overleg moet plegen met de andere gewestregeringen vooraleer het ontworpen besluit kan worden aangenomen.

Aangezien het ontwerpbesluit van toepassing is op alle Vlaamse bossen, en dus ook op de in het Vlaamse gewest gelegen delen van gewestgrensoverschrijdende bossen, stelde de Raad van State dat ook hier een overleg met de overige gewesten nodig is.

Ingevolge het advies van de Raad van State heeft de Vlaamse regering op 19 januari 1999 een, op basis van het advies, licht gewijzigd besluit opnieuw principieel goedgekeurd en mij de opdracht gegeven het besluit voor te leggen op de Interministeriële Conferentie voor Leefmilieu.

Na het overleg tussen de gewesten zal het besluit definitief worden goedgekeurd door de Vlaamse regering.

**Vraag nr. 108
van 28 januari 1999
van de heer FRANCIS VERMEIREN**

*Aanmoedigingspremies loopbaanonderbreking –
Kritiek Rekenhof*

In zijn beoordeling van de administratie Werkgelegenheid van de Vlaamse regering heeft het Rekenhof enkele opmerkingen geformuleerd in verband met het systeem van de aanmoedigingspremies voor loopbaanonderbreking en verminderde arbeidsduur, zowel in de private als in de publieke sector (Boek van het Rekenhof 1998, blz. 105).

Er werd kritiek geleverd op de interne tegenstrijdigheden in de reglementering en het gebrek aan interne controle. Ook werd erop aangedrongen dat de subregionale tewerkstellingscomités hun adviesbevoegdheid ten volle zouden uitoefenen en werd om een evaluatie verzocht van het tewerkstellings-effect van de maatregelen tot aanmoediging van de arbeidsduurvermindering.

1. Welke maatregelen werden door de minister getroffen om de interne tegenstrijdigheden ongedaan te maken ?

Welke aanpassingen aan de reglementering werden er doorgevoerd ?

2. Waarom werd niet overgegaan tot terugvorderingen ? Wat wordt bedoeld met "ruimte tot appreciatie", door de minister ingeroepen om niet tot terugvorderingen over te gaan ?

Om welk bedrag ging het daarbij ?

Antwoord

1. De regelgeving inzake de Vlaamse aanmoedigingspremies werd in de loop van 1998 diverse keren aangepast en gewijzigd ; voor de privé-sector gebeurde dit bij de besluiten van de Vlaamse regering van 26 mei en 6 oktober 1998, en voor de Vlaamse openbare sector bij besluit van de Vlaamse regering van 22 september 1998.

Met betrekking tot de *interne tegenstrijdigheden* die het Rekenhof in zijn nota van 9 maart 1998 heeft vastgesteld, werden volgende aanpassingen aan de betrokken reglementering doorgevoerd.

1.1. In verband met de opmerking van het Rekenhof dat er in het stelsel van de aanmoedigingspremies voor de openbare sector geen *overstapmogelijkheid* was ingeschreven van een volledige naar een gedeeltelijke loopbaanonderbreking of omgekeerd, moet worden gesteld dat deze overstapregeling wel degelijk in de reglementering was opgenomen.

1.2. Wat het *cumulatieverbod* van de aanmoedigingspremie met sommige andere uitkeringen betreft, bepalen de nieuwe besluiten dat de premie niet kan worden gecombineerd met een uitkering in het kader van de werkloosheidsreglementering. De vroegere vermelding dat er een cumulatieve verbod was tussen de premie en de RVA-onderbrekingsuitkering (RVA : Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening), is in de nieuwe premiebesluiten geschrapt.

1.3. In tegenstelling tot de federale regelgeving voorziet de Vlaamse reglementering in een absolute *vervangingsplicht*, dat wil zeggen ook bij loopbaanonderbreking wegens palliatieve verzorging en bij loopbaanonderbreking met vermindering van een vierde of een vijfde van het normaal aantal ar-

beidsuren van een voltijdse betrekking vanaf het eerste personeelslid.

De door het Rekenhof gewraakte passage in het besluit van 3 mei 1995 voor de openbare sector – met name de bepaling dat "indien het personeelslid dat voor de duur van de loopbaanonderbreking opgenomen om palliatieve zorgen te verstrekken, niet vervangen wordt, het bedrag van de premie kan worden teruggevorderd van de werkgever" –, werd in de teksten van de nieuwe besluiten niet meer opgenomen.

Sedert het in werking treden van de nieuwe reglementering vraagt de administratie bij elke aanvraag voor een aanmoedigingspremie om een bewijs van vervanging, ook wanneer het gaat om een loopbaanonderbreking wegens palliatieve verzorging; indien de werknemer of het personeelslid dit vervangingsbewijs niet kan voorleggen, wordt de aanmoedigingspremie in geen enkel geval nog toegekend.

2. In verband met de opmerking van het Rekenhof over het *gebrek aan interne controle*, wil ik verwijzen naar de jaardoelstellingen 1998 en 1999 van de administratie Werkgelegenheid in het algemeen en van de afdeling Inspectie in het bijzonder, waarin de controle op het stelsel van de aanmoedigingspremies als een specifieke doelstelling in aanmerking werd genomen. De in 1998 uitgevoerde inspecties gebeurden gericht of steekproefsgewijs.

Wat de *terugvorderingen* betreft, bepalen de beide premiebesluiten dat "onrechtmatig verkregen aanmoedigingspremies kunnen teruggevorderd worden". Dit betekent dat eventueel niet tot terugvordering wordt overgegaan, indien zou blijken dat de begunstigde werknemer niet verantwoordelijk is voor de onrechtmatige toekenning van bewuste premie.

Vorig jaar werd in 58 dossiers overgegaan tot terugvordering, waarbij een totaal bedrag van 866.860 frank aan onrechtmatig verkregen premies werd terugbetaald.

Vraag nr. 112
van 28 januari 1999
van de heer MARC OLIVIER

Knelpuntberoepen – Recruitering buiten Vlaanderen

In veel Vlaamse regio's ontstaat er een steeds groter wordend tekort aan geschoolde arbeidskrachten, met name in technische functies: de zogenaamde "knelpuntberoepen". Dat blijkt onder andere uit een studie van Upedi, de beroepsorganisatie van de uitzendkantoren, in opdracht van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV).

Op de lijst van dergelijke functies staan onder meer lassers, vrachtwagenchauffeurs voor internationale bestemmingen, vrachtwagen- en automonteurs, elektromechanici, heftruckchauffeurs, elektriciens en plaatwerkers.

Er werden reeds allerlei opleidingsinitiatieven genomen en ik stelde dit probleem reeds aan de orde in mijn schriftelijke vraag nr. 89 van 11 januari 1999 betreffende VDAB-opleidingen voor arbeidersfuncties (VDAB: Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding) (*Bulletin nr. 9 van 5 maart 1999, blz. 1223 – red.*).

1. Kunnen mensen die niet in Vlaanderen zijn gedomicilieerd, zich inschrijven bij de VDAB en bijgevolg de opleidingen volgen?
2. Zo ja, hoeveel niet-Vlaamse ingezetenen zijn er op dit moment ingeschreven bij de VDAB en welke nationaliteit hebben die?
3. Onderneemt de VDAB acties om zich buiten Vlaanderen kenbaar te maken en daar arbeidskrachten te gaan zoeken en werven voor knelpuntberoepen?
4. Zo ja, waar gebeurt dat dan en wat waren tot nogtoe de resultaten?
5. Is er enige vorm van samenwerking tussen de VDAB en niet-Vlaamse (overheids)bemiddeldingsdiensten?

Antwoord

1. Artikel 24, § 1 van het besluit van 21 december 1988 houdende de organisatie van de arbeidsbemiddeling en de beroepsopleiding stelt: "Iedereen mag zich als werkzoekende bij een openbare dienst voor arbeidsbemiddeling ... laten inschrijven".

Artikel 81: "Een beroepsopleiding kan volgens de voorwaarden bepaald in deze titel, gevolgd worden door iedere persoon die als werkzoekende bij de Dienst is ingeschreven".

Er is geen wettelijke verblijfplaats in Vlaanderen vereist, wel is er een adres nodig waar de werkzoekende bereikbaar is. Het recht om te werken in België is natuurlijk wel aan beperkingen onderworpen.

2. Op 31 januari 1999 waren er 1.576 werkzoekenden ingeschreven met verblijfplaats buiten Vlaanderen.

Verblijfplaats

Brussel	1.081
Wallonië	226
Nederland	183
Frankrijk	69
Overige	17

Nationaliteit

Belgisch	1.151
Nederlands	149
Frans	64
Marokkaans	35
Turks	32
Overige	145

3. VDAB-consulenten kunnen – in samenspraak met de werkgevers – vacatures waarvoor een grensoverschrijdende aanpak nodig is, zoals in het bijzonder voor knelpuntberoepen, kenbaar maken in alle of welbepaalde lidstaten van de Europese Economische Ruimte (EER) via de Eures-jobdatabank.

Eures (European Employment Services) is een Europees netwerk en bemiddelings-, informatie- en advieskanaal voor alle lidstaten van de EER. De VDAB heeft daartoe in haar vestigingen in Antwerpen, Gent, Kortrijk en Lanaken Eures-consulenten in dienst.

De vacatures die de VDAB ontvangt, kunnen niet alleen via WIS (Werkinformatiesysteem) worden geraadpleegd, maar ook via de Website van de VDAB op Internet.

Er is verder een partnership van de VDAB en CareerWeb USA voor hooggekwalificeerde jobs : CareerWeb Flanders Belgium, actief sinds juni 1998. Dit product is ontstaan uit een licentieovereenkomst met CareerWeb USA, een van de grootste jobsites in Amerika. Het is gericht op hooggeschoolden die een informatietechnologie- of een kaderfunctie ambiëren, al of niet internationaal. Product : zie brochure werkgevers + werkzoekende als **bijlage**.

Resultaten

Eind 1998 had de VDAB 175 bedrijven die een overeenkomst voor het gebruik van CareerWeb Flanders Belgium wensten, waarvan 159 bedrijven enkel een abonnement hadden op de cv-databank (cv : curriculum vitae). Eind december 1998 bevatte de cv-databank 4.275 cv's, waarvan 201 Belgische cv's en 4.079 internationale cv's. In 1998 werden er 55.471 jobselecties uitgevoerd op de vacaturebank. Op de cv-databank werden er 3.268 selecties uitgevoerd. Maandelijks zijn gemiddeld 324 werkzoekenden in Jobmatch geregistreerd : hiermee krijgt de werkzoekende volgens zijn profiel via e-mail de gepaste vacatures toegestuurd.

4. In 1998 werden 2.600 vacatures die door de VDAB waren ontvangen, verspreid naar de Eures-databank. Van de via Eures verspreide vacatures werden er 489 vervuld via andere kanalen dan de VDAB.

De VDAB ontving in 1998 ook 1.635 vacatures uit Eures. 414 vacatures werden door de VDAB vervuld.

5. De VDAB is als publieke tewerkstellingsdienst een actieve partner in het Eures-netwerk, waarvan alle publieke tewerkstellingsdiensten van de EER, ook de Brusselse BGDA (Brusselse Gewestelijke Dienst voor Arbeidsbemiddeling) en de Waalse Forem (Office Communautaire et Régional de la Formation Professionnelle et de l'Emploi), deel uitmaken (als **bijlage** : Eures-jaarverslag VDAB 1997 en folder).

Een nieuw initiatief is het Watis-project. Het Watis-project (Work And Training Information System) past in het Telematics Applications Programme van de Europese Commissie, sector Information Engineering. Information Engineering onderzoekt de creatie, het opslaan, de verspreiding en het gebruik van informatie, waarbij op verschillende domeinen wordt gezocht naar methodes waardoor deze informatie een toegevoegde waarde krijgt en beschikbaar wordt gemaakt voor alle Europese burgers.

Dit interactief informatiesysteem is een selfservice-instrument voor werknemers, werkgevers en overheid om eenvoudig en snel informatie op te vragen en gegevens aan te bieden rond werk en opleiding.

Het Watis-systeem werd ontwikkeld door een consortium van zeven partners, waarbij de

VDAB optrad als projectcoördinator. De overige partners zijn : de openbare opleidings- en tewerkstellingsdiensten MOL (Finland), FÁS (Ierland), IMAF (regio Madrid), en de privé-partners KT-Datacenter (softwarebedrijf Finland), Intercai Holding (telematicaconsultants Nederland), Alcatel Bell (telecommunicatiespecialist België).

Het project liep van juni 1996 tot september 1998. In december 1997 is de beslissing gevallen dat Watis de standaard wordt voor toekomstige en bestaande toepassingen van de VDAB. Op dit ogenblik wordt het door Watis ontwikkelde product geïmplementeerd en geïntegreerd in de VDAB-organisatie. Een eerste fase zal klaar zijn tegen 28 februari 1999.

(Bovenvermelde bijlagen liggen ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

**Vraag nr. 116
van 3 februari 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Subregionale tewerkstellingsdiensten – Beschikbaarheid RIZIV-gegevens

De subregionale tewerkstellingsdiensten (STD) van de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding (VDAB) zijn tewerkstellingsinitiatieven. Beschikken over zo volledig mogelijke en aan de doelstelling aangepaste gegevens, is voor de opmaak van plannen essentieel.

Zij beschikken voor studies over de subregio's (niveau gemeenten), in het kader van de structuurfondsen, over :

- de gegevens van de bevolking op het niveau van de gemeente ;
- de werkloosheidsgegevens per gemeente ;
- de gegevens van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid (RSZ) ;
- de gegevens van het Rijksinstituut voor Ziekten en Invaliditeitsverzekering (Riziv) op het niveau van het arrondissement ;
- de zelfstandigen op het niveau van de gemeente ;

- de actieve bevolking volgens de laatst beschikbare gegevens van het Nationaal Instituut voor de Statistiek (NIS) (dus niet correct).

Door de pendelarbeid, die in sommige gemeenten erg groot is, zijn er op gemeentelijk vlak vaak belangrijke afwijkingen tussen de RSZ-gegevens en het reëel aantal loontrekkenden. Juiste gegevens zijn niet altijd officieel beschikbaar voor de STD's, hoewel de verschillende landsbonden over gegevens van de loontrekkenden beschikken tot op het niveau van de gemeente (Riziv).

Op een vroegere vraag van mij verwees de minister in zijn antwoord naar het Steunpunt WAV (Werkgelegenheid, Arbeid en Vorming), dat voorstellen zou doen. Tevens verklaarde de minister eventueel deze Riziv-gegevens te vragen aan de bevoegde federale minister (*vraag nr. 399 van 11 september 1997 ; Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 4 van 17 november 1997, blz. 596 – red.*).

Wat zijn de resultaten van de bevraging bij het Steunpunt WAV en de concretisering van deze voorstellen ten aanzien van Riziv ?

Antwoord

Het lokale niveau wint aan belang in het arbeidsmarktgebeuren. De nood aan accurate gegevens op gemeentelijk niveau over de vraag naar arbeidskrachten (de werkgelegenheid) en het aanbod van arbeidskrachten (de beroepsbevolking) neemt bijgevolg toe.

Ter ondersteuning van deze evolutie stelt de Stuurgroep Strategisch Arbeidsmarktonderzoek in samenwerking met het Steunpunt WAV jaarlijks vijf provinciale Jaarboeken samen (in opdracht van de Vlaamse regering en de Vlaamse sociale partners). In de meest recente editie (Jaarboeken 1998, gepubliceerd in februari 1999) is bijzondere aandacht besteed aan arbeidsmarkt cijfers en -indicatoren op gemeentelijk niveau. Meer uitleg over de gehanteerde methode vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger in de bijlage van deze Jaarboeken en in het artikel "Arbeidsmarktindicatoren op gemeentelijk niveau : tweede jaargang" (Nieuwsbrief Steunpunt WAV 4/98, blz. 40-47).

Zoals in de vraag terecht wordt opgemerkt, impliceert de pendelarbeid dat er op subregionaal vlak aanzienlijke afwijkingen bestaan tussen de traditionele RSZ-gegevens (geografische verdeling van jobs volgens werkplaats) en het reëel aantal loontrekkende inwoners (verdeling van werknemers

volgens hun woonplaats). Dit probleem wordt sinds kort verholpen dankzij de koppeling van de RSZ-databank met het Rijksregister via de Kruispuntbank Sociale Zekerheid (KSZ).

Deze nieuwe gegevens bieden per gemeente zicht op het aantal inwoners dat in loondienst werkt. De verdeling van de zelfstandigen volgens woonplaats is beschikbaar bij het Rijksinstituut voor de Sociale Verzekeringen der Zelfstandigen (RSVZ); het aantal helpers wordt geraamd door combinatie van diverse bronnen; het aantal (niet-werkende) werkzoekenden is beschikbaar bij de VDAB. Door combinatie van deze bronnen is het mogelijk de beroepsbevolking te ramen tot op gemeentelijk niveau, het resultaat hiervan is terug te vinden in de vermelde provinciale Jaarboeken.

Ook de beschikbaarheid van de Riziv-gegevens op gemeentelijk niveau is sinds kort gerealiseerd. Op de Arbeidsmarktstatistiekdag (in november 1998) wees de Riziv-studiedienst op het grote aantal aanvragen naar gemeentelijke gegevens die hij recentelijk mocht ontvangen.

Aan de methode om te komen tot de meest betrouwbare raming van de beroepsbevolking op gemeentelijk niveau wordt overigens nog steeds verder gesleuteld. Hierrond is een werkgroep actief met medewerking van de studiedienst van het federale ministerie van Tewerkstelling en Arbeid (MTA), de Waalse regering en het Steunpunt WAV.

In opdracht van de federale overheid (DTWC – Federale Diensten voor Wetenschappelijke, Technische en Culturele Aangelegenheden – Agora-programma), verleent het Steunpunt WAV wetenschappelijke ondersteuning in de verdere ontsluiting van de Kruispuntbank Sociale Zekerheid, een databank met veel potentieel op het vlak van gemeentelijke arbeidsmarktgegevens.

**Vraag nr. 120
van 12 februari 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Werkzoekende vijftigplussers – Maatregelen

Alhoewel de vijftigplussers gemakkelijk verdwijnen in de werkloosheidscijfers als "niet meer actief", blijft er nog een grote groep van uitkeringsgerechtigde volledig werklozen en niet-werkende werkzoekenden die graag opnieuw aan de slag wil.

Wanneer mensen boven de 45 jaar zonder werk vallen, vaak ten gevolge van een herstructurering

of faillissement van hun bedrijf, is dit een sociaal drama: in deze groep gaat het immers vaak om alleenverdieners met studerende kinderen ten laste. Met een gezinsinkomen van ongeveer 32.000 frank netto per maand moeten deze personen met hun gezin overleven.

Op mijn schriftelijke vraag nr. 265 van 14 mei 1997 antwoordde de minister dat er een ondervertegenwoordiging is in het servicesysteem dat de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding (VDAB) aan werkzoekenden biedt. De resultaten toen lieten nochtans duidelijk zien dat het netto-effect van de opleiding en begeleiding erg rendabel was (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 18 van 27 juni 1997, blz. 1740 – red.*).

1. Hoe is de toestand van deze groep geëvolueerd in 1997 en 1998?
2. Heeft de VDAB haar opleidings- en begeleidingsbeleid naar oudere werknemers toe bijgestuurd, wetende dat er een grote nettorendabiliteit is en de leeftijdsgrens voor werknemers bovendien werd afgeschaft? Welke maatregelen werden genomen?
3. Kunnen deze personen worden ingeschakeld of worden zij ingeschakeld bij het begeleiden van werkzoekenden op de werkvloer, nu er meer aandacht wordt besteed aan opleidingen in het bedrijf zelf?

Antwoord

1. Evolutie van de uitkeringsgerechtigde volledig werklozen en niet-werkende werkzoekende vijftigplussers

	Uitkeringsgerechtigde volledig werklozen	Vrije werkzoekenden niet-werkend
31.12.96	14.201	705
31.12.97	13.491	746
31.12.98	12.728	839

2. De VDAB heeft in haar opleidings-, begeleidings- en bemiddelingsactiviteiten nooit een onderscheid gemaakt tussen de werkzoekenden op basis van hun leeftijd. In 1998 werden 315 werkzoekenden van +50 jaar opgeleid in onze opleidingscentra.

Anderzijds zijn ook alle mogelijke leeftjidsvereisten uit WIS (Werkinformatiesysteem), KISS (Kandidaten Informatie- en Selectiesysteem), Internet en de Jobkrant verwijderd sedert wij de nota van het federaal ministerie van Tewerkstelling en Arbeid hebben ontvangen in verband met het verbod om een maximumleeftijdsgrens te stellen bij wervings- en selectieactiviteiten.

Vorig jaar plaatste de VDAB 1.617 vijftigplussers.

3. De VDAB besteedt inderdaad sedert enkele maanden meer aandacht aan opleidingen in het bedrijf zelf, waarbij de begeleiding op de werkvloer gebeurt door de werkgever of een aangestelde en voor de VDAB door een stagebegeleider. Vijftigplussers kunnen hierbij worden ingeschakeld.

Ten slotte kan ik er nog op wijzen dat ik de VDAB opdracht heb gegeven om alle vijftigplussers een concreet jobaanbod te doen in het kader van de knelpuntberoepen.

Bij wijze van experiment konden we starten met de vijftigplussers die zijn ingeschreven met een knelpuntberoepencode.

Ook de vijftigplussers die vorig jaar op eigen verzoek een vrijstelling voor inschrijving en stempelcontrole hebben aangevraagd in het kader van het koninklijk besluit van 22 november 1995 zullen, voorzover zij in hun dossier een knelpuntberoepencode hadden, een aanbod krijgen.

Tegelijkertijd zal worden onderzocht hoe oudere werkzoekenden kunnen worden ingezet als peter of meter in projecten opgezet om laaggeschoolde, langdurig werklozen werkervaring te laten opdoen.

WIVINA DEMEESTER-DE MEYER

VLAAMS MINISTER
VAN FINANCIEN, BEGROTING EN
GEZONDHEIDSBELEID

Vraag nr. 46
van 28 januari 1999
van mevrouw PATRICIA CEYSENS

*Kraam- en pediatriediensten – Fusie-ontwerp-
kooorden*

De "zaterdagbesluiten" van federaal minister van Volksgezondheid Marcel Colla, meer bepaald het besluit houdende vaststelling van aanvullende normen voor de erkenning van ziekenhuizen en ziekenhuisdiensten, bepalen in artikel 1 dat kraaminrichtingen die niet de wettelijk opgelegde 400 bevallingen per jaar halen en pediatriediensten met minder dan 15 bedden, toch kunnen blijven bestaan indien zij aan de Vlaamse minister van Gezondheidsbeleid, die bevoegd is voor de erkenning, vóór 1 juli 1998 een ontwerpakkoord voor een fusie of een associatie konden voorleggen.

1. Hoeveel kraaminrichtingen en pediatriediensten legden een dergelijk ontwerpakkoord voor ?
2. Wat is de verdeling van dit aantal naar organisaties toe, met andere woorden, waren het OCMW-ziekenhuizen of private ziekenhuizen die van deze uitzondering gebruikmaakten ?

En hoe was hun onderlinge verhouding ?

3. Werden deze ontwerpakkoorden – zo er waren – al omgezet in een definitief akkoord ? Zo ja, in hoeveel gevallen ?
4. Voor welke samenwerkingsvorm werd gekozen : een VZW of een vereniging naar publiek recht ?

Antwoord

1. Er werden vóór 1 juli 1998 twee ontwerpakkoorden voor associatie met als doel het behoud van de pediatriedienst of kraaminrichting aan mij voorgelegd. Er werden geen ontwerpakkoorden tot fusie met als doel behoud van de kraaminrichting of pediatriedienst ingediend.

Het betreft één associatie met betrekking tot de exploitatie van de pediatrie en één met betrekking tot de materniteitsfunctie.

2. Het gaat in beide gevallen over een associatie tussen een universitair ziekenhuis en een OCMW-ziekenhuis.
3. Geen van beide ontwerpakkoorden werd reeds omgezet in een definitief akkoord.
4. De juridische vorm van de associatie is in het ene geval een bijzondere burgerlijke vennootschap zonder eigen rechtspersoonlijkheid.

In het andere geval spreekt men van een contractueel samenwerkingsverband. Men is im-

mers niet verplicht over te gaan tot oprichting van een afzonderlijk rechtspersoon. De oprichting van een rechtspersoon behoort wel tot de mogelijkheden.

EDDY BALDEWIJNS

VLAAMS MINISTER
VAN ONDERWIJS EN AMBTENARENZAKEN

Vraag nr. 74 van 20 januari 1999 van mevrouw SONJA BECQ

Doventolken in het onderwijs – Evaluatie

Sinds geruime tijd vergroot de aandacht voor mensen met een audiovisuele handicap, zowel in de dienstverlening als in het onderwijs. Wat dit laatste betreft, gaat het zowel om dovenonderwijs als om geïntegreerd onderwijs voor doven in het gewone onderwijs. Zo werd in de loop van het schooljaar 1996-1997 een experiment met doventolken opgezet ter ondersteuning van dove studenten.

In antwoord op de schriftelijke vraag nr. 208 van 27 mei 1998 van de heer Bart Vandendriessche, verwijst toenmalig minister Luc Van den Bossche naar dit project, waarvan de rapportering tegen half juli 1999 wordt gepland (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 17 van 10 juli 1998, blz. 2273 – red.*).

1. Is het mogelijk om de jongste evaluatiegegevens van dit project mee te delen ?
2. Dit project spreekt enkel van gebarentolken.

Komen schrijftolken (inclusief draagbare pc) ook in aanmerking voor opname én voor subsidiëring ?
3. Aan welke voorwaarden moeten schrijf- en gebarentolken voldoen om te worden opgenomen in dit project en aldus te worden gesubsidieerd ?
4. Zijn er naast dit project nog mogelijkheden van ondersteuning voor schrijf- en gebarentolken ?

Antwoord

I. Evaluatie schooljaar 1997/1998

Door het Centraal Doventolkenbureau CAB (communicatieassistentiebureau voor doven) werd

einde juni een evaluatierapport over het schooljaar 1997-1998 opgesteld.

De belangrijkste conclusies uit dit rapport kunnen als volgt worden samengevat.

1. De vier studenten die in het experiment zaten, zijn allen geslaagd (de informatie rond twee van de studenten werd toen nog niet meegedeeld, maar werd later aangevuld).

Het precieze effect van de aanwezigheid van een doventolk kan natuurlijk niet worden achterhaald, we weten immers niet hoe de situatie zonder tolk zou zijn geweest, maar bij enkele studenten verbeterden de resultaten nadat (nog voor dit experimenteel jaar) een stagiair-doventolk in de lessen kwam vertalen.

2. De tolken werden vooral ingezet in die lessen waar communicatie belangrijk is. Voor vakken waar er voldoende visuele en praktische leermiddelen voorhanden zijn, is de noodzaak minder groot.
3. De aanwezigheid van een doventolk wordt door andere betrokkenen (leerkrachten en medeleerlingen) niet als storend ervaren.
4. Voor 6,5 % van de uren werd geen tolk gevonden.
5. Er werden veertien tolken ingezet voor drie tolksituaties (twee studenten zitten samen), die samen 400 tolkuren presteerden.
6. Doordat het aantal beschikbare tolken beperkt is (er zijn geen tolken waarvan het tolken het hoofdberoep is), was er zeer veel puzzelwerk nodig om de tolken te vinden.
7. De tolkuren voor onderwijs zetten de tolkuren in het kader van de sociale integratie onder druk.
8. Een bredere omkadering voor een dove student in het gewoon onderwijs blijft noodzakelijk. Een tolk is en blijft een "vertaler". Hij werkt geen achterstanden weg en geeft geen bijscholing.
9. De capaciteiten van de tolken variëren. Niet elke tolk heeft elke materie voldoende onder de knie (dit is met het gewone tolken Russisch-Spaans ook zo).

10. Er is nog onvoldoende eenvormigheid in het "soort" gebarentaal dat wordt gebruikt. Enerzijds het Nederlands met gebaren en anderzijds de echte gebarentaal.

11. De studenten zijn tevreden over de tolken.

12. Het is belangrijk voor het CAB, wegens organisatorische redenen, om zo vroeg mogelijk zicht te hebben op de toegekende tolkuren en bijgevolg het beschikbare budget.

13. Wijzigende uurroosters van de studenten kunnen problemen opleveren.

14. Het ware wenselijk dat er een sneller betalingsstelsel voor de tolken kon worden uitgewerkt.

II. Gebarentolken – schrijftolken

Subsidiëring schrijftolken

Er wordt steeds over doventolken gesproken, maar het is correct dat tot nu toe daarbij enkel gebarentolken werden bedoeld.

De nood aan schrijftolken binnen onderwijs is nog maar recentelijk aan de oppervlakte gekomen. De huidige groep van elf leerlingen waarmee het experiment dit schooljaar plaatsvindt, werd samengesteld op voorstel van de belangvertegenwoordigers van de dovengemeenschap en in overleg met vertegenwoordigers van de categoriale sector. De vraag naar schrijftolken werd door hen niet gesignaleerd.

De criteria die tot nu toe werden uitgewerkt, zijn dan ook op gebarentolken gericht (zie volgende punt). Bijgevolg konden voor dit schooljaar, vanuit het respect voor de totstandkoming van de experimentele groep en vanuit de bezorgdheid het experiment niet op de helling te zetten, geen schrijftolken worden toegekend.

Bij de verlenging van het experiment volgend schooljaar zal wel degelijk rekening worden gehouden met de vraag naar schrijftolken.

Subsidiëring pc

Voor het schrijftolken is er gespecialiseerde apparatuur nodig (het zogenaamde velotypeapparaat). Het schrijftolken door middel van een draagbare pc is in principe mogelijk, doch blijkt voor de tolk zeer belastend. Bovendien spelen voor een eventu-

ele financiering van een computer twee elementen een rol.

1. Tussen het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap en het beheerscomité van de speciale onderwijsleermiddelen werd overeengekomen dat draagbare toestellen in principe door het Vlaams Fonds worden toegekend. Draagbare toestellen zijn immers, naast de schoolsituatie, ook bruikbaar in een ruimere sociale context.

2. Door het beheerscomité voor de speciale onderwijsleermiddelen werd bepaald geen pc toe te kennen, tenzij de pc een onlosmakelijk onderdeel vormt van een ruimere configuratie (bv. een brailleconfiguratie) en de school niet over een pc beschikt.

III. Voorwaarden – criteria

Gebarentolken

Voor de beoordeling van de aanvragen voor ondersteuning door een gebarentolk in het gewoon onderwijs werden volgende gegevens opgevraagd.

Per leerling een ingevuld "aanvraagformulier voor het bekomen van de financiering van speciale onderwijsleermiddelen voor leerlingen met een handicap in het gewoon onderwijs".

Dit aanvraagformulier werd aangevuld met :

1. een attest van een erkend revalidatiecentrum of revalidatiedienst of van een erkende universitaire dienst waaruit moest blijken dat het kind of de jongere prelinguaal doof is en geen nuttig gebruik kan maken van bestaande apparatuur ;
2. een document dat aantoonde dat de leerling gebarentaal in voldoende mate beheerst om zinvol gebruik te maken van een gebarentolk (bv. een schets van het socio-cultureel doof milieu van de betrokken leerling, een verklaring van de school voor buitengewoon onderwijs, een verklaring op eer van de oudere leerlingen, ...) ;
3. een verklaring van het psycho-medisch-sociaal centrum (PMS) van de school voor gewoon onderwijs dat er "voldoende" garanties waren dat de betrokken leerling een realistische kans op slagen had in de gekozen studierichting, mits hulp van een doventolk, en een opgave van de vakken waarvoor een tolk nodig is en het aantal tolkuren dat bijgevolg wenselijk is.

Schrijftolken

Zoals reeds gesteld, is de vraag naar schrijftolken nieuw. Concrete criteria voor het toekennen van schrijftolkuren werden dan ook nog niet uitgewerkt.

De criteria zullen waarschijnlijk in dezelfde lijn liggen als die voor de gebarentolken.

Minimale criteria waaraan in dit voorbereidend stadium wordt gedacht, zijn :

1. doof zijn (zelfde criteria als het Vlaams Fonds en dus in principe ook in het kader van het Vlaams Fonds in aanmerking komen voor tolkuren) ;
2. het Nederlands voldoende beheersen ;
3. een realistische kans op slagen hebben.

De tolken

Enkel door het Vlaams Fonds erkende tolken mogen de voor onderwijs toegekende uren tolken.

IV. Andere ondersteuning

Er zijn volgens mijn informatie geen officiële kanalen die een doventolk in het gewoon onderwijs subsidiëren.

**Vraag nr. 76
van 25 januari 1999
van de heer CHRISTIAN VAN EYKEN**

Provinciale scholen Brabant – Gevolgen overdracht naar VGC

Bij de splitsing van de voormalige provincie Brabant werden verschillende provinciale onderwijsinstellingen overgedragen naar de Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC) van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

Over de gevolgen daarvan voor de scholen zou ik de minister de volgende vragen willen stellen.

1. Welke scholen die vroeger onder de provincie Brabant ressorteerden, werden gefusioneerd met andere onderwijsinstellingen in het Brusselse Hoofdstedelijke gewest ?
2. Wat is de schoolbevolking per school en afdeling in de onderwijsinstellingen die werden

overgedragen van de provincie Brabant naar de Vlaamse Gemeenschapscommissie en die niet werden gefusioneerd ?

3. Wat was de stijging van het leerlingenaantal ten opzichte van de voorgaande schooljaren in de onderwijsinstelling waarbij een voormalige provinciale school werd toegevoegd ?

Antwoord*Basisonderwijs*

1. Geen enkele school die vroeger onder de provincie Brabant ressorteerde, werd gefusioneerd met een andere school in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.
2. Er werd één gesubsidieerde school voor buitengewoon onderwijs overgedragen naar de Vlaamse Gemeenschapscommissie, met name de basisschool voor gezichts- en gehoorgestoorden, Dilbeekstraat 1 – 1082 Sint-Agatha-Berchem.

Aantal leerlingen op 1 februari 1998 :

- kleuter type 6 : 4 lln.
 type 7 : 4 lln.
- lager type 6 : 8 lln.
 type 7 : 15 lln.

3. Geen enkele school werd met een voormalige provinciale school gefusioneerd.

Secundair onderwijs

1. Op 1 januari 1995 (dit is het tijdstip van de splitsing van de provincie Brabant) werden volgende instellingen voor secundair onderwijs overgeheveld van voormelde provincie naar de Vlaamse Gemeenschapscommissie, die vanaf dan als inrichtende macht fungeert :

- Elishout – school voor Voeding, Emile Gryzonlaan 1 – 1070 Brussel (Anderlecht) ;
- officiële gesubsidieerde school voor buitengewoon secundair onderwijs (BuSO), Huidevettersstraat 41 – 1000 Brussel ;
- officiële gesubsidieerde BuSO-school, Dilbeekstraat 1 – 1080 Brussel (Sint-Agatha-Berchem).

2. Noch in het schooljaar van de overheveling, noch nadien zijn deze scholen betrokken geweest bij een fusie-operatie. Wel werd op 1 september 1995 de secundaire afdeling van het Hoger Instituut voor Tuinbouw en Scheikunde, Emile Gryzonlaan 1 – 1070 Brussel, gehecht aan het Provinciaal Instituut voor Voedingsindustrieën en Toerisme (nu Elishout – school voor Voeding).

Deze herstructurering, als gevolg van de hervorming van het hoger onderwijs, is echter geenszins een fusie.

3. Als **bijlage** gaat een overzicht, tot op het niveau van elk afzonderlijk structuuronderdeel, van de regelmatige schoolbevolking van desbetreffende scholen op 1 februari 1995, respectievelijk op 1 februari 1996.
4. Bij de sub 2. bedoelde aanhechting waren 96 regelmatige leerlingen betrokken (cijfers op de laatste tellingsdatum, namelijk 1 februari 1995).

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

Vraag nr. 77
van 25 januari 1999
van de heer FELIX STRACKX

Schoolkosten – Beleid

Uit een enquête die werd uitgevoerd door een licentiaatsstudente in de handelswetenschappen aan de Antwerpse Handelshogeschool, blijkt dat de schoolkosten de laatste jaren een flink stuk zijn gestegen.

Voor de kosten voor schoolreizen en uitstapjes doen de rekening voor de ouders flink oplopen. Vele ouders klagen ook over de hoge drankkosten, waarmee de scholen blijkbaar winst willen maken. Sommige scholen zouden zelfs geld vragen om de kinderen in de refter te laten zitten.

1. Heeft de minister richtlijnen verstrekt aan de scholen om de schoolkosten voor de ouders in het algemeen en de kosten van schoolreizen in het bijzonder binnen bepaalde perken te houden ?

2. Wat is de houding van de minister ten aanzien van commerciële activiteiten in de scholen, zoals de verkoop van foto's en tombolalotjes ?
3. Heeft de minister weet van bepaalde praktijken in sommige scholen, zoals het aanrekenen van kosten voor het gebruik van de refter ?

Antwoord

1. De Grondwet garandeert de kosteloosheid van het leerplichtonderwijs. In de rechtspraak van het Arbitragehof betekent dit dat de toegang tot het leerplichtonderwijs kosteloos is, maar dat een bijdrage kan worden gevraagd voor het didactisch materieel en voor bepaalde activiteiten, zonder dat die de kosten van de noodzakelijke en geleverde goederen of prestaties mag overschrijden.

De omzendbrief van 22 juni 1989 inzake extra muros activiteiten bevat een aantal richtlijnen die onrechtstreeks de kosten van dergelijke activiteit beperken.

In de eerste plaats mogen ten hoogste tien lesdagen per schooljaar aan extra muros activiteiten worden besteed en bovendien moet worden gestreefd naar een maximale deelname van de leerlingen. De toestemming van de ouders moet worden gevraagd en de school is verplicht in een verantwoorde opvang te voorzien voor de kinderen die niet deelnemen. Bovendien moet de oudervereniging vooraf worden geraadpleegd over de extra muros activiteiten.

Deze omzendbrief slaat alleen op de activiteiten van meer dan één dag. Niettemin is het aangegeven dat in scholen ook over eendagsuitstappen wordt overlegd met de ouders. Elke inrichtende macht moet uitmaken hoeveel zij in dergelijke uitstappen investeert en hoeveel zij aan de ouders vraagt als bijdrage. Om alle kinderen te laten deelnemen, zoeken heel wat scholen ook oplossingen voor ouders die het financieel niet zo breed hebben.

2. Commerciële activiteiten op school zijn zonder meer verboden. In een omzendbrief hierover van 5 juni 1989 wordt verduidelijkt dat het aanbieden van kleine etenswaren en van niet-alcoholische dranken wel is toegestaan.

Schoolfotografie wordt in die omzendbrief echter expliciet genoemd als een verboden activi-

teit, omdat dit een wijdverbreide commerciële activiteit bleek te zijn.

3. Het feit dat de theoretische kosteloosheid van het onderwijs in de praktijk niet altijd wordt gehandhaafd, heeft mijn voorganger ertoe aangezet hierover een breed wetenschappelijk onderzoek op te zetten.

Het Hoger Instituut voor de Arbeid (HIVA) in Leuven werd belast met een onderzoek naar de omvang, de aard, de evolutie, de determinanten en de sociale gevolgen van de studiekosten die door de scholen (secundair onderwijs en basis-onderwijs) op de ouders worden verhaald. Dit onderzoek verloopt op basis van interviews met schoolhoofden, ouders en leerlingen en op basis van een representatieve steekproef. Die steekproef wordt echter aangevuld met diepte-interviews met leerlingen en ouders uit kansarme gezinnen, omdat precies voor deze gezinnen de studiekosten een ernstig probleem kunnen zijn.

Het onderzoek voor het basisonderwijs moet zijn afgerond einde 1999, dat voor het secundair onderwijs een jaar later. Op basis van de onderzoeksresultaten zal het voor de beleidsmakers mogelijk zijn gepaste reglementaire maatregelen te treffen. Dan kan een meer concrete invulling worden gegeven aan de notie "bijdrage voor de noodzakelijke kosten en prestaties" uit de rechtspraak van het Arbitragehof.

Intussen kunnen in het basisonderwijs ouders die bepaalde kosten niet aanvaardbaar achten, een klacht indienen bij de Commissie Laakbare Praktijken, die over het geschil een uitspraak doet.

Vraag nr. 78
van 28 januari 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

De Lijn – Reductie voor deeltijds lerenden

Sinds de verlenging van de leerplicht tot 18 jaar kunnen leerlingen aan de leerplicht voldoen door twee dagen per week les te volgen in een centrum deeltijds onderwijs of een vormingscentrum.

Omdat het aantal centra deeltijds onderwijs beperkt is, moeten deze leerlingen, die vaak afkomstig zijn uit sociaal en economisch zwakke milieus, soms van ver naar school komen.

Noch De Lijn, noch de NMBS voorzien in een schoolabonnement of reductiekaart voor een verplaatsing van bijvoorbeeld tweemaal per week. Hierdoor moeten deze leerlingen bij elke verplaatsing de volle prijs betalen.

Ook leerlingen van het beroeps- en technisch dag-onderwijs worden hiermee geconfronteerd wanneer ze één of twee dagen per week stage moeten lopen op een andere plaats.

1. Is de minister op de hoogte van dit probleem ?
2. Werden er reeds gesprekken gevoerd vanuit de administratie Onderwijs met de NMBS of De Lijn om studenten die slechts enkele keren per week het openbaar vervoer nodig hebben, korting te geven ?
3. Werd het systeem om onderwijsinstellingen een gedagtekende studentenkaart als bewijs van hun schooldag ter beschikking te stellen, reeds bestudeerd door de administratie Onderwijs ?

Werden er nog andere voorstellen bestudeerd ?

Antwoord

Een specifiek onderzoek naar de afstemming, ook wat de tarifiering betreft, van het openbaar vervoer op het leerplichtonderwijs in Vlaanderen werd tot hiertoe door het Onderwijsdepartement niet verricht. Tenzij sporadisch, werden in het verleden noch door de onderwijsgebruikers, noch door de onderwijsverstrekkers vragen of suggesties in dit verband naar voor gebracht.

Naar aanleiding van deze schriftelijke parlementaire vraag heb ik niettemin mijn administratie opdracht gegeven om bij de openbaarvervoerinstanties te informeren naar mogelijke formules die tegemoetkomen aan de behoeften van leerlingen die deeltijds leren of tijdelijk de dagelijkse verplaatsing tussen woonplaats en school ruilen voor verkeer naar en van stageverlenende ondernemingen.

Ik houd de Vlaamse volksvertegenwoordiger op de hoogte van de evolutie van dit dossier.

Vraag nr. 80
van 28 januari 1999
van de heer MARC OLIVIER

Democratisch universitair onderwijs – Elite-universiteiten

In een recente toespraak sprak rector André Oosterlinck van de Katholieke Universiteit Leuven (KU Leuven) over de totstandkoming van topuniversiteiten in Europa, waar het belangrijkste onderzoek zou gaan gebeuren en waar de elitestudenten naartoe zullen trekken.

Hij voorspelde dat in Europa, naast een vrij groot aantal universiteiten waar slechts op bescheiden wijze aan onderzoek zal worden gedaan, een twintigtal topuniversiteiten zullen ontstaan. "Toponderzoek en democratisering kunnen beide worden gerealiseerd, maar allicht niet binnen dezelfde universiteit".

Onder andere de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (Loko) ziet in deze uitspraken een totale ontkenning van alle principes en verworvenheden van het democratisch universitair onderwijs. Immers, de elite-universiteit zoals die door de rector werd voorgesteld, zou uitgaan van een onaanvaardbare selectie van studenten.

Ziet de minister inderdaad tekenen die wijzen in de richting van de vorming van elite-universiteiten ?

Zo ja, welke maatregelen worden eventueel genomen om dat tegen te gaan ?

Antwoord

Rector Oosterlinck heeft in zijn toespraak op 15 januari 1999 gezegd dat we naar alle waarschijnlijkheid afstevnen op een universitair landschap met Amerikaanse kenmerken. Hij heeft er zelf onmiddellijk aan toegevoegd dat deze ontwikkeling sociaal moet worden gecorrigeerd, aangepast aan de Europese context.

De omgeving waarin de universiteiten vandaag en morgen moeten opereren, is in volle ontwikkeling. Allerlei trends tekenen zich af, doch thans is niet te voorspellen in welke mate deze trends zich zullen doorzetten. Vandaag is nog niet te voorspellen wat de invloed zal zijn van de invoering van de Euro op allerlei beleidsdomeinen, waaronder het onderwijs.

Een mogelijk scenario is een toenemende harmonisatie van de architectuur van de opleidingen, met tegelijk een toenemende differentiatie tussen de instellingen. Er zal een toenemende druk zijn op de instellingen om zich te profileren. Er is daarnaast nog het schijnbaar paradoxale koppel van globalisering en regionalisering waarvan de universiteiten de invloed zullen ondergaan. Er ontwikkelen zich allerlei nieuwe wijzen van kennisproductie : minder

disciplinair en meer en meer transdisciplinair en probleemgeoriënteerd.

Dit zijn wereldwijde ontwikkelingen, die we niet kunnen ombuigen. Het is evenwel de plicht van de overheid om het eigen universitair bestel de mogelijkheden en de instrumenten te geven zich daarop voor te bereiden. Daarom moeten we nog meer dan in het verleden, in het belang van de Vlaamse studenten, oog hebben voor de kwaliteitszorg in het universitair onderwijs.

De overheid moet ook blijven garanderen dat elke jongere toegang heeft tot het universitair onderwijs dat het beste is afgestemd op zijn of haar bekwaamheden en talenten, ongeacht zijn of haar sociale of financiële achtergrond.

Vraag nr. 82 van 5 februari 1999 van de heer FILIP DEWINTER

Prins van Luikschool (Kongo) – Subsidiëring

De Vlaamse school, de Prins van Luikschool, in Kinshasa (Kongo) bestaat al meer dan 35 jaar. Elk jaar ontving deze school subsidies van de Belgische Coöperatie via de Belgische ambassade. Ten gevolge van de plunderingen in 1991 werden de subsidies van 11.931.000 frank voor het schooljaar 1991-1992 echter bevroren. Door de aanhoudende spanningen (de plunderingen in 1993 en de oorlog met Kabila in 1997) is er vanaf het schooljaar 1990-1991 tot op heden geen enkele subsidie meer uitgekeerd aan de school.

Deze subsidiestop vanaf 1991 heeft nare gevolgen voor de leerlingen, de leerkrachten en de ouders : de ouders betalen zelf het onderwijs (zo'n 120.000 frank per leerling per schooljaar), het middelbaar onderwijs werd afgeschaft, een deel van de leerkrachten werd ontslagen, de overblijvende leraars zijn nog nauwelijks te betalen, slechts 24 leerlingen en 4 leraars blijven er vandaag nog over, een verlies van 1.334.424 frank bezwaart het schooljaar 1998-1999, ...

1. Zijn de geblokkeerde subsidies afkomstig uit de Belgische of de Vlaamse subsidiepot ?

Indien het om Belgische subsidies gaat, heeft de minister dan reeds contact opgenomen met de bevoegde Belgische instantie om de juiste inhoud van dit dossier te kennen en om een deblokering van de subsidies te verkrijgen ? Wat

is de juiste reden voor het blokkeren van de subsidies ?

Indien het om Vlaamse subsidies gaat, kan de minister mij dan de juiste inhoud van dit dossier schetsen ? Wat is de juiste reden voor het blokkeren van de subsidies ? Wanneer zal er eindelijk een deblokkering gebeuren ?

2. Zal er opnieuw middelbaar onderwijs worden verstrekt aan de voornoemde school en zullen er opnieuw een aantal leraren worden aangevraagd ? Zullen de ouders de reeds betaalde onderwijskosten kunnen recupereren ?

Antwoord

1. De subsidiërende overheid van de Prins van Luikschool in Kinshasa is nooit het Onderwijsdepartement, maar wel het Algemeen Bestuur voor Ontwikkelingssamenwerking (ABOS) geweest. Als inrichtende macht van de school, precies zoals voor andere Belgische scholen in Afrika, trad een VZW op.

Wel werden destijds de studies, georganiseerd op basis van leerplannen van het gemeenschapsonderwijs (voorheen : rijksonderwijs), door het Onderwijsdepartement geïnspecteerd en erkend.

2. De Prins van Luikschool werd tot 1990 gesubsidieerd door het ABOS. De blokkering van de subsidies was het gevolg van de beslissing van de "consul exécutif du Zaïre" op 22 juni 1990, die bepaalt dat "een einde wordt gemaakt aan elke (ontwikkelings)hulp betaald door België evenals aan elke hulp verleend door niet-gouvernementele organisaties die door België gefinancierd worden".

Het is mij niet bekend of de school thans nog functioneert.

3. Vermits ik als minister van Onderwijs geen inrichtende macht van scholen ben, beschik ik niet over beslissingsbevoegdheid of initiatiefrecht, waarop de vraag alludeert, ten aanzien van de Prins van Luikschool.

ERIC VAN ROMPUY

VLAAMS MINISTER
VAN ECONOMIE, KMO, LANDBOUW EN
MEDIA

Vraag nr. 46
van 25 januari 1999
van de heer LEO CANNAERTS

Adviespremies kleine ondernemingen – Stand van zaken

Door de Vlaamse regering worden financiële tegemoetkomingen toegekend ten voordele van kleine ondernemingen die een beroep doen op externe bedrijfsadviseurs, dit via het decreet van 31 maart 1993. Het decreet is van toepassing sinds 1 januari 1998.

Op die manier kunnen kleine ondernemingen of starters een groot deel van de factuur van het advies terugbetaald krijgen.

Hoeveel aanvragen zijn totnogtoe ingediend en hoeveel hiervan kwamen voor subsidiëring in aanmerking ?

Welke bedragen zijn reeds uitgekeerd en wat is de brutowaarde van de gesubsidieerde adviezen ?

Wat is de procentuele opdeling van de adviezen over de verschillende domeinen waarvoor een adviespremie kan worden aangevraagd ?

Hoeveel procent van alle erkenningen die door het Vlaams Instituut voor het Zelfstandig Ondernemen (VIZO) zijn gebeurd, betreft VIZO-consulenten en hoeveel procent zijn privé-adviesverleners ?

Hoeveel procent van alle toegestane premies had betrekking op advies door VIZO-consulenten en hoeveel procent had betrekking op advies van privé-adviesverleners ?

Antwoord

1. Tot op heden werden in het kader van het decreet van 31 maart 1993 en het besluit van de Vlaamse regering van 9 december 1997 betreffende het toekennen van een financiële te-

gemoetkoming ten behoeve van kleine ondernemingen die een beroep doen op erkende externe bedrijfsadviseurs, 58 aanvragen ingediend.

Het aantal positief besliste aanvragen bedraagt 26, terwijl 8 dossiers negatief werden beslist en 24 dossiers in onderzoek zijn.

2. Voor de 26 positief besliste dossiers werd in totaal een bedrag van 5.135.188 frank aan advies-

premies toegekend, of een gemiddelde premie van 197.507 frank per dossier.

De brutowaarde van de gesubsidieerde adviezen bedraagt 11.768.176 frank.

3. De procentuele opdeling van de adviezen over de verschillende domeinen is als volgt voor de positief besliste dossiers.

Domein	Aantal dossiers	%	Toegekende premie (fr.)
Commercieel beleid	3	9,74	500.000
Financieel/boekhoudkundig beleid	7	19,60	1.006.428
Haalbaarheid/uitvoerbaarheid	5	11,72	601.860
Industrieel beleid	4	18,63	956.500
Organisatie/management/personeelsbeleid	7	40,63	2.070.400
Totaal	26	100,00	5.135.188

4. In het kader van het besluit van 9 december 1997 inzake adviespremies voor kleine ondernemingen die een beroep doen op een externe erkende bedrijfsadviseur, wordt enkel gewerkt met privé-adviesverleners.

VIZO-consulenten komen dus niet voor op de lijst van de erkende adviseurs.

De bedrijfsbegeleiding georganiseerd door het VIZO en uitgevoerd door de bedrijfsbegeleiders verbonden aan het VIZO, gebeurt in het kader van het decreet van 23 januari 1991 en het uitvoeringsbesluit van 31 juli 1991.

5. Alle toegestane premies hebben betrekking op advies verstrekt door privé-adviesverleners.

**Vraag nr. 47
van 28 januari 1999
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN**

Kabelaanbod Brutele – Nederland 3

Blijkbaar kan de zender Nederland 3 in sommige gemeenten van het Brusselse die worden bedeed

door de kabeldistributiemaatschappij Brutele, niet worden ontvangen.

Is de minister daarvan op de hoogte ?

Welke stappen heeft hij eventueel al ondernomen opdat het derde net van de Nederlandse openbare omroep overal in Brussel zou kunnen worden ontvangen ?

Antwoord

Ik ben er inderdaad van op de hoogte dat een aantal gemeenten uit het Brusselse die worden bedeed door de kabelmaatschappij Brutele, blijkbaar verstoken blijven van het derde net van de Nederlandse openbare omroep.

De federale overheid is bevoegd voor de kabel in Brussel.

De wet van 30 maart 1995 betreffende de netten voor distributie voor omroepuitzendingen en de uitoefening van tv-omroepactiviteiten in het tweetalig gebied Brussel-hoofdstad, stelt dat de Brusselse kabelmaatschappijen verplicht de televisiepro-

gramma's van VRT en RTBf moeten doorgeven. Daarnaast moet de bevoegde minister, zijnde de minister bevoegd voor de federale culturele instellingen, een koninklijk besluit (KB) opstellen waarin de andere omroepen worden bepaald die verplicht moeten worden doorgegeven.

Op 2 februari 1998 heeft federaal minister Yvan Ylieff een KB terzake uitgevaardigd. Dit KB verscheen op 5 maart 1998 in het Belgisch Staatsblad.

Ik heb op 20 maart 1998 in een schrijven aan minister Ylieff laten weten dat dit KB onvoldoende was, omdat TV Brussel niet in de lijst was opgenomen. Tegelijk heb ik aan minister Ylieff gevraagd om ook de drie netten van de Nederlandse openbare omroep als must carry-zender op te nemen, aangezien deze omroepen als gevolg van een nakende decreetswijziging ook in Vlaanderen een must carry-statuuut zouden krijgen. Dit decreet is op 1 juni 1998 in werking getreden. Ik heb dit in een schrijven van 9 juni 1998 aan minister Ylieff laten weten.

In een schrijven van 26 februari 1999 heeft het kabinet van minister Ylieff meegedeeld dat men een nieuw KB aan het voorbereiden is. Het ontwerp van besluit moet nog voor advies aan de afdeling Wetgeving van de Raad van State worden voorgelegd. Tegen het vorige besluit was trouwens een annulatieberoep bij de Raad van State ingediend, omdat het ontwerp niet voor advies was voorgelegd.

Voor een concrete invulling van het nieuwe KB belooft minister Ylieff verder overleg met mij te voeren.

Vraag nr. 48
van 28 januari 1999
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

VRT-berichtgeving – Journalisten in de politiek

De mate waarin de openbare omroep de regels van de objectiviteit in acht neemt, is natuurlijk op zich al subjectief en moeilijk meetbaar.

Toch kunnen nu en dan vergelijkingen worden gemaakt.

Kan de minister in dat verband meedelen hoeveel zendtijd de VRT-televisie heeft besteed enerzijds aan de overstap van VRT-journalist Dirk Sterckx naar een verkiesbare plaats bij de komende Europese verkiezingen, en anderzijds aan de kandida-

tuur van journalist Guido Tastenhoye van de geschreven pers voor een verkiesbare plaats op de Kamerlijst ?

Antwoord

De media hanteren andere criteria dan de volledige gelijkheid tussen individuen. Veel belangrijker is de nieuwswaarde van een feit. Als iemand die vele jaren het televisiejournaal presenteerde in de politiek stapt, is dat voor de media belangrijker dan wanneer een krantenjournalist op een verkiezingslijst gaat staan. De eerste is bij het grote publiek veel bekender. Zijn nieuwswaarde is dan ook groter.

De nieuwsdienst heeft op 7 december 1998 in de verschillende journaals aandacht besteed aan Dirk Sterckx en Jean-Marie De Decker, twee bekende Vlamingen die bij de volgende verkiezingen opkomen. De items varieerden van één tot twee minuten. Studio Ket heeft op 25 november 1998 in een nieuwsoverzicht met enkele regels het verschijnsel van de bekende Vlamingen in de politiek op de korrel genomen : Dirk Sterckx, Jean-Marie De Decker en Magriet Hermans.

Aan Dirk Sterckx heeft Nieuwe Maandag op 7 december 1998 een bijdrage van ruim twaalf minuten besteed. Dat is begrijpelijk : Nieuwe Maandag is een wekelijks magazine over de media en bekende mediafiguren. Het vertrek van Dirk Sterckx was voor dit programma dan ook een interessant onderwerp. Het gesprek ging voornamelijk over zijn journalistieke carrière, niet over zijn politiek programma.

Vraag nr. 50
van 9 februari 1999
van de heer Jean-MARIE BOGAERT

Macro-economische kengetallen – Bronnen

In een interview met De Standaard van 31 december 1998 verklaarde de minister dat de reële economische groei in Vlaanderen in dat jaar 3,5 % zou hebben bedragen. Voor 1999 ging hij uit van een groei van 2,5 %.

Bij mijn weten worden de regionale rekeningen opgemaakt door het Instituut voor de Nationale Rekeningen (INR). Vandaag zijn regionale cijfers slechts ter beschikking tot en met het jaar 1996.

1. Op basis waarvan komt de minister tot deze cijfers ?
2. Zijn de minister dienaangaande ook gegevens bekend vanuit het INR of de KBC ?

LEO PEETERS

VLAAMS MINISTER
VAN BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN,
STEDELIJK BELEID EN HUISVESTING

Antwoord

1. De gebruikte cijfers in het interview berusten op schattingen. Officiële cijfers voor de Belgische economie werden pas onlangs bekend gemaakt, terwijl officiële Vlaamse cijfers nog jaren op zich zullen laten wachten.

De schattingen voor 1998 en 1999 gebeurden op basis van de ervaring dat de reële groei in Vlaanderen over de laatste tien jaar gemiddeld een half procentpunt sterker is dan de Belgische. Ook het Vlaams Economisch Verbond heeft reeds een verwachting van een Vlaamse groei van 3,5 % in 1998 vooropgesteld. Voor 1999 werd van een voorzigtigere schatting uitgegaan. Het was dan ook louter de bedoeling hier de relativiteit van het "crisisgevoelen" voor 1999 aan te geven.

De andere gebruikte cijfers in het interview zijn gebaseerd op de KBC en het Planbureau.

Het beschikken over goede kerncijfers van de Vlaamse economie blijft een probleem. Daarom lopen er op dit ogenblik twee onderzoeksopdrachten in het kader van het programma Beleidsgericht Onderzoek om een meetinstrument van de sterkte van de Vlaamse economie op te stellen, en een derde onderzoek dat is gericht op het opstellen van Vlaamse economische rekeningen. Ook de afdeling Statistiek van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap treft voorbereidingen om op termijn goede ramingen van de groeikracht van de Vlaamse economie te kunnen maken.

2. Verdere gegevens van deze instellingen zijn mij niet bekend.

Vraag nr. 41
van 22 december 1998
van de heer LUDO SANNEN

Vereniging Vlaamse Huisvestingsmaatschappijen – Studiereizen (2)

Uit het antwoord dat ik van de minister kreeg op mijn schriftelijke vraag nr. 235 van 24 september 1999 verneem ik dat bij de organisatie van studiereizen door de Vereniging van Vlaamse Huisvestingsmaatschappijen het aantal deelnemers jaarlijks wordt beperkt tot ongeveer 50 en dat de deelnamekosten variëren van ongeveer 30.000 tot 60.000 frank per deelnemer.

Verder meldt de minister dat aan de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij (VHM) onmiddellijk werd gevraagd de gegevens die zijzelf niet kon verschaffen, met name wie de kosten draagt en op welke basis deelnemers aan de studiereizen worden geselecteerd, aan de betrokken sociale huisvestingsmaatschappijen op te vragen (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 5 van 18 december 1998, blz. 861 – red.*).

1. Om hoeveel deelnemers aan studiereizen gaat het per huisvestingsmaatschappij en wat is het bedrag dat per huisvestingsmaatschappij jaarlijks, in de afgelopen vijf jaar, werd gespendeerd ?
2. Wat is het antwoord van de betrokken sociale huisvestingsmaatschappijen op de vraag wie de kosten draagt en op welke basis deelnemers aan de studiereizen worden geselecteerd ?

Aanvullend antwoord

Daar noch de Vereniging van Vlaamse Huisvestingsmaatschappijen, noch de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij over de gegevens beschikten om de vraag volledig te beantwoorden, werden de 103 sociale huisvestingsmaatschappijen uit de VB-sector, dit is de sector Verhuring en Beheer, zelf aangeschreven, met het verzoek de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij zo spoedig mogelijk in kennis te stellen van volgende gegevens :

- aan welke buitenlandse reizen, georganiseerd door de Vereniging van Vlaamse Huisvestingsmaatschappijen, heeft uw maatschappij sedert 1994 deelgenomen ;
- hoeveel leden van uw maatschappij hebben hieraan deelgenomen en wat was telkens de kostprijs per deelnemer ;
- door wie werden die kosten gedragen ;
- op welke basis werden de deelnemers van uw maatschappij aan deze studiereizen geselecteerd ?

Uit de schriftelijke reacties van 101 maatschappijen blijkt dat de Vereniging van Vlaamse Huisvestingsmaatschappijen de laatste vijf jaar volgende studiereizen heeft georganiseerd :

- in 1994 naar Nederland, kostprijs van gemiddeld 44.500 frank per deelnemer ;
- in 1995 naar Zwitserland, kostprijs van gemiddeld 65.000 fr. per deelnemer ;
- in 1996 naar Denemarken, kostprijs van gemiddeld 71.000 frank per deelnemer ;
- in 1997 naar Ierland, kostprijs van gemiddeld 65.000 fr. per deelnemer ;
- in 1998 naar Portugal, kostprijs gemiddeld 70.000 fr. per deelnemer.

Deze kosten werden in de regel gedragen door de sociale huisvestingsmaatschappij.

Aan elke georganiseerde studiereis namen gemiddeld vierentwintig sociale huisvestingsmaatschappijen deel, waarbij het aantal deelnemers per huisvestingsmaatschappij varieerde, al dan niet met partner. Deze deelnemers werden op verscheidene manieren geselecteerd, afhankelijk van het programma, de beschikbaarheid en de betrokkenheid

van de deelnemers, onder meer door kandidatuurstelling, door een beslissing van de raad van bestuur, ...

Deze studiereizen, die altijd professioneel werden voorbereid, vinden plaats in het kader van de uitwisseling van ideeën en ervaringen met de plaatselijke actoren van de sociale huisvesting. Tijdens deze studiereizen werden onder meer contacten gelegd en gesprekken gevoerd met de plaatselijke overheid. Deze studiereizen kunnen dan ook worden gesitueerd binnen de opdracht van de sociale huisvestingsmaatschappijen in brede zin.

Vraag nr. 46
van 18 januari 1999
van de heer CARL DECALUWE

Sociaal huurpatrimonium – Waterschade

De voorbije maanden werd Vlaanderen vaak getroffen door wateroverlast, en meer specifiek ook de sociale woonwijken kregen hun deel van de waterschade.

1. Heeft de minister zicht op het aantal sociale woningen dat werd getroffen door wateroverlast ? In welke regio's was de schade het grootst ?

Wat is de geraamde schade aan het patrimonium ?

2. Op welke manier zal de schade aan het patrimonium worden vergoed en wat zal het aandeel zijn dat door het Rampenfonds wordt vergoed ?
3. In welke mate is er reeds een raming gemaakt (cfr. vraag 1) van de schade die de huizen zelf hebben geleden.

Antwoord

1. Op basis van het door de sociale huisvestingsmaatschappijen (SHV) doorgegeven aantal kan worden aangenomen dat er ongeveer 350 woningen werden getroffen door wateroverlast met beperkte tot ernstige schade als gevolg.

Dit geeft zeker geen totaalbeeld van de schade die de sociale huisvestingsmaatschappijen aan hun huurpatrimonium hebben opgelopen, want er waren ook meldingen dat er in diverse wijken schade werd opgelopen door lekkende daken en/of waterinsijpeling langs de gevels. Meerdere appartementsgebouwen werden eveneens zwaar

getroffen door de hevige regens ; de schade aan deze gebouwen werd voornamelijk veroorzaakt door ondergelopen kelders of lekkende daken. het woningaantal doorgegeven zou een wat vertekend beeld geven van de situatie.

De grootste schade werd gemeld in de regio's langs de Schelde en in het Nete- en Demerbekken, precies ook de gebieden die het zwaarst werden getroffen door de overstromingen.

2. Het aandeel dat ten aanzien van de sociale huisvestingsmaatschappijen door het Rampenfonds wordt vergoed, is nog niet bekend.

Enkel schade die werd veroorzaakt door overstroming zal in aanmerking komen voor tegemoetkoming van het Rampenfonds. De overige schade, lekkende daken, waterinsijpeling door gevels, en dies meer, kan eventueel worden vergoed door de verzekeringsmaatschappijen. Enkel indien deze laatste de sociale huisvestingsmaatschappijen niet tegemoetkomen, zullen de herstellingswerken in de regel gebeuren met de eigen middelen van de sociale huisvestingsmaatschappijen of, indien ze niet over voldoende eigen middelen beschikken, door middel van een lening van de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij (VHM).

De tegemoetkoming door het Rampenfonds zal geval per geval worden bepaald, maar aangezien zij beperkt is per eigenaar, is de kans groot dat die zeker niet volledig zal zijn.

3. Een meer gedetailleerd overzicht over de geraamde schade en de reeds bij het Rampenfonds ingediende dossiers vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger hieronder.

Sociaal huurpatrimonium – waterschade

Zware schade

- Diest : 117 woningen
- Houthalen : 117 woningen
- Bree : 72 woningen

Beperkte schade

- Temse : 16 woningen
- Sint-Gillis-Waas : 23 woningen
- Boom en Terhagen : appartementsgebouw

– Heist-op-den-Berg : ondergelopen parkings + lekkende daken aan diverse wijken

– Beringen : wijk Oppum in Herk-de-stad

– Tongeren : 8-tal wijken

– Antwerpen : de SHM's 1030 en 1050 maken melding dat er veel schade is door waterinsijpeling langs daken, gevels en kelders in bijna alle wijken

– Lier : 6 woningen

– Duffel : appartementsgebouwen

Geraamde schade aan het patrimonium

– Diest : 12.000.000 fr. (dossier ingediend bij het Rampenfonds)

– Temse : 1.531.017 fr. (dossier ingediend)

– Sint-Gillis-Waas : 1.924.944 fr. (dossier ingediend)

– Heist-op-den-Berg : 500.000 fr. (geen dossier ingediend)

– Antwerpen (1050) : 1.252.526 fr. (dossier ingediend)

– Lier : 709.554 fr. (dossier ingediend)

– Antwerpen (1030) : 530.845 fr. (dossier ingediend)

– Duffel : 3.566.105 fr. (dossier ingediend)

– Bree + Houthalen : 47.000.000 fr.

Vraag nr. 48 van 20 januari 1999 van de heer JAAK GABRIELS

Tewerkstellingsbeding bij overheidsopdrachten – Vreemdelingen

Punt 2.5 van het sectoraal akkoord 1995-1996 van 14 mei 1997 bepaalt dat de Vlaamse overheid de lokale overheden aanbeveelt dat zij bij het gunnen van overheidsopdrachten voor werken, een tewerkstellingsparagraaf in de overeenkomst met de aannemer van het werk toevoegen. In deze paragraaf wordt het tewerkstellen van langdurig werklozen sterk aangemoedigd. In zijn omzendbrief

BA-98/10 van 24 november 1998 schrijft de minister dat niet alleen uitkeringsgerechtigde werklozen, maar ook bestaansminimumtrekkers en andere categorieën van werklozen in aanmerking komen.

Waarom komen vreemdelingen die zijn ingeschreven in het bevolkingsregister en van het OCMW een overeenstemmend bedrag van het bestaansminimum trekken, niet in aanmerking ?

Of is deze categorie begrepen in de term "andere categorieën van werkzoekenden" ?

Heeft de minister terzake maatregelen genomen en zo ja, welke ?

Antwoord

De omzendbrief BA 98/10 van 24 november 1998 met betrekking tot de invoering van een tewerkstellingsparagraaf bij overheidsopdrachten definieert een langdurig werkzoekende als een werkzoekende die werkloos is sinds ten minste twee jaar en die is ingeschreven bij de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding (VDAB) of een gelijkaardige instelling uit een ander gewest of andere lidstaat van de Europese Unie. Het is de definitie die in het Vlaams tewerkstellingsbeleid wordt gehanteerd.

Ter verduidelijking van deze definitie werd daaraan toegevoegd dat niet alleen uitkeringsgerechtigden, maar ook bestaansminimumtrekkers en andere categorieën van werkzoekenden in aanmerking komen.

Uit de woorden "en andere categorieën van werkzoekenden" kan worden afgeleid dat ook vreemdelingen die zijn ingeschreven in het bevolkingsregister en van het OCMW een overeenstemmend bedrag van het bestaansminimum trekken, in aanmerking komen voor een tewerkstelling in het kader van een tewerkstellingsparagraaf, voorzover zij uiteraard zijn ingeschreven bij de VDAB of een gelijkaardige instelling uit een ander gewest of andere lidstaat van de Europese Unie.

**Vraag nr. 52
van 28 januari 1999
van mevrouw SONJA BECQ**

Speelpleinwerking – Organisatie

De uitbouw van de grabbelpaswerkingen voor oudere jongeren en van een speelpleinwerking die vaak voor -12-jarigen is bedoeld, speelt in op de nood aan een gevarieerd aanbod van activiteiten en opvang van kinderen en van jongeren in de schoolvakanties.

Gemeenten nemen daarin vrij initiatief en slagen erin een aantrekkelijk aanbod uit te werken.

Inzake speelpleinwerking is er naast een verscheidenheid in organisatie, ook een grote variatie inzake de door de ouders te betalen dagprijs en inzake de verloning van de monitoren, waarvan soms een brevet wordt gevraagd.

1. Worden inzake speelpleinwerking bepaalde (kwaliteits)eisen gesteld aan de gemeenten (bv. met betrekking tot de opleiding van de monitoren, de verhouding aantal kinderen/aantal monitoren, dag- of uurprijs) ?
2. Is het mogelijk uitsluitend in het raam van tewerkstellingsinitiatieven (PWA – WEB) speelpleinwerking uit te bouwen ?
3. Heeft de minister gegevens over het gemiddeld aantal kinderen dat per dag wordt opgevangen, het aantal aanwezige monitoren (al dan niet met een brevet), de dagprijs en de verloning/vergoeding van de monitoren ? Daarnaast had ik graag een overzicht hiervan met betrekking tot de initiatieven gesitueerd in Vlaams-Brabant.
4. In het raam van de buitenschoolse kinderopvang is een tarifieringscommissie aan het werk, die voor de tarifiering van de initiatieven "buitenschoolse opvang" de tarieven van de verschillende initiatieven in aanmerking neemt.

Worden in dit verband ook de tarieven van de speelpleinwerking in ogenschouw genomen ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn.

Antwoord

Aangezien de vraag betrekking heeft op werkingen die niet tot mijn bevoegdheidsfeer behoren, kan er door mijn diensten geen antwoord terzake worden verstrekt.

Ik verwijs de Vlaamse volksvertegenwoordiger voor een antwoord naar de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn.

(Antwoord Luc Martens : Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 9 van 5 maart 1999, blz. 1215 – red.)

Vraag nr. 57
van 28 januari 1999
van mevrouw GERDA RASKIN

Bouwdossiers – Inzagerecht

Een groot aantal rechtsgedingen bij de Raad van State betreft procedures wegens het niet naleven van het decreet inzake ruimtelijke ordening en stedenbouw.

Voor particulieren die dergelijke rechtsgedingen aanspannen, is het moeilijk om aan de nodige stukken te komen bij de betrokken gemeente. Zo is het verkrijgen van een afschrift (kopie) van een bouwvergunning weliswaar doorgaans geen probleem meer, maar bijvoorbeeld het verkrijgen van een fotokopie van een bouwplan dat manifeste overtredingen bevat of van het advies van een ambtenaar is moeilijk, zo niet onmogelijk. Inzage in deze documenten is doorgaans wel mogelijk.

Nochtans zijn deze stukken (kopies) noodzakelijk om met kennis van zaken een geding te kunnen aanspannen en – zeker bij bouwovertradingen – snel de werken te kunnen laten stilleggen en verdere schade te voorkomen.

De openbaarheid van bestuur wordt geregeld door de wet van 11 april 1994.

Heeft, met de huidige regels inzake openbaarheid van bestuur, een particulier – al dan niet derde belanghebbende – recht op :

- inzage in een gans bouwdossier, wanneer een vergunning is afgeleverd ;
- inzage en afschrift van de verschillende documenten van het dossier, inclusief het advies van een ambtenaar/gemeentelijke administratie aan het schepencollege en inclusief het bouwplan zelf ?

Indien dat niet zo is, op grond waarvan werden er nog geen initiatieven genomen daartoe, om het aldus bijvoorbeeld voor particulieren mogelijk te maken met een volledig onderbouwd dossier hun rechten te laten gelden voor de rechtbank ?

Gelden de bestaande regels terzake zowel voor een aangevraagde maar nog niet goedgekeurde, als voor een reeds goedgekeurde bouw- of verkavelingsvergunning ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening.

Gecoördineerd antwoord

De gestelde vraag heeft vooral betrekking op bouwdossiers waarin reeds een beslissing over de aflevering van de vergunning werd genomen.

Dienaangaande kan worden vermeld dat artikel 63 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, in zijn eerste paragraaf onder meer het volgende bepaalt :

"De Vlaamse regering bepaalt :

...

2° onder welke voorwaarden derde belanghebbenden van (...) besturen inzage kunnen krijgen van de inhoud der afgegeven bouw-of verkavelingsvergunningen,

3° onder welke voorwaarden aanpalende eigenaars bij dezelfde besturen de door hen gevraagde inlichtingen kunnen verkrijgen over een aanvraag om een bouw- of verkavelingsvergunning ;

... "

Het thans nog toepasselijke koninklijk besluit van 22 oktober 1971 voert die bepalingen van artikel 63 uit.

Artikel 2 bepaalt het volgende :

"Gedurende ten minste twee dagen per week, door de gemeentebesturen te bepalen, kunnen derden belanghebbenden op het gemeentehuis inzage nemen van de inhoud van de afgegeven bouw- en verkavelingsvergunningen."

Artikel 3 van dit koninklijk besluit bepaalt :

"Gedurende ten minste twee dagen per week, door de gemeentebesturen te bepalen, kunnen de aanpalende eigenaars van deze de inlichtingen verkrijgen die betrekking hebben op de ingediende aanvragen om een bouw- of verkavelingsvergunning,

die nader zijn bepaald in bijlage 1 van dit besluit. Die inlichtingen worden verschaft op een formulier waarvan het model bij dit besluit hoort. De stukken van het dossier mogen evenwel niet worden meegedeeld."

De bijlage waarvan sprake in dit artikel bevat een opgave van de bijzonderste kenmerken van de aanvraag.

In het decreet betreffende de ruimtelijke ordening zijn dus enkele zeer specifieke bepalingen opgenomen, die slechts een relatief beperkt inzage- en afschriftrecht inhouden.

Artikel 32 van de Grondwet daarentegen verleent eenieder het recht om elk bestuursdocument te raadplegen en er een afschrift van te krijgen, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald door de wet, het decreet of de ordonnantie.

Voor de provincies en de gemeenten werd dit algemeen principe nader uitgewerkt in de wet van 12 november 1997 betreffende de openbaarheid van bestuur in de provincies en gemeenten.

Artikel 5 van die wet verleent aan de burger het recht op het raadplegen van de bestuursdocumenten die zich bij de gemeenteoverheid bevinden, als ook het recht op het ontvangen van een afschrift ervan.

Luidens artikel 7 van diezelfde wet moet een bestuursdocument evenwel aan de openbaarheid worden onttrokken in de gevallen die bij de wet, het decreet of de ordonnantie zijn bepaald (de zogenaamde "verplichte uitzonderingsgronden"). Daarenboven kan een bestuursdocument aan de openbaarheid worden onttrokken in de gevallen die in voornoemd artikel 7 worden opgesomd (de zogenaamde "facultatieve uitzonderingen").

M.b.t. de "verplichte uitzonderingen" moet het gemeentebestuur, naast de in specifieke regelgevingen opgenomen uitzonderingen op de openbaarheid, rekening houden met de uitzonderingsgronden die zijn opgenomen in artikel 6, paragraaf 1 en 2, van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur en – indien de bestuursdocumenten betrekking hebben op een aanlegzaamheid waarvoor de Vlaamse Gemeenschap of het Vlaams Gewest bevoegd is, zoals het geval is voor bouwdoSSIERS – met de uitzonderingsgronden die zijn opgenomen in artikel 3, paragraaf 2, van het decreet van 23 oktober 1991 betreffende de openbaarheid van bestuursdocumenten in de diensten en instellingen van de Vlaamse regering.

Bij toepassing van voornoemd artikel 3, paragraaf 2, van het decreet kan de burger slechts inzage nemen van een bouwvergunnings- of verkavelingsdossier zodra de gemeentelijke overheid terzake een beslissing heeft genomen. Ik verwijs de Vlaamse volksvertegenwoordiger in dat verband naar mijn antwoorden op de schriftelijke vragen nr. 35 van 17 januari 1996 van de heer Jean-Marie Bogart en nr. 60 van 2 december 1997 van de heer Paul Van Grembergen, waarin een en ander reeds omstandig werd uiteengezet (*resp. Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 6 van 22 januari 1996, blz. 283 ; en BVA nr. 8 van 30 januari 1998, blz. 1122 – red.*).

Eenmaal de gemeentelijke overheid terzake een beslissing heeft genomen, geldt het recht op inzage en tot het verkrijgen van een afschrift in principe voor alle stukken die zich in het dossier bevinden, onverminderd de eventuele toepassing van de reeds genoemde verplichte of facultatieve uitzonderingsgronden.

Ingeval de gemeentelijke overheid op grond van voornoemde uitzonderingsgronden de aanvraag om inzage en/of mededeling in afschrift van één of meerdere documenten van het dossier (bv. een advies aan het college van burgemeester en schepenen, het bouwplan) afwijst, dient zij haar beslissing uiteraard formeel te motiveren.

Artikel 9 van de wet van 12 november 1997 voorziet tegen een dergelijke weigeringsbeslissing in een specifieke procedure, met name een aan de gemeentelijke overheid gericht verzoek tot heroverweging, gekoppeld aan een aan de federale Commissie voor de Toegang tot de Bestuursdocumenten gericht verzoek om een advies uit te brengen.

Tegen de uiteindelijk, na het advies van voornoemde Commissie, genomen weigeringsbeslissing staat, luidens datzelfde artikel 9, beroep open bij de Raad van State.

LUC MARTENS

VLAAMS MINISTER
VAN CULTUUR, GEZIN EN WELZIJN

Vraag nr. 80
van 22 januari 1999
van de heer MARC OLIVIER

Geboortouders en adoptiekinderen – Zoektochten

Zowel bij afstandsmoeders als bij kinderen die voor adoptie werden afgestaan, ontstaat na verloop van jaren vaak de behoefte om respectievelijk naar het kind dan wel naar de natuurlijke moeder op zoek te gaan. Een hele opgave, zeker als het om buitenlandse adopties gaat.

Voor binnenlandse adopties is dat in elk geval voor het kind een stuk makkelijker omdat de natuurlijke moeder altijd met naam en toenaam op de geboorteakte vermeld staat. Om dan na al die jaren de vrouw in kwestie effectief te lokaliseren is iets moeilijker, rekening houdende met het feit dat er vaak tientallen jaren overheen zijn gegaan. Inzage in de gegevens van het Rijksregister zou een en ander een stuk makkelijker maken.

Veel moeilijker is het voor de afstandsmoeder die op zoek wil naar het kind. Zij is hoe dan ook vrijwel altijd op het Rijksregister aangewezen, mits ze beschikt over de naam, de plaats en de datum van geboorte.

Een beperkt aantal private initiatieven in Vlaanderen heeft zich onder meer tot doel gesteld zowel kinderen als natuurlijke moeders op te vangen en te helpen in hun zoektocht. Probleem is echter dat zij – als private organisaties – geen toegang hebben tot het Rijksregister. Toch is de grote meerwaarde van deze organisaties dat zij als buffer staan tussen moeder en kind en het hele proces van zoeken en ontmoeten begeleiden. Ze worden echter sterk belemmerd in hun werk door gebrek aan gegevens.

1. Is Kind en Gezin bij deze problematiek betrokken? Acht de minister het wenselijk dat dan via deze weg de gezochte gegevens worden bezorgd aan de betrokken private organisaties?
2. Zo neen, beschikt de minister over andere mogelijkheden in het kader van zijn bevoegdheid om dit delicate probleem op te lossen?

Antwoord

Het probleem van de zogenaamde "zoektochten" van adoptiekinderen en hun geboorteouders is een actueel probleem, waarvoor nog geen sluitende oplossing bestaat.

1. Kind en Gezin is niet rechtstreeks betrokken bij de problematiek van de zoektochten. Wel nemen een aantal adoptiediensten de vraag naar zoektochten op zich.

Kind en Gezin heeft wel toegang tot het Rijksregister, doch enkel in het kader van haar preventieve opdracht. Bovendien staat het koninklijk besluit (KB) dat de toegang regelt tot het Rijksregister niet toe dat informatie wordt doorgegeven aan derden. Dit betekent dat geen informatie kan worden doorgegeven aan erkende adoptiediensten en ook niet aan afstandsmoeders en adoptiekinderen, aangezien deze juridisch ten aanzien van elkaar derden zijn.

2. Het huidige juridisch kader biedt geen oplossing. Een ad hoc voorstel voor toegang tot het Rijksregister zou moeten worden onderhandeld. Dit is echter een procedure op federaal niveau en de nodige garanties moeten worden ingebouwd.

Wel onderzoekt Kind en Gezin de mogelijkheden om de begeleiding van dergelijke vragen op kwalitatieve wijze op te vangen.

Ook moet ik opmerken dat indien de geplande federale adoptiehervorming wordt gerealiseerd, de adoptiedossiers en de betrokken informatie beter zullen kunnen worden gelokaliseerd.

Door gebrek aan coherente begeleiding van de adoptiedossiers in het verleden is er een belangrijk aantal begeleidingen van zoektochten te verwachten.

Hetzelfde geldt voor de interlandelijke adopties. Daar is de situatie mogelijk nog ingewikkelder en moet rekening worden gehouden met de lokale situatie.

Vraag nr. 82 van 25 januari 1999 van de heer LIEVEN DEHANDSCHUTTER

Beschermde monumenten – Restauratie en bouwvergunning

Zie :

Minister vice-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening

Vraag nr. 158

van 25 januari 1999

van de heer Lieven Dehandschutter

Blz. 1243

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Steve Stevaert, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening.

**Vraag nr. 85
van 28 januari 1999
van de heer MARINO KEULEN**

Literatuur- en leescultuursubsidies – Kritiek Rekenhof

In zijn tiende boek met opmerkingen en informatie voorgelegd aan het Vlaams Parlement merkt het Rekenhof op dat inzake de subsidies ter bevordering van de literatuur en de leescultuur, bij de controle van de afrekening betreffende de werking 1996 van een VZW bleek dat de VZW niet alle eigen inkomsten in de jaarrekening had opgenomen. Bovendien bleek dat de administratie de afrekening niet had getoetst aan de reservenormen opgenomen in het toelagebesluit. De VZW had de tweede reservenorm ruimschoots overschreden. Daarom weigerde het Rekenhof zijn visum te verlenen voor het subsidiesaldo.

Volgens de opmerkingen van het Rekenhof liet de minister totnogtoe na te antwoorden op deze opmerking (*Boek van het Rekenhof 1998, blz. 97 – red.*).

1. Om welke reden liet de administratie na de afrekening te toetsen aan de reservenormen opgenomen in het toelagebesluit ?
2. Om welke reden heeft de minister nog geen gevolg gegeven aan de opmerking van het Rekenhof ?
3. Heeft de minister reeds initiatieven genomen met betrekking tot deze problematiek ? Zo ja, welke ?

Antwoord

De opmerking die het Rekenhof op 28 november 1997 maakte, betrof de uitbetaling van het saldo van de werkingssubsidie aan de VZW Dietsche Warande & Belfort. Het Rekenhof weigerde de ordonnantie te viseren omdat de in het besluit opgelegde reservenorm werd overschreden. Het is niet zo dat de administratie nagelaten had de afrekening te toetsen aan de reservenormen. Wel was er

een administratieve vergetelheid, die intussen werd rechtgezet.

Om de gestelde vragen te beantwoorden, dien ik echter in te gaan op de gebruikelijke procedure.

1. In de regel wordt bij de toekenning van subsidies voor een jaarwerking bepaald dat bij afsluiten van het boekjaar de reserve maximaal 10 % van de dat jaar toegekende subsidie mag bedragen (eerste reservenorm) en dat de gecumuleerde reserve niet hoger mag liggen dan 20 % van de gemiddelde totale uitgaven (tweede reservenorm).

Niet zelden zorgt dit voor problemen, omdat organisaties een planning opstellen over meerdere jaren, omdat er onverwacht extra inkomsten worden ontvangen, of omdat bepaalde uitgaven niet dienen te gebeuren omdat bepaalde activiteiten worden afgelast. Vooral de planning over een langere termijn speelt specifiek voor de tijdschriften, waarvan men moeilijk kan verwachten dat zij een boekjaar zonder enige reserve zouden afsluiten. Bij het begin van de volgende jaargang dienen er immers opnieuw drukkosten te worden betaald, is er personeel dat moet worden betaald, enzovoort. Om die reden wordt in het toekenningsbesluit doorgaans bepaald dat afwijkingen op die reservenormen kunnen worden toegestaan, mits verantwoording door de administratie, het gunstig advies van de Inspectie van Financiën en het akkoord van de bevoegde minister(s).

In het dossier waarvan sprake werd een fout gemaakt doordat de administratie, na het gunstig advies van de Inspectie van Financiën te hebben ontvangen, het dossier voor betaling aanbod. Verkeerdelijk was het dossier terechtgekomen bij de dossiers die geen afwijking vereisten, waardoor het dus niet voor akkoord werd voorgelegd aan de functioneel bevoegde minister. De opmerking van het Rekenhof betrof dus eigenlijk louter een procedurefout.

2. Intussen werd de opmerking echter beantwoord, waarbij ik mijn uitdrukkelijk akkoord gaf voor de afwijking en de uitbetaling van het saldo. Op 18 december 1998 werd dit beantwoord door het Rekenhof als volgt : "Gelet op de door u verstrekte toelichting en de verleende afwijking van de reservenorm, kan de saldosubsidie opnieuw in vereffening worden gesteld".

Ik meen dat de Vlaamse volksvertegenwoordiger hieruit kan afleiden dat er zich geen echte onregelmatigheid heeft voorgedaan.

3. Aansluitend hierbij kan ik meedelen dat – gezien het feit dat er voor de tijdschriften wel vaker afwijkingen dienden te gebeuren – de reservernormen voor de subsidies aan tijdschriften vorig jaar werden versoepeld, in die zin dat de afwijkingen die gebruikelijk worden toegestaan nu formeel worden ingeschreven in de subsidiebesluiten (bij het afsluiten van het boekjaar mag de reserve maximaal 10 % bedragen van de gemiddelde uitgaven met een absoluut maximum ten belope van de eigen inkomsten (eerste reservernorm) en de gecumuleerde reserve mag de gemiddelde kosten voor de uitgave van een jaargang niet overschrijden (tweede reservernorm)).

**Vraag nr. 86
van 28 januari 1999
van de heer LIEVEN DEHANDSCHUTTER**

Nederlands – Vlaamse woorden

Van Dale Lexicografie heeft het voornemen om na het Frans, het Engels en de computertaal, nu ook het Vlaams op te nemen in de Nederlandse taal.

1. Wordt er controle uitgeoefend op de toegevoegde lijst van Vlaamse woorden en door wie ?
2. Bestaat er geen gevaar in dat de "Vlaamse" gallicismen en anglicismen worden toegevoegd aan het woordenboek ?
3. Waarom wordt er in het Groene Boekje en Van Dale de voorkeur gegeven aan Franse leenwoorden boven nieuwe woorden met een Nederlandse klank ?

Antwoord

In tegenstelling met het Groene Boekje, dat wordt uitgegeven onder de verantwoordelijkheid van de Nederlandse Taalunie, is de Van Dale Lexicografie een commerciële uitgave, samengesteld onder de verantwoordelijkheid van een vrije redactie, waarin professoren zetelen uit Vlaanderen en Nederland.

Het Van Dale-woordenboek is een lijst van voorkomende woorden in de Nederlandse taal (gesproken en geschreven). Het is geen lijst van officieel te gebruiken woorden.

De toegevoegde lijst van Vlaamse woorden valt onder de verantwoordelijkheid van de redactie, die erop zal toezien dat manifeste gallicismen en anglicismen worden vermeden. Uiteraard zijn er ook veel correcte Vlaamse woorden met een Romaanse of Angelsaksische stam.

In het Groene Boekje en in Van Dale wordt niet systematisch de voorkeur gegeven aan leenwoorden boven nieuwe woorden met een Nederlandse klank. Het Van Dale-woordenboek en het Groene Boekje zoeken steeds aansluiting bij de actuele taalevoluties, waarbij nieuwe woorden worden gevormd, die later al dan niet definitief in de woordenschat worden opgenomen.

**Vraag nr. 87
van 28 januari 1999
van de heer LIEVEN DEHANDSCHUTTER**

Leesachterstandsgroepen – Beleid

Uit onderzoeken blijkt dat 20 procent van de volwassenen "leeszwak" is. Tijdens de studiedag "Moeilijke lezers" in december jongstleden in Gent werd erop gewezen dat de oorzaak dikwijls moet worden gezocht in de jeugdijaren. Kinderen met een lees- en taalstoornis lopen een blijvende leesachterstand op indien zij niet kunnen beschikken over aangepast leesmateriaal, toegankelijke media en stimulerende ondersteuning. Juist deze groep kinderen moet makkelijk te lezen, te bekijken of te beluisteren media en combinaties hiervan aangeboden krijgen.

Vanuit de overheid zou er een voortdurende aandacht moeten zijn voor achterstandsgroepen in alle leesbevorderingsprojecten. Dit houdt onder meer in dat de voortdurende noodkreet naar aangepast materiaal niet alleen gehoord, maar ook gehonoreerd moet worden.

Het uitgeven, verspreiden en bekendmaken van dergelijk materiaal is markteconomisch een dure en riskante aangelegenheid. Daarom werd in andere landen bijvoorbeeld een publicatiefonds met overheidssteun in het leven geroepen. De openbare bibliotheken nemen de aangemaakte materialen op in hun collectie en bieden ze op een gerichte manier aan.

De problematiek van de leesachterstandsgroepen hoort in eerste instantie thuis bij de minister van Cultuur, Gezin en Welzijn.

Heeft de minister terzake initiatieven genomen, onder meer om de scholen, bibliotheken en instellingen daarbij te ondersteunen ?

Antwoord

De leesbevordering heeft algemeen als doel het lezen aan te moedigen en te bevorderen, onder meer omdat afdoende is aangetoond dat het lezen de taalvaardigheid stimuleert en het denken ontwikkelt. Lezen kan als een zeer ruim begrip worden opgevat, iedere vorm van lezen is belangrijk.

De campagne die ik sinds enkele jaren heb ontwikkeld – als vervolgbeleid op de eerste initiatieven van mijn voorganger Hugo Weckx – beoogt de promotie van het lezen bij alle leeftijdsgroepen, maar geeft prioritaire aandacht aan de jongeren. Het gaat er in hoge mate om een leescultuur en een lees klimaat te vestigen of te versterken.

Ik ben het met de Vlaamse volksvertegenwoordiger eens dat "leeszwakkeren" een belangrijke doelgroep zijn en de nodige aandacht moeten krijgen. Daarom heb ik trouwens tot tweemaal toe de studiedagen van de Gentse bibliotheekschool waarnaar hij verwijst, gesteund en gesubsidieerd. Dergelijke initiatieven kunnen eventueel ook resultaten opleveren en adviezen inhouden waarmee rekening kan worden gehouden voor de uitwerking van verdere acties en initiatieven.

De problematiek van de leesachterstandsgroepen is een zaak van de minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, maar evenzeer een van de minister van Onderwijs, wat de pedagogische en didactische aspecten betreft. Leesachterstand moet immers dikwijls worden gezocht in de jeugdijaren van de betrokkenen.

Inzake leesbevordering wordt wel goed samengewerkt met het Onderwijsdepartement, onder meer in het kader van de Stuurgroep Leesbevordering, maar ook bij de uitwerking en uitvoering van bepaalde projecten (bijvoorbeeld het Jonge Gouden Uilproject).

Als voorbeeld van projecten die zich heel bepaald richten op jongeren en op het voorlezen, kan ik verwijzen naar het Boekenboxproject. Daarbij wordt het voorlezen aan peuters en kleuters als belangrijke instap naar het lezen gestimuleerd, onder meer met medewerking van de kinderopvangorganisaties. Eind vorig jaar was er ook een breed opgezette studiedag over het thema voorlezen.

Dit was tevens een startdag voor een aantal concrete projecten die dit jaar zullen worden uitgewerkt. In dit kader zal ook aandacht worden besteed aan de problematiek van de "moeilijke lezers".

Vraag nr. 90 van 2 februari 1999 van de heer DOMINIEK LOOTENS-STAEL

Regionaal Integratiecentrum Foyer – Subsidiëring

Het Regionaal Integratiecentrum Foyer wordt door de Vlaamse Gemeenschap gesubsidieerd.

1. In het kader van welke bevoegdheden gebeurt dat, hoeveel bedragen de respectieve subsidies en op welke begrotingsposten werden zij ingeschreven ?
2. Wat is het aandeel van de verleende subsidies in het totale inkomen van de Foyer ?
3. Wat zijn de eigen inkomsten en waaruit bestaan zij ?
4. Wat zijn de inkomsten uit subsidies van andere overheden ? Welke overheden zijn dat en hoeveel bedragen de respectieve subsidies ?
5. Hoeveel personeelsleden stelt de Foyer tewerk ? In welke statuten ?

Wordt er personeel tewerkgesteld in het kader van tewerkstellingsprogramma's ? Door welke overheden worden die dan gefinancierd ?

Antwoord

De bevoegdheid inzake de integratie van migranten werd door de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming van de instellingen, gewijzigd bij de wet van 8 augustus 1988 en de bijzondere wetten van 12 januari 1989, 16 januari 1989, 5 mei 1993 en 16 juli 1993, toevertrouwd aan de Vlaamse Gemeenschap.

Op grond hiervan werd het besluit van de Vlaamse regering van 18 juli 1991 uitgevaardigd houdende de voorwaarden inzake erkenning en subsidiëring van integratiecentra voor migranten.

Dit wordt vanaf 1 januari 2000 vervangen door het decreet van 28 april 1998 inzake het Vlaamse beleid ten aanzien van etnisch-culturele minderhe-

den, en door het besluit van de Vlaamse regering van 14 juli 1998 betreffende de erkenning en subsidiëring van de centra en diensten voor het Vlaamse minderhedenbeleid.

De VZW Regionaal Integratiecentrum Foyer wordt op grond van deze regelgeving erkend en gesubsidieerd. De meest recente afrekeningen voor de integratiecentra voor migranten zijn die over het jaar 1997, en de hierna verstrekte gegevens zijn hieruit afkomstig.

1. De subsidie aan de Foyer voor de werking als regionaal integratiecentrum voor migranten bedroeg 10.106.879 frank en de subsidie voor taallessen Nederlands 2.289.793 frank ; deze bedragen werden ingeschreven op basisallocatie 33.14 van programma 41.7.
2. Deze bedragen maakten tezamen 34,24 % uit van het totaal van de inkomsten.
3. Als "werkingsopbrengsten" werd de som van 121.019 frank geboekt.
4. Het Brussels Hoofdstedelijk Gewest heeft een subsidie van 1.000.000 frank toegekend en de Vlaamse Gemeenschapscommissie 6.350.000 frank.
5. In het kader van de subsidiabele personeelsformatie verbonden aan de erkenning als RIC waren op 31 december 1997 tewerkgesteld met contracten van onbepaalde duur : 1 voltijdse coördinator ; 0,9 voltijdsequivalent administratieve kracht ; 3,9 voltijdsequivalent staf lid. Daarbij kwamen nog vanuit middelen van het Vlaams Economisch en Sociaal Overlegcomité (Vesoc) tijdelijk 2 voltijdse staf leden voor de tweede helft van 1997.

Vanuit andere middelen kwamen hierbij 22,6 voltijdsequivalent personeel, waarvan 16 gesubsidieerde contractuelen (gesco) ; voorzover bij mijn administratie bekend, werden deze laatste hoofdzakelijk door de Brusselse Gewestelijke Dienst voor Arbeidsbemiddeling (BGDA) gesubsidieerd.

Vraag nr. 99
van 17 februari 1999
van de heer CHRIS VANDENBROEKE

Kind en Gezin – Samenstelling raad van beheer

Recentelijk werd de nieuwe raad van bestuur van Kind en Gezin door de Vlaamse regering goedgekeurd. Conform het decreet van 29 mei 1984 telt de raad twintig leden.

Graag had ik van de minister antwoord gekregen op de volgende vragen m.b.t. de kandidaatstelling enerzijds en de representatieve samenstelling van de raad anderzijds.

1. Hoe is de voordracht van de kandidaturen gebeurd en wie kon kandidaten voorstellen ?
2. Op welke wijze werden de kandidaturen opgevraagd ? Hoeveel kandidaturen zijn er binnengekomen ?
3. Zijn er al dan niet criteria op basis waarvan de minister de binnengekomen kandidaturen heeft beoordeeld en geselecteerd ? Zo ja, welke en door wie werden ze opgesteld ?
4. Op welke wijze werd de pluralistische samenstelling van de raad gewaarborgd zodat deze als representatief kan worden beschouwd voor de Vlaamse samenleving ?

Antwoord

1. Het decreet van 29 mei 1984 bepaalt dat de instelling wordt beheerd door een raad van bestuur die bestaat uit een voorzitter en twintig leden, waarvan :
 - tien leden worden gekozen uit personen actief in verenigingen, diensten of instellingen die op het vlak van de taken van de instelling werkzaam zijn, rekening houdend met de verscheidenheid van taken van de instelling ;
 - vijf leden worden gekozen uit verenigingen en/of personen die de gezinnen vertegenwoordigen ;
 - vijf leden worden gekozen uit personen die op het vlak van de taken van de instelling een bijzondere deskundigheid bezitten.

De Vlaamse regering benoemt de voorzitter en de leden van de raad. In de procedure is niet in een voordracht van kandidaten voorzien. Wel hebben een aantal organisaties en personen spontaan kandidaturen voorgesteld.

2. Zoals blijkt uit het antwoord op de eerste subvraag, heb ik geen kandidaturen opgevraagd,

noch aan organisaties, noch aan politieke partijen. Wel heb ik de kandidaat-voorzitter en de kandidaat-leden van de raad schriftelijk gevraagd – nadat ik de samenstelling van de raad ernstig had afgewogen, dus een aantal dagen voor agendering op de zitting van de Vlaamse regering – hun curriculum vitae te willen opsturen en aldus in te stemmen met hun voordracht, die deel uitmaakte van mijn globaal voorstel aan de Vlaamse regering. Het opvragen van het curriculum vitae maakt deel uit van de procedure.

Ik heb van negen organisaties, op eigen initiatief, een kandidatuur ontvangen. Twee personen deden schriftelijk een aanbeveling voor één of meerdere kandidaten en drie personen stelden zichzelf kandidaat. Slechts één politieke partij kwam hiervoor tussen, met name de Volksunie – Vlaamse Vrije Democraten, waarvan de voorzitter mij schriftelijk namens het partijbestuur een kandidaat voordroeg.

3. Bij de hersamenstelling van de raad ben ik van volgende principes uitgegaan :

- continuïteit en vernieuwing : een aantal beheerders werd opnieuw benoemd, rekening houdend met het feit of zij al dan niet nog kandidaat waren, hun aanwezigheid in de afgelopen mandaatsperiode en een leeftijdsgrens.

De voorzitter en twee leden lieten mij in dit verband schriftelijk weten geen kandidaat meer te zijn. De leden die slechts 50 % of minder van de zittingen hebben bijgewoond, heb ik logischerwijze niet opnieuw aangesteld ;

- een keuze voor bestuurders met een intersectorale belangstelling en ervaring ;
- een grotere aandacht voor de positie van het kind en een aanwezigheid van deskundigen met betrekking tot buitenschoolse kinderopvang en van de particuliere opvangsector ;
- een hoog aantal vrouwelijke bestuurders ;
- de betrokkenheid van de SERV-partners (Sociaal-Economisch Raad van Vlaanderen).

Deze criteria werden trouwens door de Vlaamse regering onderschreven.

4. De raad is pluralistisch samengesteld en weerspiegelt tevens de diverse opdrachten en werksectoren van de instelling.

Ook in hoofde van de vertegenwoordigers van de gezinnen en de experts heb ik ideologische verscheidenheid en specifieke deskundigheid nagestreefd. Ik heb echter op geen enkel moment geïnformeerd naar de partijpolitieke aanhorigheid van de onderscheiden kandidaten.

B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn

LUC VAN DEN BRANDE

MINISTER-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING,
VLAAMS MINISTER VAN BUITENLANDS
BELEID, EUROPESE AANGELEGENHEDEN,
WETENSCHAP EN TECHNOLOGIE

Vraag nr. 47

van 7 januari 1999

van de heer HERMAN SUYKERBUYK

Fietstoerisme – Fietsenverhuur in stations

Het fietstoerisme wordt van verschillende kanten gepromoot. De fietsenverhuur die sinds jaren door de NMBS wordt georganiseerd in verschillende stations, draagt bij tot een vorm van actief toerisme.

Bestaat er een overeenkomst waarbij met de NMBS en de erkende diensten voor toerisme de voorwaarden zijn vastgelegd om tot een georganiseerd fietsenverhuur te komen ?

Wat zijn die voorwaarden ?

In welke stations in het Vlaamse gewest is er fietsenverhuur ? Hoeveel verhuringen zijn er respectievelijk op jaarbasis ?

In welke stations is in de loop van de voorbije drie jaar het verhuren van fietsen afgeschaft omdat ze niet aan de overeengekomen voorwaarden voldeden ?

Antwoord

Er bestaan geen typeovereenkomsten waarbij met de NMBS en de erkende diensten voor toerisme voorwaarden zijn vastgelegd om tot georganiseerd

de fietsenverhuur te komen. De toeristische diensten maken evenwel gebruik van de NMBS-fietsverhuurdienst indien er groepen worden verwacht. De afspraken worden op lokaal niveau gemaakt.

Het fietstoerisme wint aan belang in Vlaanderen. In de brochure "Vlaanderen Vakantieland" van 1999 werden er 29 arrangementen uitgewerkt voor het fietstoerisme. Een van de toppers is de "Vlaanderen Fietsroute", die 750 km lang is en volledig bewegwijzerd.

De NMBS verhuurt zijn fietsen in de volgende stations :

Blankenberge, Brugge, Deinze, Dendermonde, Essen, Genk, Gent-Sint-Pieters, Hasselt, Herentals, Ieper, Knokke, Leuven, Lier, Oostende, Oudenaarde, Poperinge, Puurs, Sint-Niklaas, Turnhout, Veurne en Zottegem.

Er waren ongeveer 17.600 verhuringen in de Vlaamse stations gedurende het jaar 1997.

Aangezien er geen overeengekomen voorwaarden bestaan, zijn er ook geen stations afgeschaft als gevolg van deze voorwaarden.

Vraag nr. 48
van 7 januari 1999
van de heer HERMAN SUYKERBUYK

Renovatiesubsidies Hermitagemuseum St.-Petersburg – Controle

1. De Vlaamse regering heeft beslist een bedrag van 8,25 miljoen ter beschikking te stellen voor het renoveren van de Rubenszaal van het Hermitagemuseum in Sint-Petersburg.

Aan wie wordt dit bedrag betaald en hoe gebeurt de controle vanuit Vlaanderen op de aanwending van dit bedrag ?

2. Vermits dit zou passen, volgens de persmededeling van 8 december 1998, in een samenwerking tussen de Unesco (United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization), Vlaanderen en de Russische partner, is de vraag wie die Russische partner is : gaat het om de stad Sint-Petersburg, of is het museum een zelfstandige rechtspersoon ?
3. Daarbij rijst de vraag hoe de controle op de aanwending van de kredieten gebeurt.

Heeft de Unesco daarbij de leiding, onder meer in verband met de controle op de besteding van deze subsidie ?

Als de controle op een andere wijze gebeurt, kan de minister-president deze dan toelichten ?

Antwoord

1. Dit initiatief past in het Unesco/Hermitage-project. Dit project vormt een bijdrage in de realisatie van het "Masterplan" voor het museum sinds 1985, bijgestuurd in 1993.

Bovendien past dit project in het Memorandum van samenwerking tussen de Unesco en de Russische federatie, dat in juni 1993 werd ondertekend door directeur-generaal F. Mayor en president B. Jeltsin. Sinds de val van het communisme en de gevoelige vermindering van de financiële ondersteuning vanwege de Sovjetrussische autoriteiten, is het museum verplicht om alternatieve financieringsbronnen aan te snijden. Unesco is behulpzaam via het Hermitageproject.

Ten slotte past dit initiatief binnen de samenwerking tussen Vlaanderen en de Unesco. Deze samenwerking werd geformaliseerd door het algemeen samenwerkingsakkoord dat op 6 maart 1998 werd afgesloten.

De kosten voor de totale duurtijd van het project (twaalf maanden) worden geraamd op 317.500 Amerikaanse dollar (US\$). Het aandeel van Vlaanderen bedraagt hierin maximum 220.000 US\$. Het museum zal hierin bijdragen ten belope van 97.600 US\$. Het aandeel van Vlaanderen wordt gestort op de rekening van de Unesco, die hiermee formeel wordt belast met de coördinatie en supervisie van het project.

Ter informatie kan ik meedelen dat de Nederlandse overheid, met groot succes, een gelijkaardig initiatief heeft genomen ten aanzien van de Rembrandtzaal in het Hermitagemuseum.

2. De Russische partner is het Hermitage Staatsmuseum in Sint-Petersburg.
3. Vlaanderen zal zijn aandeel in drie schijven uitbetalen aan de Unesco :
 - een eerste schijf van 3.300.000 frank na ondertekening van het subsidiebesluit en na

ontvangst vanwege de Unesco van een verklaring dat het project is opgestart ;

- een tweede schijf van 2.475.000 frank na verantwoording vanwege de Unesco via ontvangst van een tussentijds financieel en inhoudelijk voortgangsrapport ;
- het saldo zal worden uitbetaald na indiening van onder meer volgende verantwoordingsstukken : een financieel en inhoudelijk eindverslag ; het gunstig advies van de Inspectie van Financiën.

Mijn administratie is langs Vlaamse zijde belast met de uitvoering van deze beslissing van de Vlaamse regering.

Ten slotte wens ik te benadrukken dat de Unesco weliswaar bevoegd is voor de coördinatie en supervisie van het project, maar dat deze organisatie ook een beroep zal doen op een inhoudelijke inbreng vanuit Vlaanderen. Vlaamse experts zullen worden ingezet om een inhoudelijke supervisie te verlenen met betrekking tot de implementatie van het project.

Eén van deze experts is Paul Huvenne, hoofdconservator van het Koninklijk Museum voor Schone Kunsten Antwerpen (KMSKA). Op die wijze worden ook voor de toekomst interessante banden gecreëerd tussen beide musea.

THEO KELCHTERMANS

VLAAMS MINISTER
VAN LEEFMILIEU EN TEWERKSTELLING

Vraag nr. 76
van 14 december 1998
van de heer CARL DECALUWE

Bodemkwaliteit waterlopen – Kortrijk-Roeselare-Tielt

In het antwoord op de schriftelijke vraag nr. 205 van 13 maart 1998 stelde de minister dat de resultaten inzake het kwaliteitsonderzoek van de waterlopen, onder meer in het arrondissement Kortrijk-Roeselare-Tielt, eind oktober 1998 beschikbaar zouden zijn (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 13 van 12 mei 1998, blz. 1727 – red.*).

1. Welke waren de resultaten inzake de bodemkwaliteit van de waterlopen in het arrondissement Kortrijk-Roeselare-Tielt ?
2. Welke conclusie en voorstellen werden hieraan gekoppeld ?
3. Wat is de budgettaire weerslag om de bodemkwaliteit van betrokken waterlopen aan alle voorschriften te laten voldoen ?

Antwoord

1. De resultaten van de bemonsterde waterlopen in het arrondissement Kortrijk-Roeselare-Tielt gaan als **bijlage 1**. Deze resultaten komen uit de studie "Karakterisatie van de bodems van de onbevaarbare waterlopen", waarvan het eindrapport als **bijlage 2** gaat.
2. De resultaten uit de tabel als **bijlage 3** werden verkregen via de Triadekwaliteitsbeoordeling. Van de 21 onderzochte locaties in het arrondissement heeft 24 % de hoogste prioriteit naar sanering om ecologische redenen. De fysisch-chemische parameters die het meest afwijken ten opzichte van de referentiewaterbodem in dit arrondissement, zijn de apolaire koolwaterstoffen, organochloorpesticiden, polyaromatische koolwaterstoffen en in mindere mate koper en zink. Daartegenover heeft 14 % van de onderzochte locaties een aanvaardbare waterbodemkwaliteit, waar vervolgens het stand-stillprincipe dient te worden nagestreefd. In 62 % van de onderzochte locaties werd een middelmatige kwaliteit aangetroffen.

Na een Triadebeoordeling is het wenselijk dat de waterloopbeheerder overgaat tot een geïntegreerde kwaliteitsevaluatie waarbij de resultaten van de Triadebeoordeling worden getoetst aan een ruimer beleidskader. Beslissingen tot saneren moeten passen in een integraal waterbeheer en moeten conform het wettelijk beleidskader zijn. De uiteindelijke noodzaak tot sanering wordt dan uitgedrukt in de saneringsprioriteit.

Voor deze 21 onderzochte locaties in het arrondissement Kortrijk-Roeselare-Tielt is de saneringsprioriteit nog niet individueel afgewerkt. Het opstellen van de saneringsprioriteit door de waterloopbeheerders is noodzakelijk om betrouwbare en meer gedetailleerde saneringsplannen op te stellen. Op basis van 21 locaties zijn de extrapolaties naar de stroombekkens toe

te groot en dus onbetrouwbaar. Gerichte bijkomende analyses door de waterloopbeheerders zijn een volgende stap.

Waterbodemsaneringen hebben pas zin indien de beheerder de garantie heeft dat de puntlozingen zijn opgeheven en dat de diffuse verontreinigingsbronnen worden aangepast. De volledige uitvoering van de AWP II's zijn een noodzaak.

3. Aangezien voor de waterbodem in situ geen milieu kwaliteitsdoelstellingen zijn opgenomen in de wetgeving, kan moeilijk op basis hiervan een budgettaire raming worden gemaakt.

De derde kolom van de vermelde tabel bevat een toetsing van de fysisch-chemische resultaten aan de normen van bijlage 4.2.3. van het Vlaams Reglement Afval (gebruik als bodem).

De beoordeling "oever" betekent dat de specie vrij kan worden gebruikt en dat deponie op de oever is toegestaan. De beoordeling "als bodem in type V" betekent dat de specie nog kan worden gebruikt als bodem in die bestemmingen welke in het Vlaams Reglement op de Bodemsanering (Vlarebo) zijn ingedeeld in bestemmingstype V (zogenaamd beperkt gebruik). De beoordeling "nergens als bodem" heeft als consequentie dat de specie nergens nog in aanmerking komt voor gebruik als bodem, en er dus andere verwijderingstechnieken moeten worden aangewend (in of als bouwstof, reiniging, mono-deponie, verbranden, ...)

Uit de derde kolom blijkt dat vrij gebruik van de ruimingsspecie voor geen enkele van de 21 locaties kan worden toegepast. Uit ervaring blijkt dat in heel wat gevallen de toetsing negatief wordt, enkel door toedoen van de parameter "EOX". Indien geen rekening wordt gehouden met de parameter "EOX" (vierde kolom), komen 6 van de 21 locaties in aanmerking voor vrij gebruik (deponie op de oever); 11 locaties komen in aanmerking voor "beperkt gebruik" (toepassing binnen gebieden behorend tot type V van het Vlarebo kan wel). In 4 gevallen (Gaverbeek, Ledebek, Waalsehoekbeek en Grote Spierebeek) komt de ruimingsspecie niet in aanmerking voor gebruik als bodem. Hier dienen andere verwijderingstechnieken te worden aangewend.

De kosten voor het ruimen van de waterloop met speciedeponee op de oever (oever) bedraagt ongeveer 500 fr/m. Indien de specie niet

op de oever kan worden afgezet ("als bodem in type V" en "nergens als bodem"), bedragen de kosten ongeveer 3.000 fr./m³, inclusief ruiming, transport, ontwateren, in voorkomend geval behandelen en afvoeren naar een definitieve bestemmingsplaats (eventueel met stortkosten).

(Bovenvermelde bijlagen liggen ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

Vraag nr. 78
van 22 december 1998
van mevrouw CECILE VERWIMP-SILLIS

Azijnfabriek Sint-Martinus (Strijtem) – Milieuvergunning

Politiek kan soms zo poëtisch zijn. Neem nu de "Azijnfabriek Sint-Martinus NV" in Strijtem (Roosdaal). Helaas lijkt het inzake wetgeving niet zo poëtisch te zijn. Het bedrijf groeide uit zijn voegen en vormt visueel een miskleun in het landschap.

Of het bedrijf de milieuwetgeving naleeft nadat een milieu-aanvraag inzake de uitbreiding van het bedrijf in beroep door de minister op 9 oktober laatstleden werd geweigerd, is niet duidelijk.

1. Wanneer werd dit bedrijf de laatste vier jaar gecontroleerd ?

Werden er toen onregelmatigheden vastgesteld ?

Wanneer werden er eventueel processen-verbaal opgemaakt ?

2. In welke mate leeft het bedrijf zijn vergunning en de milieuwetgeving momenteel na ?

Gebeurt een deel van de exploitatie momenteel zonder de nodige milieuvergunning ?

Is het bedrijf dan constant in overtreding ?

3. Welke maatregelen heeft de minister genomen indien er inderdaad nog overtredingen zijn ?

Antwoord

1. De afgelopen vier jaar werden door de afdeling Milieu-inspectie van de administratie Milieu, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal) twaalf

controles uitgevoerd (in 1997 : 5, in 1998 : 7) en werden er drie processen-verbaal opgemaakt.

De overtredingen en tekortkomingen die daarbij werden vastgesteld, waren hoofdzakelijk :

- de verandering van een inrichting vergund als klasse 1, zonder dat hiervoor een bijkomende vergunning werd aangevraagd ;
- de gedeeltelijke exploitatie zonder vergunning.

2. De exploitatie voor het gedeelte zonder vergunning was het voorwerp van een proces-verbaal van 9 november 1998, dat leidde tot het verzoek van de afdeling Milieu-inspectie aan de burgemeester van Roosdaal om de stopzetting van deze activiteiten te bevelen en de onmiddellijke sluiting op te leggen.

De burgemeester achtte het echter niet opportuun tot de sluiting over te gaan, aangezien de exploitant op 6 november 1998 een nieuwe aanvraag voor een klasse 2-vergunning had ingediend.

3. Ik heb in beroep de weigering van de klasse 1-milieuvergunning door de bestendige deputatie van de provincie Vlaams-Brabant bekrachtigd. De voornaamste reden voor deze weigering heeft te maken met de afstandsregels waaraan het betrokken bedrijf als klasse 1-inrichting moet voldoen. De indeling als klasse 1-bedrijf was enerzijds gebaseerd op de opslag van 35.000 liter ethylalcohol, een licht ontvlambare vloeistof, en anderzijds op de geïnstalleerde drijfkracht.

Aangezien momenteel een nieuwe milieuvergunningsaanvraag (klasse 2) lopende is, dient het college van burgemeester en schepenen in eerste aanleg een uitspraak te doen. Het is de taak van de vergunningverlenende overheid om te onderzoeken of het verblijf aan de algemene en sectorale bepalingen van titel II van Vlareem voldoet.

Op 1 januari 1999 was over de klasse 2-aanvraag nog niets beslist.

**Vraag nr. 80
van 4 januari 1999
van de heer FRANCIS VERMEIREN**

Milieureglementering – Assimilatie door bedrijven

De bedrijven in het Vlaamse gewest worden voortdurend geconfronteerd met nieuwe decreten, wijzigingen in de decreten of nieuwe Europese richtlijnen, die heel wat administratieve beslommingen met zich meebrengen.

Eerlang wordt de richtlijn 96/82/EG van kracht. Deze dient te worden omgezet in onze wetgeving, wat het opstellen van een veiligheidsrapport (VR) kan omvatten. Ook moet tegen maart van volgend jaar de richtlijn 97/11/EG inzake het milieueffectrapport (MER) in de wetgeving worden opgenomen.

Verder is er nog voor alle inrichtingen waarvoor een MER of VR vereist is, de nieuwe periodieke verplichting om een decretale milieu-audit uit te voeren.

Studienamiddagen om de nieuwe regelgeving te verduidelijken, kunnen waardevol zijn, maar toch kan men zich afvragen of de bedrijven de nieuwe reglementeringen in een zeer kort tijdsbestek zullen kunnen assimileren.

1. Waren er veel bedrijven op deze studienamiddagen vertegenwoordigd ?
2. In welke mate is de nieuwe reglementering inzake VR en MER in overeenstemming te brengen met de pogingen van de Vlaamse regering om nieuwe activiteiten aan te trekken ? Worden investeerders wel voldoende ingelicht aangaande alle verplichtingen waaraan zij zich zullen moeten houden ?

N.B. Een gelijkaardige vraag werd gesteld aan de heer Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media.

Gecoördineerd antwoord

1. Naar aanleiding van de verplichte omzetting van de MER-richtlijn 97/11/EG en de Seveso II-richtlijn 96/82/EG, zal de Vlaamse MER-regelgeving worden vernieuwd. Het uitgangspunt voor de nieuwe MER/VR-regelgeving zijn de voorstellen in het eindrapport van de indertijd door de Vlaamse regering ingestelde Interuniversitaire Commissie tot Herziening van het Milieurecht. Deze voorstellen werden aangepast, onder meer op basis van de opeenvolgende adviezen van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV) en de Milieu- en Natuurraad van Vlaanderen (MINA-raad), waarin de bedrijfswereld is vertegenwoordigd.

Tevens wordt in de nieuwe regelgeving rekening gehouden met de resultaten van de technische comités MER en VR van de Commissie Evaluatie Milieu-uitvoeringsreglementering, waarin onder meer ook vertegenwoordigers van de SERV en de MINA-raad zetelden.

In de communicatieplanning van de administratie Milieu, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal) zijn reeds initiatieven opgenomen om de nieuwe regelgeving op ruime schaal bekend te maken, onder meer door de organisatie van studiedagen. Uiteraard zal de bedrijfswereeld op deze activiteiten worden uitgenodigd. Voorts zal deze nieuwe regelgeving kunnen worden geraadpleegd op de Aminal-Internetsite.

De ambtenaren van de afdeling Algemeen Milieu- en Natuurbeleid (Aminabel) gingen in het verleden steeds in op elke vraag om te komen spreken over de op stapel staande reglementering. Zo is er al gesproken voor organisaties die instaan voor opleiding, voor beroepsverenigingen, voor universitaire instellingen.

Deze studiedagen om de nieuwe regelgeving te verduidelijken, worden georganiseerd door diverse organisaties. Over de aanwezigheid van vertegenwoordigers van de bedrijven op dergelijke studiedagen kunnen dus enkel de organisatoren exacte informatie verschaffen.

2. De vernieuwde reglementering bestaat niet alleen in het Vlaams Gewest, maar voor geheel Europa. De aangetrokken investeerders zullen dus elders in Europa hetzelfde wettelijk kader vinden. Dat is juist het voordeel en de bedoeling van de Europese wetgeving terzake.

Binnenkort start op de website van de Vlaamse Gemeenschap een Internetloket voor bedrijven die een vergunning willen aanvragen. Daarin zal uitleg worden verstrekt over de te vervullen verplichtingen. De uitbouw van het Internetloket is al dermate gevorderd dat men hoopt er binnen drie maanden mee te kunnen beginnen.

Conform de MER-richtlijn 97/11/EG zal de nieuwe Vlaamse MER-regelgeving de mogelijkheid bieden om het instrument MER op een meer flexibele manier toe te passen.

**Vraag nr. 81
van 7 januari 1999
van de heer JOHAN MALCORPS**

Baggerwerken IJzervallei – Bescherming visbestand

In zijn antwoord op mijn schriftelijke vraag nr. 423 van 21 september 1998 over de calamiteit inzake het visbestand bij het uitvoeren van werken aan de Steengracht in Veurne-Steenkerke, heeft de minister erop gewezen dat in het bijzonder bestek van de bedoelde werken een duidelijke vermelding werd aangebracht dat de aannemer bij verlaging van het waterpeil alles in het werk moet stellen om de vis over te zetten. Daardoor werd 90 % van het visbestand ook gered (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 4 van 4 december 1998, blz. 693 – red.*).

In het voorbije jaar zijn in het zeer visrijke IJzerbekken meerdere calamiteiten gebeurd, met diverse oorzaken, ten nadele van het visbestand, zodat er zich een duidelijke daling van het visbestand heeft voorgedaan.

Eerlang worden zowel in de Handzamevaart als in de IJzer zelf omvangrijke baggerwerken uitgevoerd. Door de uitspoeling van slib en vuil water, die een duidelijke invloed zullen hebben op de waterkwaliteit, wordt er op korte termijn opnieuw een negatief effect op de vispopulatie verwacht. In dit verband werden in andere rivierbekkens in het verleden nochtans reeds preventieve maatregelen genomen om via beluchtingssystemen, zoals roteren en dergelijke, de schadelijke effecten te bestrijden.

1. Heeft de minister initiatieven genomen om in alle aannemingsbestekken van de aannemers die dergelijke werken uitvoeren, duidelijke en effectieve visreddingsprocedures in te schrijven ?
2. Bestaan er voor de baggerwerken in de IJzervallei voldoende visreddingsprocedures en zo ja, welke ?
3. Heeft de minister initiatieven genomen om aan de gemeentelijke diensten of de brandweerkorpsen in de gebieden waar de baggerwerken worden uitgevoerd, beluchtingsapparatuur ter

beschikking te stellen om die op geregelde tijden in werking te stellen ?

Antwoord

1. In de bestekken voor werken die in opdracht van de afdeling Water van de administratie Milieu, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal) in het IJzerbekken worden uitgevoerd, worden steeds duidelijke bepalingen voor het overzetten van vis opgenomen.

Naar aanleiding van de problemen bij werken op de Steengracht in opdracht van de Grote Veurne Ambachtse polder, werd namelijk op initiatief van de Provinciale Visserijcommissie West-Vlaanderen op 26 november 1998 overleg gepleegd met de verschillende waterloopbeheerders en de afdeling Bos en Groen van Aminal. Dit overleg resulteerde in een protocol en bestekbepalingen voor visreddingen, die door de waterloopbeheerders zullen worden toegepast bij het droogleggen van waterlopen.

De administratie Waterwegen en Zeewezen was evenwel niet in dit overleg betrokken. De problemen bij baggeren onder water werden niet behandeld.

2. De Handzamevaart zal in opdracht van de afdeling Water van Aminal in den droge worden geruimd. Het bovengenoemd protocol en de bijhorende bestekbepalingen zouden voldoende garanties moeten bieden voor het redden van de vissen. Tevens werden bepalingen in het bestek opgenomen om geen vervuild en met sediment bezwaard water in de zijwaterlopen binnen te laten.

Eventuele visreddingsprocedures voor baggerwerken onder water, zoals die door de administratie Waterwegen en Zeewezen op de IJzer zullen worden uitgevoerd, vallen onder de bevoegdheid van de minister bevoegd voor Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening.

3. In het kader van het IJzerbekkencomité werd een werkgroep ad hoc "Calamiteiten" opgestart. Dit project, waarbij de provincie, de gemeenten met hun brandweerkorpsen en de waterloopbeheerders zijn betrokken, zal één van de centrale activiteiten van de bekkenwerking voor 1999 worden.

De afdeling Water West-Vlaanderen heeft ondertussen reeds vier mobiele beluchters aange-

kocht, die kunnen worden ingezet bij zuurstofgebrek in onbevaarbare waterlopen.

Vraag nr. 82 van 7 januari 1999 van de heer JOHAN DE ROO

Afwatering – Meetjesland

Eind oktober 1998 kreeg ook het Meetjesland te kampen met een grote watertoevloed.

Het kon zijn overtollige water echter nergens kwijt, noch in het westen, noch in het noorden. Daar de Braakmankreek ook volledig vol zat en zelf dreigde te overstromen, wensten de Nederlanders geen Belgisch water meer op te nemen. Het westelijk deel van het Leopoldkanaal loost naar de zeesluizen in Heist, maar ook daar kon geen water meer bij wegens de hoge zeepeilen. Bij nog meer neerslag zou het West-Vlaamse water naar het lage Meetjesland terugvloeien. Gelukkig zijn wij nu nog van grote rampen gespaard gebleven.

Worden er maatregelen genomen om dergelijke situaties in de toekomst voor het Meetjesland te vermijden, zo niet te verhelpen ? Zo ja, welke ?

Antwoord

Van 22 oktober tot 13 november 1998 was er inderdaad een zeer hoge neerslag in het afwateringsbekken van het Leopoldkanaal.

Het bekken van het Leopoldkanaal heeft twee afvoerrichtingen, vooreerst de afvoer naar zee (Heist) en anderzijds de afvoer naar de Braakman in Nederland via het Isabellagemaal in Boekhoute. Dit gemaal heeft een minimale capaciteit van 47.520 m³/uur, of 6,6 mm/dag. In bovenvermelde periode is 164 mm neerslag gevallen (meetstation van het Koninklijk Meteorologisch Instituut (KMI) in Ertvelde, wat hoog is. Het Isabellagemaal heeft in dezelfde periode 79 mm water verpompt en het gemaal heeft continu op maximale capaciteit gewerkt van 2 tot 5 november 1998.

De noodpeilen op Nederlands gebied werden evenwel niet bereikt, zodat het gemaal steeds heeft kunnen pompen richting Nederland. In het bekken van het Isabellagemaal (17.280 ha), zijnde het vak van het Leopoldkanaal stroomopwaarts (kant oost) van de keerstuw op het Leopoldkanaal in Sint-Laureins, heeft zich in deze periode geen wateroverlast in woningen voorgedaan. Wel zijn als

gevolg van een lokaal knelpunt in Oosteeklo (wijk Rode Kruisstraat, die is aangelegd in een zeer laag gebied) straten ondergelopen, maar geen woningen.

Aan de Isabellapolder is gevraagd dit knelpunt op te lossen, aangezien het geen onbevaarbare waterloop van de eerste categorie betreft.

Op het benedenpand van het Leopoldkanaal (vak Heist tot de stuw in Sint-Laureins) heeft men te maken met een gravitaire lozing in zee, die bijgevolg tweemaal per dag wordt bemoeilijkt door hoogwater.

Zo heeft het waterpeil in Heist op het Leopoldkanaal op 1 november 1998 het maximale waterpeil bereikt van + 2.70 TAW (Technische Adviescommissie van de Waterkeringen). Het hoogste waterpeil op die dag aan de stuw in Sint-Laureins bedroeg zowat + 2.80 m TAW, terwijl het maximale keerpeil van de stuw + 2.50 m TAW bedraagt. Op 1 november 1998 is bijgevolg een hoeveelheid water van afwaarts de stuw gevloeid naar opwaarts, dit is in de richting van het Isabellagemaal. Deze hoeveelheid wordt geschat op ongeveer 35.000 m³, of 0,2 mm neerslag omgerekend naar het stroomgebied van het Isabellagemaal, wat bijgevolg te verwaarlozen is.

Alhoewel ernaar moet worden gestreefd dat in de toekomst dergelijke situaties niet meer voorkomen, merk ik wel op dat men de neerslag niet in de hand heeft. Een neerslaghoeveelheid van 164 mm op 23 dagen is hoog; volgens de studies van het KMO bedraagt de terugkeerperiode van een dergelijke neerslag zowat twintig jaar.

De afdeling Water van de administratie Milieu, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal) heeft in 1998 een inventarisatiestudie laten opmaken van het stroomgebied van het Leopoldkanaal. Het inventarisatierapport was praktisch beëindigd op het ogenblik dat de voornoemde hoogwaterafvoerperiode zich heeft voorgedaan, zodat ze niet in dit rapport is beschreven. De provinciale dienst van de afdeling Water in Gent heeft evenwel zelf een rondvraag georganiseerd naar mogelijke wateroverlastproblemen bij de betrokken polderbesturen. Zoals reeds gemeld, zijn geen woningen onder water gelopen, niettegenstaande het een vrij uitzonderlijk regenhoeveelheid betrof met hoge waterstanden op het Leopoldkanaal.

Voornoemde waterhuishoudkundige inventarisatiestudie was vrij breed opgezet en is voldoende gedetailleerd om zowel naar knelpunten als naar

een aanzet van mogelijke oplossingen een antwoord te geven.

Het rapport concludeert dat er tot hiertoe geen echte overstromingsproblemen zijn. Het grootste knelpunt ligt afwaarts bij de lozing in zee in Heist. Een duurzame oplossing kan wellicht worden gevonden in een grensoverschrijdend project met Nederland voor de bouw van een pompstation met wachtkom aan het Zwin, dat onder meer zou worden benut voor het natuurlijk spuien van de Zwingeul, zodat baggerwerken achterwege kunnen blijven. De haalbaarheid van dit project wordt thans bestudeerd.

Ik merk ten slotte op dat het beheer van het Leopoldkanaal zelf valt onder de bevoegdheid van de minister bevoegd voor Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening.

**Vraag nr. 88
van 11 januari 1999
van mevrouw GERDA RASKIN**

Havenfaciliteiten voor scheepsafval – Stand van zaken

Het lozen van afvalolie en andere afvalstoffen door de scheepvaart is een oud zeer, ook in de Noordzee. Het gaat om vermijdbare lozingen en afvalstortingen in zee, op voorwaarde dat de havens de nodige infrastructuur bezitten om deze olie en afvalstoffen op te vangen.

De Europese Commissie speelt hier overigens op in en wil strengere regels voor de afvalbehandeling van schepen. Een ontwerprichtlijn eist dat alle Europese havens, ook die voor de jacht en de visserij, inzamel- en opslagplaatsen hebben voor scheepsafval en ladingresten. Ook moet er een afvalplan worden opgesteld dat de nationale regeringen moeten goedkeuren en controleren.

Momenteel plant de haven van Gent reeds maatregelen die anticiperen op de nieuwe Europese regelgeving, onder de projectnaam "Een propere haven voor het jaar 2000".

Aangezien de ontwerprichtlijn onvermijdelijk zijn uitvoering zal krijgen, en een richtlijn in deze zin alleen maar toe te juichen is, is het ook aangewezen dat er in de andere Vlaamse havens eveneens wordt geanticipeerd op de komende en afdwingbare Europese richtlijn.

1. Bestaan er in de verschillende Vlaamse havens, ook in die voor visserij- en jachtschepen, reeds maatregelen voor het opvangen van scheeps- en ladingafval, en waaruit bestaan ze ?
2. Is er een geïntegreerde aanpak voor alle Vlaamse havens ?
3. Worden er, gezien de ernst van de problematiek, ook los van de komende Europese richtlijn, anticiperend reeds de nodige maatregelen getroffen en projecten uitgewerkt, die dan tegen het jaar 2000 kunnen worden afgerond ?

Antwoord

Ik verwijs om te beginnen naar mijn antwoord op schriftelijke vraag nr. 58 van 18 november 1998 van de heer Johan Malcorps, die gedeeltelijk hetzelfde onderwerp behandelt (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 8 van 12 februari 1999, blz. 1084 – red.*).

- 1 en 2. Een richtlijn inzake havenontvangstfaciliteiten voor scheepsafvalstoffen en ladingresiduen is inderdaad in de ontwerpfase. De huidige versie kan echter nog worden veranderd of bijgestuurd.

De richtlijn legt de lidstaten op dat ze moeten toezien dat het aanbod van havenontvangstfaciliteiten toereikend is om te voldoen aan de eisen van de schepen die van deze voorzieningen gebruikmaken.

Momenteel is reeds elk schip dat een Vlaamse zeehaven aandoet in staat om er alle mogelijke soorten afvalstoffen, zowel gevaarlijke als niet-gevaarlijke, af te leveren. Er zijn in het Vlaamse gewest voldoende ophalers die zijn erkend om scheepsafvalstoffen te accepteren en af te voeren naar vergunde verwerkingsinrichtingen.

In de haven van Antwerpen staan zowel statische als mobiele eenheden ter beschikking van de schepen. In de havens van Gent en Zeebrugge werd veelal voor mobiele ontvangstinstallaties gekozen.

De Vlaamse havens voldoen dus momenteel grotendeels aan de eisen van het Marpol-protocol.

Voor afvalstoffen afkomstig van jachten heeft de jachthaven van Nieuwpoort, tevens de grootste jachthaven van Noord-Europa, een milieu-

ponton uitgebouwd waar pleziervaartuigen met hun afvalstoffen (bilgewater, sanitair afvalwater, afvalwater uit chemische toiletten) terecht kunnen. Er zijn ook plannen voor een minicontainerpark, met een chemiekluis voor de inzameling van klein gevaarlijk afval (KGA).

De Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM) beschikt momenteel over weinig informatie over de toestand in de vissershavens. Ook hier geldt echter dat er in alle regio's voldoende ophalers zijn die over de nodige erkenningen beschikken voor de ophaling van alle soorten gevaarlijk afval.

3. Elke haven zal in het kader van de toekomstige richtlijn een passend afvalontvangst- en verwerkingsplan moeten ontwikkelen en implementeren.

Momenteel wordt door de voornaamste betrokken partijen (havenautoriteiten Gent en Antwerpen, Universiteit Gent, OVAM, afvalverwerkers, software-experts, belangenverenigingen van stouwers en havenbedrijven) gewerkt aan het zogenaamde Ecoware-project.

Eén van de voornaamste doelstellingen van dit project is de vuil- en afvalstromen te beheren die worden veroorzaakt door de havens en de havegebonden activiteiten zoals opslag, laaden en losoperaties en goederenbehandeling.

Bij de uitwerking van dit project zal tevens rekening worden gehouden met de eisen van de (ontwerp)richtlijn. Ook de financiering van het havenafvalbeheersysteem zal in het Ecoware-project worden opgenomen.

Met dit project werd duidelijk gekozen voor een geïntegreerde aanpak bij het zoeken naar oplossingen binnen de havens. De bedoeling is een volledig pakket uit te werken, waarbij wordt gezocht naar een totaaloplossing voor alle soorten van afval (zowel scheepsafvalstoffen als afval afkomstig van goederenbehandeling), pakket dat kan worden toegepast op alle havens.

Vraag nr. 94 van 15 januari 1999 van de heer JOHAN MALCORPS

IJzerbekkencomité – Organisatie

Het nieuwe decreet "integraal waterbeheer", dat enige weken geleden door de Vlaamse regering

werd goedgekeurd en momenteel voor advies bij de Raad van State ligt, wordt over enkele weken aan de bevoegde commissie van het Vlaams Parlement ter bespreking voorgelegd.

Dit decreet is voor West-Vlaanderen van groot belang, niet enkel omdat onze polders en wateringen daarin worden opgenomen, maar evenzeer omdat het bekken van de IJzer in onze Westhoek er als nummer één in voorkomt. Het huidige bekkencomit  van de IJzer blijft voorlopig zijn werking verder uitoefenen, tot de nieuwe structuur uit het genoemde decreet op poten staat. Zo kwam op 15 december 1998 nog de werkgroep Waterkwaliteit van het IJzerbekken samen bij de VMM (Vlaamse Milieumaatschappij) in Oostende, en vond op 16 december 1998 in Diksmuide de plenaire vergadering van de ambtelijke werkgroep plaats.

Vreemd daarbij is nochtans dat, ook al is het nieuwe decreet nog niet eens goedgekeurd en zijn de nieuwe samenstelling van de werkgroepen alsmede het beheer nog volledig onduidelijk, nu reeds openlijk werd verklaard door de voorzitter van het huidige bekkencomit  van de IJzer dat hij als voorzitter zal worden opgevolgd door het diensthoofd van de afdeling Milieu, Ruimtelijke Ordening en Natuur (Mirona) van de provincie West-Vlaanderen, en dat ook het secretariaat van de nieuwe bekkenwerking IJzer door de provincie West-Vlaanderen zal worden waargenomen.

1. Hoe is het juridisch mogelijk dat, vooraleer over het nieuwe decreet is gestemd, er reeds duidelijk persoonsgebonden afspraken werden gemaakt met de secretaris-generaal van het bevoegde departement om de administratie van de provincie West-Vlaanderen daarin te betrekken ?
2. Is deze afspraak via de politieke of via de ambtelijke weg gebeurd, en wat is er werkelijk waar van deze afspraak ?
3. Wordt ook de provincieraad van West-Vlaanderen betrokken in deze toch wel drastische wijziging van een Vlaamse naar een provinciale bevoegdheid en zo ja, op welke wijze ?

Antwoord

Op grond van het bovenvermelde dien ik vast te stellen dat de Vlaamse volksvertegenwoordiger niet goed is ingelicht over de actuele situatie, waardoor de huidige stand van zaken niet exact wordt weergegeven. Een korte historiek, alsook een be-

schrijving van de huidige bekkenwerking zullen veel verduidelijken.

Ik heb het Vlaams Integraal Wateroverlegcomit  (VIWC) in 1996 opgericht als bestuursmaatregel, conform mijn Beleidsbrief 1995-1996 : "Het leefmilieu in Vlaanderen : een duurzame ontwikkeling voor de generaties van morgen". In 1998 heb ik aan het VIWC opgedragen de elf bekkencomit s te operationaliseren. In bepaalde bekkens waren reeds vroeger bekkenstructuren actief. Dit is onder meer het geval in het IJzerbekken.

In het voorjaar van 1998 is in elk bekken een ambtelijke werkgroep van start gegaan volgens de aanbevelingen van het VIWC. De ambtelijke werkgroep werkt ondersteunend en adviserend ten aanzien van het bekkencomit  en wordt voorgezeten door de bekkenco rdinator.

In december 1998 hebben, op mijn vraag, de eigenlijke bekkencomit s voor het eerst vergaderd. Daarbij is gekozen voor de volgende samenstelling :

- een verkozene voor elke provincie ;
- een verkozene voor elke gemeente ;
- een verkozene voor elke polder of watering ;
- de ambtenaren van de ambtelijke werkgroep.

Het bekkencomit  wordt voorgezeten door de bekkenvoorzitter. Bij wijze van proef en voorlopig betreft het een hoge ambtenaar van de provincie. De voorzitter werd door de bestendige deputatie van de betrokken provincie aangewezen.

Tijdens een overleg met de bevoegde gedeputeerden in juni 1998 werd overeengekomen dat de provincies in de toekomst via een convenant de opdracht en de middelen kunnen krijgen om het functioneel secretariaat van de bekkencomit s te organiseren.

Bekkencomit s en ambtelijke werkgroep zijn op dit ogenblik adviserende organen, die slechts een ambtelijk statuut hebben. Hun rol bestaat er op dit ogenblik veeleer in te fungeren als overlegplatform tussen de verschillende waterbeheerders en bestuursniveaus. Het uitwisselen van wederzijdse informatie over projecten is een belangrijke stap naar bestuurlijke samenwerking.

Ze vervullen tevens een belangrijke rol in de kennisoverdracht met betrekking tot de principes van integraal waterbeheer. Door het VIWC werd hier-

omtrent reeds een nota met krachtlijnen uitgewerkt.

Het betreft hier evenwel een voorlopige bestuurlijke regeling, in afwachting van de goedkeuring van het decreet "integraal waterbeheer" en van de verdere implementatie ervan via uitvoeringsbesluiten. Ingeval het decreet een enigszins andere inhoud zou geven aan de samenstelling van de bekkenstructuren, dan zullen deze worden aangepast.

Gelet op de problematiek van de overstromingen in grote delen van Vlaanderen, was het aangewezen snel met een vorm van bekkenwerking te starten of voort te werken. De regeling is, met mijn instemming, via ambtelijke weg getroffen.

**Vraag nr. 95
van 15 januari 1999
van de heer JOHAN MALCORPS**

Vellen van bomen – Natuurvergunningplicht

De toepassing van het regeringsbesluit van 23 juli 1998 ter uitvoering van het decreet betreffende natuurbehoud en het natuurlijk milieu, waarbij ingevolge de artikels 9 en 10 een natuurvergunningplicht wordt ingesteld voor vegetatiewijzigingen, vormt voor een aantal gemeenten een probleem wat de kapvergunningen voor bomen betreft.

Tot nu toe vonden een aantal gemeenten, zoals Diksmuide, de rechtsgrond voor hun kapvergunningen in het ministerieel besluit van 26 maart 1984 inzake bouwvergunningen, en dit voor hun volledige grondgebied. Dit was een zeer eenvoudige en kortlopende administratieve procedure.

Voornoemd regeringsbesluit legt nu ook een natuurvergunningplicht op voor vegetatiewijzigingen in landschappelijk waardevolle agrarische gebieden, en overlapt of vervangt derhalve de vroegere kapvergunningen in die delen van de gemeenten waar landschappelijk waardevol agrarisch gebied aanwezig is.

1. Blijft het bovenvermeld ministerieel besluit zijn uitwerking inzake kapvergunningen behouden voor het hele gemeentelijk grondgebied, of geldt het enkel nog voor de delen van de gemeente die niet tot het landschappelijk waardevol agrarisch gebied behoren, en waarom ?
2. Behoort het tot de beleidsopties van de minister de gemeenten daarover duidelijkheid te ver-

schaffen via een rondschriven nopens de kapvergunningen, en zo ja, binnen welke termijn ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening.

(Gecoördineerd antwoord : Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 9 van 5 maart 1999, blz. 1138 – red.)

**Vraag nr. 100
van 25 januari 1999
van de heer JACKY MAES**

Marinebasis Lombardsijde – Oprichting natuurreserveaat IJzermonding

De recente eigendomsoverdracht van de voormalige marinebasis van Lombardsijde van het federaal ministerie van Landsverdediging naar het Vlaams Gewest heeft ervoor gezorgd dat het Vlaams Gewest na heel wat moeilijkheden uiteindelijk eigenaar is geworden van de voormalige marinebasis.

Dit betekent dat de realisatie van het "Plan Zeehond" ten behoeve van het natuurherstel langs de IJzermonding kan worden gerealiseerd.

De minister heeft gesteld dat, eenmaal de voormalige marinebasis eigendom zou zijn van het Vlaams Gewest, het IJzermondingcomplex het statuut van Vlaams natuurreserveaat zou krijgen.

Wordt nu inderdaad zo spoedig mogelijk het statuut van Vlaams natuurreserveaat toegekend aan heel het gewestelijk domein langs de oostelijke oever van de IJzermonding (ook de percelen die worden beheerd door de afdeling Waterwegen Kust, het voormalige "Openbare Werken") ?

N.B. Een vraag over deze problematiek werd eveneens gesteld aan de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Ver-

voer en Ruimtelijke Ordening (zie blz. 1244 - red.).

Antwoord

Bij akte van onteigening van 5 oktober 1998 werd de voormalige marinebasis overgedragen door het federaal ministerie van Landsverdediging aan het Vlaams Gewest.

De afdeling Natuur van de administratie Waterwegen en Zeewezen (AWZ) heeft toen onmiddellijk de procedure tot aanwijzing van de IJzermonding als Vlaams natuurreservaat krachtens artikels 32 en volgende van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu opgestart. De Vlaamse Hoge Raad voor Natuurbehoud heeft tijdens zijn vergadering van 2 december 1998 hieromtrent reeds gunstig advies verstrekt.

Momenteel pleeg ik in het kader van het geïntegreerd kustzonebeheer overleg met mijn collega bevoegd voor Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, teneinde ook de percelen van het betrokken gebied die worden beheerd door de afdeling Waterwegen Kust van de administratie Waterwegen en Zeewezen (AWZ) binnen de perimeter van het als natuurreservaat aan te wijzen gebied op te nemen.

Ik hoop spoedig het besluit houdende aanwijzing van de IJzermonding als Vlaams natuurreservaat te kunnen ondertekenen.

Vraag nr. 101 van 25 januari 1999 van de heer JACKY MAES

Hoge Blekker Koksijde – Oprichting natuurreservaat

De verlaten villa La Cicogne en aanpalende weg op de top van Vlaanderens hoogste duin, De Hoge Blekker in Koksijde, is eigendom van het Vlaams Gewest.

Reeds in 1997 adviseerde het Instituut voor Natuurbehoud om het villaatje, gelegen in een door het gewestplan vastgelegd natuurgebied, af te breken ten behoeve van natuurherstel. Maar het landschappelijk zeer storend bouwsel staat er nog altijd.

De Hoge Blekker zou dan ook dringend het wettelijk statuut moeten krijgen van Vlaams natuurreservaat en een beheersplan zou moeten worden opgesteld door de afdeling Natuur van de Vlaamse Gemeenschap. Zo kan de door bebouwing zwaar aangetaste kustduin ruimtelijk worden hersteld.

1. Is er reeds beslist om het statuut van Vlaams natuurreservaat toe te kennen aan het gewestelijk domein en een beheersplan te laten uitwerken ?
2. Werd omtrent deze problematiek reeds een advies door het Instituut voor Natuurbehoud uitgebracht ?

Zo ja, hoe luidde dat advies ?

Antwoord

1. Het domein De Hoge Blekker in Koksijde wordt momenteel nog beheerd door de afdeling Bos en Groen van de administratie Milieu, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal). Omdat dit domein niet uit bos, maar hoofdzakelijk uit kaal zand en voor de duinen typische mosduinen helmduinvegetaties bestaat, zal het beheer ervan worden overgedragen van de afdeling Bos en Groen naar de afdeling Natuur van Aminal.

Momenteel wordt trouwens reeds door de afdeling Natuur een ontwerp van ministerieel besluit voorbereid, houdende aanwijzing van onder andere De Hoge Blekker als Vlaams natuurreservaat krachtens artikel 32 van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu. Ik hoop dit besluit spoedig te kunnen ondertekenen.

Het is uiteraard noodzakelijk dat er voor De Hoge Blekker een beheersplan wordt opgesteld in het raam van een wetenschappelijk onderbouwde gebiedsvisie voor het geheel van het duinencomplex Het Schipgat – De Hoge Blekker. Pas na aanwijzing van De Hoge Blekker als Vlaams natuurreservaat zal de afdeling Natuur van Aminal voor dit natuurreservaat krachtens artikel 34 van het bovenvermeld natuurbehouddecreet een dergelijk beheersplan kunnen opstellen.

2. Het Instituut voor Natuurbehoud verstrekte op 18 april 1997 een advies aan de afdeling Natuur van Aminal omtrent het natuurherstel van het duingebied De Hoge Blekker, waarin de afbraak van de villa La Cicogne en van een deel

van de toegangsweg tot die villa wordt bepleit ten behoeve van de ruimtelijke ontsnippering van het betrokken duingebied.

Ook in de "Ecosysteemvisie voor de Vlaamse kust", die door de Universiteit Gent in opdracht van de afdeling Natuur van Aminal werd uitgewerkt, wordt De Hoge Blekker aangewezen als een door afbraak van achterhaalde gebouwen en andere infrastructuur ruimtelijk te ontsnipperen gebied.

Ik ben van oordeel dat dit advies moet worden gevolgd en dat de villa La Cigogne moet worden gesloopt, teneinde natuur en landschap hier zo goed mogelijk te herstellen. Een dergelijke maatregel past immers perfect in het beleid van sanering van de open ruimte in de kustduinen dat sinds verscheidene jaren door de Vlaamse overheid wordt gevoerd.

Vraag nr. 102
van 28 januari 1999
van de heer DIDIER RAMOUDT

Luchthaven Oostende – Milieuvergunning

In het kader van Vlarem II zijn de luchthavens ertoe gehouden een exploitatievergunning aan te vragen. Zo ook de luchthaven van Oostende.

1. Wat zijn in het kader van Vlarem II de exploitatievoorwaarden voor de uitbating van de luchthaven van Oostende ?
2. Heeft de luchthaven van Oostende reeds een aanvraag voor een exploitatievergunning ingediend ? Zo ja, beantwoordt de luchthaven van Oostende aan de vooropgestelde voorwaarden voor uitbating ?
3. Zo de luchthaven nog geen vergunning heeft aangevraagd, wat is de timing waarbinnen de luchthaven van Oostende zich in regel moet stellen met betrekking tot het bezitten van een exploitatievergunning en derhalve moet beantwoorden aan de normen van Vlarem II ?

Antwoord

1. Een luchthaven is tot op heden niet ingedeeld volgens de lijst van ingedeelde inrichtingen van bijlage 1 van titel I van Vlarem.

Derhalve is er nog geen milieuvergunning nodig voor de luchthaven van Oostende en zijn er geen exploitatievoorwaarden opgelegd in het kader van titel II van Vlarem.

2. Aangezien er nog geen milieuvergunning nodig is, dient de luchthaven van Oostende op dit ogenblik geen aanvraag in te dienen.
3. De Vlarem-indelingslijst is aangepast bij besluit van de Vlaamse regering van 12 januari 1999.

Het is pas bij het van kracht worden van de nieuwe titel I van Vlarem, dus na de publicatie in het Belgisch Staatsblad, dat de luchthaven verplicht zal zijn om een milieuvergunningsaanvraag in te dienen.

Vraag nr. 107
van 28 januari 1999
van de heer JOS STASSEN

Gemeentelijke milieujaarprogramma's – Kwantitatieve meetgegevens

Elk jaar maken de gemeenten in het kader van het milieuconvenant een milieujaarprogramma op. Dit beleidsdocument, dat wordt besproken door de gemeenteraad, werpt een blik op de activiteiten van het voorbije jaar en schetst de plannen voor het komende jaar.

Gemeenten die binnen hun diensten over een labo beschikken, nemen ook de geleverde prestaties betreffende metingen en analyses op vlak van geluid, lucht en water op in het milieujaarprogramma. Niet enkel de kwalitatieve gegevens van deze metingen en analyses komen aan bod, maar ook de kwantitatieve gegevens.

Ter illustratie. Zowel een overzicht van de kwaliteit van, bijvoorbeeld, het oppervlaktewater in de gemeente, als een overzicht van het aantal uitgevoerde metingen rond, bijvoorbeeld, geurhinder zijn belangrijke elementen om het gemeentelijk beleid te kunnen evalueren en sturen.

Vanuit lokaal beleidsoogpunt is het essentieel dat de gemeenteraad ook over de kwantitatieve gegevens beschikt om het gemeentelijk milieubeleid vorm te geven. De activiteiten van het labo, bijvoorbeeld om gegevens in kaart te brengen, zijn hierbij een belangrijk element. Vandaar het belang om concrete gegevens over het aantal verrichte metingen en analyses op te nemen in het milieujaarprogramma.

Heeft de minister initiatieven genomen om de concrete cijfergegevens over het aantal door de gemeentediensten verrichte metingen en analyses te doen opnemen in de beschouwingen van het voorbije jaar in het milieujaarprogramma ?

Antwoord

In het kader van het gemeentelijk milieuconvenant 1997-1999 hebben 284 gemeenten zich geëngageerd om jaarlijks een milieujaarprogramma op te stellen. Dit programma bevat ten minste (artikel 5 van het milieuconvenant) :

1. een verslag van het door de gemeente in het afgelopen jaar gevoerde milieu- en natuurbeleid en het hierbij behorende handhavingsbeleid ;
2. een verslag van de stand van uitvoering van het geldende gewestelijk milieubeleidsplan op gemeentelijk vlak en, voorzover die bestaan, van het provinciaal milieubeleidsplan, het gemeentelijk milieubeleidsplan en het beleid in het kader van de uitvoering van het actieplan van het gemeentelijk natuurontwikkelingsplan (GNOP) ;
3. een opgave van de door de gemeente in het komende jaar te verrichten activiteiten en te nemen maatregelen ter uitvoering van het geldende gewestelijk milieubeleidsplan en, voorzover die bestaan, van het provinciaal milieubeleidsplan en het gemeentelijk milieubeleidsplan ;
4. een overzicht van de in het ontwerp van begroting geraamde inkomsten en uitgaven voor de uitvoering van het geldend gewestelijk milieubeleidsplan en, voorzover die bestaan, van het provinciaal milieubeleidsplan, van het gemeentelijk milieubeleidsplan en van het actieplan van het GNOP.

Er worden ten minste de volgende onderwerpen besproken : afval, afvalwater met inbegrip van de verdere uitbouw van het openbaar rioleringsstelsel, oppervlaktewater, grondwater met inbegrip van het antiverdrogingsbeleid, integraal waterbeheer, lucht, bodem, geluid, groenvoorziening, natuurbehoud en ontwikkeling, inspraak en sensibilisering van de bevolking met betrekking tot voorgaande onderwerpen, alsook de bedrijfsinterne milieuzorg binnen de gemeentelijke diensten.

De bij het gemeentelijke milieuconvenant behorende handleiding schrijft voor dat het milieujaar-rapport zeker het volgende moet inhouden :

1. een verslag van het door de gemeente in het afgelopen jaar gevoerde milieu- en natuurbeleid en het hierbij behorende handhavingsbeleid. In dit verslag worden ten minste volgende onderwerpen besproken : afval, afvalwater met inbegrip van de verdere uitbouw van het openbaar rioleringsstelsel, oppervlaktewater, grondwater met inbegrip van het antiverdrogingsbeleid, integraal waterbeheer, lucht, bodem, geluid, groenvoorziening, natuurbehoud en natuurontwikkeling, inspraak en sensibilisering van de bevolking met betrekking tot voorgaande onderwerpen, alsook de bedrijfsinterne milieuzorg binnen de gemeentelijke diensten.
2. een verslag van de stand van de uitvoering van het gewestelijk MINA-plan 2 (Plan voor Preventie en Sanering inzake Milieu en Natuur) op gemeentelijk vlak en, voorzover die bestaan, van het provinciaal milieubeleidsplan, het gemeentelijk milieubeleidsplan en het beleid in het kader van de uitvoering van het actieplan van het GNOP.

De meeste milieujaarprogramma's bevatten inventarissen. Het stimuleren van die milieu-inventarissen gebeurde reeds via het vorige gemeentelijk milieuconvenant 1992-1996 (artikel 2) en gebeurt nu via het huidig gemeentelijk milieuconvenant (optie 2) en via het stimuleren van het opstellen van een gemeentelijk milieubeleidsplan (optie 1).

Momenteel wordt in het kader van actie 165 van het Vlaams Milieubeleidsplan 1997-2001 de laatste hand gelegd aan een model van gemeentelijk milieubeleidsplan. In dit model wordt ook sterk de nadruk gelegd op het beschrijven van de bestaande milieutoestand via cijfergegevens uit de verschillende milieu-inventarissen.

Vraag nr. 109 van 28 januari 1999 van de heer CARL DECALUWE

Project bescherming kustduinen – Resultaten

In antwoord op mijn parlementaire vraag nr. 123 van 17 december 1997 deelde de minister mee dat met ingang van 1 januari 1998 het project "Bescherming en verwerving van de kustduinen" werd opgestart. Hiervoor zijn bij de afdeling Natuur van de administratie Milieu, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal) twee bijkomende personeelsleden in dienst getreden. Bedoeling was de schadevergoedingsdossiers af te handelen en 50 tot 100 ha duinen per jaar te verwerven (*Bulletin van Vragen*

en Antwoorden nr. 9 van 13 februari 1998, blz. 1200 – red.).

Kan de minister mij meedelen wat de resultaten van bovenvermeld project zijn ?

Antwoord

1. Schaderegeling duinendecreet

Alle in het kader van de schaderegeling van de duinendecreten totnogtoe ingediende terugkoopplicht- en schadevergoedingseisen werden afgehandeld of zijn in behandeling.

De toekenning van de schadevergoedingen aan de schade-eisers verloopt vlot, rekening houdend met de toch vrij omslachtige administratieve procedure.

2. Verwerving van kustduinen (begrotingsjaar 1998)

De cel Bescherming en Aankoop van Kustduinen van de afdeling Natuur van Aminal heeft in de loop van het begrotingsjaar 1998 voor niet minder dan negen duingebieden met een gezamenlijke oppervlakte van 153 ha aankoopdossiers ingeleid.

Onder "een aankoopdossier inleiden" versta ik :

- een schattingsaanvraag ter bepaling van de waarde van het te verwerven onroerend goed richten aan het Aankoopcomité van het federale ministerie van Financiën ;
- na ontvangst van die schatting een aankoopvoorstel opmaken met vraag om advies van de Inspectie van Financiën en om het begrotingsakkoord van de Vlaamse minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid.

Van deze negen aankoopdossiers :

- ontving de afdeling Natuur voor drie dossiers, met een gezamenlijke oppervlakte van 69 ha, de schatting pas toen de voor de verwerving van natuurgebieden beschikbare kredieten voor het begrotingsjaar 1998 reeds waren opgebruikt ;
- verkreeg de afdeling Natuur voor twee dossiers, met een gezamenlijke oppervlakte van 29 ha, reeds op respectievelijk 2 juni 1998 en 7 december 1998 een gunstig advies van de Inspectie van Financiën.

Die twee dossiers zijn momenteel nog steeds in behandeling voor begrotingsakkoord van de

Vlaamse minister van Begroting, Financiën en Gezondheidsbeleid ;

- ontving de afdeling Natuur voor vier dossiers, met een gezamenlijke oppervlakte van 55 ha, alle nodige adviezen en akkoorden. De benodigde kredieten werden vastgelegd.

Voor deze vier gebieden werd reeds een aankoopopdracht gegeven aan het Aankoopcomité van het federale ministerie van Financiën. De aankoopaktes zijn op dit ogenblik evenwel nog niet verleden.

Voor twee aankoopdossiers die reeds in voorgaande begrotingsjaren waren afgewerkt, werd in 1998 een aankoopakte verleden, namelijk voor :

- a) de marinebasis Lombardsijde langs de oostelijke oever van de IJzermonding in Nieuwpoort, met een oppervlakte van 30 ha ;
- b) het duinzoomgebied Belvedere in Koksijde (Sint-Idesbald), met een oppervlakte van ongeveer 7 ha.

Vraag nr. 110 van 28 januari 1999 van de heer CHRISTIAN VAN EYKEN

Vlaamse Milieumaatschappij – Taalgebruik

Op 23 december 1998 heeft de adjunct-gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant een beslissing genomen betreffende klachten van particulieren uit de zes faciliteitengemeenten omtrent het Nederlandstalig aanslagbiljet van de Vlaamse Milieumaatschappij (VMM) voor heffing op het afvalwater.

In zijn beslissing doet de adjunct-gouverneur drie voorstellen van tussentijdse regeling :

"1. De Vlaamse Milieumaatschappij is op de hoogte van de taalaanhorigheid van de heffingsplichtige :

1.1. De heffingsplichtige is Nederlandstalig : hij/zij krijgt een Nederlandstalig heffingsbiljet zonder aanvraagstrook ;

1.2. De heffingsplichtige is Franstalig : hij/zij krijgt een Franstalig heffingsbiljet met daarop de vermelding in het Nederlands dat hij/zij door het onmiddellijk terugzen-

den van de aanvraagstrook een heffingsbiljet in de bestuurstaal kan krijgen ;

2. De Vlaamse Milieumaatschappij is niet op de hoogte van de taalaanhorigheid van de heffingsplichtige :

2.1. De heffingsplichtige krijgt een heffingsbiljet in de bestuurstaal met daarbij gevoegd een antwoordstrook en een omslag die hij/zij kan gebruiken om het vermoeden juris tantum te weerleggen dat een inwoner van het Vlaamse gewest Nederlandstalig is en aldus de Vlaamse Milieumaatschappij in kennis stelt van zijn/haar taalkeuze."

Welk standpunt heeft de minister ingenomen ten opzichte van de voorliggende voorstellen van de adjunct-gouverneur ?

Antwoord

De Vlaamse Milieumaatschappij past de door de adjunct-gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant voorgestelde regeling niet toe, daar het versturen van Franstalige heffingsbiljetten volledig indruist tegen de bepalingen van de omzendbrief van de Vlaamse regering VR 97/29 van 7 oktober 1997.

Vraag nr. 114
van 28 januari 1999
van de heer JOS STASSEN

Labo geluidsmetingen Beveren – Meetkwaliteit

De dienst Milieubescherming van de gemeente Beveren is door de Vlaamse overheid, met name de administratie Milieu, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal), afdeling Algemeen Milieu- en Natuurbeleid, erkend als labo voor geluidsmetingen. Deze erkenning loopt tot eind mei 2000.

In het voorbije jaar 1998 zijn er evenwel aanwijzingen opgedoken waaruit zou blijken dat de apparatuur voor geluidsmetingen van het labo van de dienst Milieubescherming van de gemeente Beveren niet optimaal functioneert en dat er geen perfect nauwkeurige metingen kunnen worden verricht.

De optimale inzetbaarheid van de apparatuur lijkt mij evenwel de kernvereiste te zijn voor een erkend labo.

1. Heeft de minister reeds opdracht gegeven om het labo van de dienst Milieubescherming van

de gemeente Beveren aan een onderzoek te onderwerpen, om na te gaan of de beschikbare apparatuur afdoende is om kwalitatief hoogstaande metingen te verrichten, en of de aanwezige apparatuur optimaal functioneert zodat perfect nauwkeurige metingen kunnen worden verricht ?

2. Wat is de gebruikelijke procedure indien een dergelijk onderzoek aantoont dat de apparatuur niet de kwaliteitsgarantie kan bieden die van een erkend labo mag worden verwacht : wordt de betrokken overheid dan aangemaand het euvel te verhelpen, of wordt de erkenning ingetrokken ?

Antwoord

De afdeling Algemeen Milieu- en Natuurbeleid van Aminal, die bevoegd is voor de controle op de erkende laboratoria, heeft tot op heden geen enkele klacht ontvangen over het niet optimaal functioneren van de apparatuur voor geluidsmetingen van de gemeente Beveren.

Uit een door deze afdeling uitgevoerd onderzoek is trouwens gebleken dat het laboratorium van de gemeente Beveren nog steeds voldoet aan de erkenningsvoorwaarden van het koninklijk besluit van 2 april 1974.

Uit inlichtingen verstrekt door de afdeling Milieu-inspectie van Aminal blijkt evenwel dat door interne personeelsproblemen bij het laboratorium aan het behandelen van geluidsmetingen momenteel minder aandacht kan worden besteed.

De afdeling Algemeen Milieu- en Natuurbeleid van AMINAL heeft dan ook de gemeente Beveren verzocht deze toestand zo spoedig mogelijk te verhelpen.

WIVINA DEMEESTER-DE MEYER

VLAAMS MINISTER
VAN FINANCIEN, BEGROTING EN
GEZONDHEIDSBELEID

Vraag nr. 31
van 4 december 1998
van mevrouw SONJA BECQ

Toewijzing nieuwe RVT-bedden – Invloed op dagprijzen en personeel

Op basis van het protocolakkoord van 9 juni 1997 tussen de federale, de gemeenschaps- en de gemeentelijke overheden werden 14.116 nieuwe RVT-bedden (rust- en verzorgingstehuizen) verdeeld op grond van objectieve normen, die onder meer rekening hielden met de bevolkingsprognose voor 2003.

In het begeleidend schrijven dat toen aan de rusthuizen werd bezorgd, werd gevraagd naar de invloed op de personeelsformatie en de doelgroep.

1. Voor hoeveel rustoorden (ook procentueel) heeft de RVT-operatie geleid tot een verlaging van de door de bewoners te betalen dagprijs ?

Zijn er ook rustoorden waar de dagprijs verhoogde ?

Graag een overzicht van de aantallen en eventueel de redenen.

2. Voor hoeveel rustoorden (ook procentueel) heeft deze operatie geleid tot bijkomende aanwervingen ? Om hoeveel fulltime equivalenten ging het ?

Welke functies kwamen er bij ?

3. Zijn er RVT's die omwille van deze toekenningen bijkomende uitgaven hebben moeten doen ?

Zo ja, om welke redenen ?

Antwoord

Het gevolg van de toewijzing van de 14.116 nieuwe RVT-bedden op de dagprijs en de tewerkstelling in de voorzieningen kan niet in absolute of procentuele cijfers worden weergegeven.

Deze gegevens werden geglobaliseerd, maar gezien het niet-uniforme karakter van indiening van deze gegevens door de voorzieningen, is een geïnformateerde verwerking onmogelijk.

Het federale ministerie van Economische Zaken, afdeling Prijzen en Mededinging, bezorgde mij wel een overzicht van de evolutie van de gemiddelde dagprijs in de rustoorden. Voor Vlaanderen is dit een prijsstijging van gemiddeld 1.327 frank (1997) naar 1.353 frank (1998) (zie tabel hierna). Een aan-

tal prijsstijgingen betrof evenwel prijsaanvragen van 1997. Of er de volgende jaren een stabilisatie van de prijzen kan worden verwacht, is onduidelijk. Het is bekend dat heel wat OCMW-rustoorden werken met een niet-realistische dagprijs. Deze rustoorden zouden aan een inhaaloperatie bezig zijn. Talrijke rustoorden zijn ook bezig met nieuwbouw of verbouwing, wat ook niet direct de prijzen zal drukken, wel integendeel.

Uit de nog door mij ontvangen cijfers blijkt wel dat het theoretisch aantal bijkomende tewerkstellingsplaatsen (circa 1.700 à 1.800) van voltijds equivalenten verplegend, verzorgend en paramedisch personeel niet wordt behaald. Dit is te wijten aan het feit dat heel wat rusthuizen in het verleden reeds heel wat inspanningen leverden voor het uitbouwen van hun personeelsformatie overeenkomstig de zorgbehoefte van de bewoners.

In het najaar van 1998 heeft de Vlaamse administratie Gezondheidszorg, met het oog op de te verlenen erkenningen van de eerste schijf, respectievelijk tweede schijf van RVT-bedden, aan de voorzieningen een inspectiebezoek gebracht en/of de dossiers onderzocht. Hieruit blijkt dat de meeste instellingen tijdens het voorbije jaar personeel hebben aangeworven uit oogpunt van de erkenningsnormen. Een aantal voorzieningen hebben bijkomende uitrusting aangekocht, onder andere hooglaagbaden.

Door de toewijzing van de RVT-bedden zijn ook heel wat nieuwe initiatieven ontstaan of in een stroomversnelling geraakt, die uiteindelijk hebben geresulteerd in een kwaliteitsverbetering, en dit alles ten gunste van de bewoners.

Ik vind het vanzelfsprekend dat deze positieve ontwikkelingen worden ingepast in hun totaliteit. Dit geeft voor de instellingen een referentiekader bruikbaar om hun eigen beslissingen te toetsen, en voor de overheid een inzicht hoe beslissingen op microvlak genomen, leiden tot gunstige ontwikkelingen op macrovlak.

Verder kan ik meedelen dat in het voorjaar van 2000 door de administratie een meer gesystematiseerde, maar nog steeds synoptische bevraging zal plaatsvinden naar het effect van de RVT-toekenningen op onder andere de personeelsformatie, de dagprijzen, de infrastructuur, enzovoort. Deze bevraging zal worden geïntegreerd in een jaarverslag RVT.

Evolutie van de gemiddelde dagprijs in de rusthuizen en RVT's

Provincie			Gemiddelde prijs														
			Aantal instellingen	I-1991	II-1991	I-1992	II-1992	I-1993	II-1993	I-1994	II-1994	I-1995	II-1995	I-1996	II-1996	I-1997	II-1997
Antwerpen	ocmw	55	1.085	1.099	1.120	1.155	1.214	1.232	1.259	1.298	1.340	1.373	1.392	1.407	1.415	1.453	1.459
	privé	33	1.086	1.092	1.098	1.128	1.170	1.195	1.224	1.260	1.274	1.287	1.295	1.303	1.310	1.329	1.342
	vzw	60	1.239	1.251	1.278	1.343	1.371	1.404	1.416	1.438	1.445	1.463	1.467	1.475	1.488	1.518	1.524
	totaal	148	1.143	1.154	1.176	1.228	1.267	1.295	1.316	1.346	1.366	1.386	1.397	1.407	1.416	1.446	1.454
Limburg	ocmw	21	979	986	1.015	1.029	1.072	1.090	1.094	1.132	1.145	1.174	1.194	1.205	1.211	1.216	1.229
	privé	11	896	900	1.201	1.235	1.204	1.204	1.237	1.254	1.259	1.257	1.257	1.257	1.267	1.275	1.287
	vzw	16	917	938	975	985	1.041	1.048	1.071	1.106	1.112	1.141	1.141	1.181	1.211	1.277	1.296
	totaal	48	948	958	1.035	1.056	1.091	1.100	1.120	1.151	1.160	1.182	1.190	1.209	1.224	1.250	1.266
Oost-Vlaanderen	ocmw	69	993	1.009	1.040	1.061	1.093	1.114	1.131	1.164	1.178	1.198	1.236	1.248	1.259	1.276	1.344
	privé	36	1.046	1.049	1.049	1.088	1.159	1.174	1.215	1.219	1.227	1.236	1.244	1.254	1.263	1.275	1.371
	vzw	61	1.046	1.057	1.115	1.137	1.171	1.214	1.245	1.258	1.263	1.273	1.285	1.292	1.304	1.320	1.346
	totaal	166	1.018	1.031	1.067	1.091	1.130	1.159	1.186	1.206	1.216	1.230	1.254	1.264	1.275	1.291	1.350
Vlaams-Brabant	ocmw	32	921	942	961	973	1.001	1.035	1.061	1.081	1.105	1.142	1.153	1.177	1.204	1.225	1.235
	privé	42	1.103	1.090	1.095	1.107	1.116	1.171	1.186	1.214	1.209	1.212	1.227	1.234	1.238	1.248	1.256
	vzw	36	1.230	1.215	1.220	1.242	1.272	1.313	1.331	1.339	1.353	1.364	1.385	1.385	1.403	1.421	1.434
	totaal	110	1.077	1.077	1.089	1.107	1.132	1.176	1.196	1.215	1.226	1.240	1.259	1.268	1.283	1.299	1.310
West-Vlaanderen	ocmw	69	1.070	1.088	1.118	1.142	1.182	1.200	1.207	1.217	1.256	1.288	1.307	1.318	1.325	1.351	1.361
	privé	14	1.019	1.019	1.025	1.127	1.130	1.157	1.204	1.204	1.212	1.227	1.228	1.233	1.234	1.239	1.269
	vzw	69	1.036	1.068	1.098	1.121	1.151	1.176	1.194	1.219	1.239	1.253	1.269	1.273	1.291	1.314	1.327
	totaal	152	1.053	1.076	1.105	1.132	1.165	1.186	1.201	1.217	1.244	1.267	1.283	1.290	1.302	1.324	1.337
Vlaams Gewest	ocmw	246	1.014	1.030	1.059	1.082	1.121	1.142	1.158	1.184	1.209	1.237	1.262	1.276	1.287	1.309	1.340
	privé	136	1.072	1.069	1.088	1.119	1.147	1.178	1.207	1.228	1.232	1.240	1.249	1.256	1.262	1.274	1.308
	vzw	242	1.104	1.119	1.152	1.187	1.219	1.253	1.274	1.291	1.303	1.317	1.330	1.337	1.353	1.378	1.393
	totaal	624	1.056	1.069	1.098	1.128	1.163	1.191	1.212	1.233	1.249	1.267	1.284	1.294	1.306	1.327	1.353

Bron : ministerie van Economische Zaken, bestuur Handelsbeleid, afdeling Prijzen en Mededinging

Vraag nr. 35
van 9 december 1998
van mevrouw PATRICIA CEYSENS

Campagne wijkgezondheidscentra – Rol huisarts

In de Streekkrant van 26 november laatstleden verspreid in de regio Leuven verscheen een informatieboodschap van de Vlaamse overheid met als titel "Leuven : recht op gezondheid, wijkgezondheidscentrum biedt betaalbare zorgen".

1. In welke kranten en/of tijdschriften is deze informatieboodschap verschenen ?
2. Hoeveel keer werd deze informatieboodschap afgedrukt in de betrokken kranten en/of tijdschriften ?
3. Werde deze informatieboodschap uitgezonden op de Vlaamse televisiekanalen ?

Zo ja, welke ? Wanneer ? Hoeveel keer werd deze informatieboodschap uitgezonden ?
4. Hoeveel middelen werden uitgetrokken ter financiering van deze informatiecampagne ?
5. Welke andere wijkgezondheidscentra werden opgenomen in deze informatiecampagne ?
6. Strookt deze informatiecampagne met het gevoerde gezondheidsbeleid, waarbij aan de huisarts een centrale rol wordt toegekend ?
7. Meent de minister niet dat de huisarts wordt benadeeld door deze campagne, rekening houdende met het feit dat de huisarts zich dient te houden aan de deontologische bepalingen die geen promotie toelaten ?
8. Meent de minister niet dat door deze campagne het imago van de huisarts wordt geschaad, omdat impliciet wordt gesuggereerd dat de huisarts geen betaalbare zorgen zou bieden ?
9. Dreigt door deze campagne niet nodeloos een concurrentiestrijd te worden gevoerd tussen de wijkgezondheidscentra en de huisartsen ?

Antwoord

De campagne "wijkgezondheidscentra" waarnaar de Vlaamse volksvertegenwoordiger verwijst, bestaat uit een eenmalige advertentie in het kader van een informatiecampagne rond het Sociaal Im-

pulsfonds. Deze campagne ressorteert onder de bevoegdheid van de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden en Stedelijk Beleid. Navraag bij de verantwoordelijke dienst leverde volgend antwoord op.

1. De informatieboodschap verscheen in de volgende huis-aan-huisbladen :
 - Streekkrant Leuven,
 - Streekkrant Haacht,
 - Weekkrant Diest,
 - Weekkrant Tienen,
 - Weekkrant Aarschot.
2. De informatieboodschap werd slechts eenmaal afgedrukt in voornoemde bladen.
3. De advertentie kondigde een uitzending in de reeks Impuls aan op de Regionale Omroep Brabant (ROB) op zondag 28 november 1998. "Impuls" was een reeks informercials op alle regionale zenders waarin de Vlaamse overheid informatie verschafte over het beleid ter verbetering van de leefbaarheid en de bestrijding van de kansarmoede in Vlaanderen. Het gaat dus helemaal niet over een campagne rond wijkgezondheidscentra.

De Impulscampagne is opgestart na de beslissing van de Vlaamse regering van 19 december 1997 tot aankoop van zendtijd op de regionale tv-stations voor de uitzending van twee golven van informatieve magazines over de realisaties van de Vlaamse regering inzake de verbetering van de leefbaarheid in het algemeen en van steden en achtergestelde buurten in het bijzonder. In april 1998 besliste de Vlaamse regering om gelijktijdig met de uitzendingen advertenties te plaatsen in de huis-aan-huisbladen gedurende de twee golven (de advertentie waarnaar de Vlaamse volksvertegenwoordiger verwijst, is er één in de reeks).

Deze advertentie was samengesteld uit twee delen : een uitgebreid algemeen deel over het Vlaams beleid en een korte vermelding van de wijze waarop dat beleid lokaal wordt ingevuld. Het algemene deel was identiek voor geheel Vlaanderen, het lokale deel werd aangepast volgens het zendgebied van de regionale zenders.

Ook de uitzendingen van Impuls bevatten altijd twee luiken, een Vlaams en een lokaal luik. In de uitzending over het thema "gezondheid" behandelde het Vlaamse luik de vijf gezondheidsdoelstellingen van de Vlaamse regering. Het lo-

kale luik, dat altijd de vertaling van het Vlaams beleid op lokaal niveau tracht weer te geven, situeerde de dienstverlening inzake gezondheidspreventie van het wijkgezondheidscentrum van Leuven. De advertentie had een duidelijke verwijzingsfunctie en kon niet los worden gezien van deze uitzending.

In de advertentie kon immers slechts in beperkte mate informatie worden verstrekt over het lokale project, dat uitgediept aan bod kwam in de uitzending. In het lokale luik van de uitzending werd één van de preventie-initiatieven van het wijkgezondheidscentrum in beeld gebracht, met name de organisatie van kooklessen over gezonde voeding.

De informercial op ROB werd enkel uitgezonden op zondag 28 november 1998, in het voor de regionale zender gebruikelijke carrouselstelsel.

4. De productieformule, waarin een algemeen deel werd aangemaakt voor geheel Vlaanderen en een specifiek deel per regionaal zendgebied, en de globale overeenkomsten die voor de reeks Impuls werden afgesloten respectievelijk met RTVM voor de uitzendingen op de regionale zenders en met de Unie van de Uitgevers van de Periodieke Pers voor de advertenties, laten niet toe om een exacte kostenraming te geven van de advertenties in de onder punt 1 vermelde bladen.

Het totaalbudget voor één inlassing in alle geselecteerde huis-aan-huisbladen (totaal 43) bedroeg 753.120 frank, inclusief BTW. Voor die prijs werden elf verschillende advertenties aangemaakt, aangepast aan de uitzending in het zendgebied van de regionale televisie.

5. Er werden geen andere wijkgezondheidscentra opgenomen in de informatiecampagne.

De andere advertenties en uitzendingen over het thema "gezondheid" hadden betrekking op :

- TV Limburg : dienstverlening preventieve gezondheid door het opvangcentrum De Link ;
- TV Brussel : kinderverzorging door Kinderzorg Dansaert (Kind en Gezin) ;
- RTV : gezondheidspas van de gemeente Turnhout ;

- Ring TV : kankerpreventie en gezonde voeding in scholen ;
- ATV : dienstverlening preventieve gezondheid door VZW Samik in samenwerking met Kind en Gezin ;
- Focus : groepsturnen door het OCMW-dienstencentrum van Brugge ;
- WTV : yogalessen door OCMW-dienstencentrum van Meulebeke ;
- Kanaal 3 : rookstopcursussen van de gemeente Ninove ;
- AVS : gezonde voeding en beweging voor senioren door het OCMW-dienstencentrum De Vlaschaard van Gent ;
- algemene advertentie die enkel de vijf gezondheidsdoelstellingen van de Vlaamse regering bevatte, zonder regionaal luik. Deze advertentie werd geplaatst in de huis-aan-huisbladen in streken die niet samenvielen met het zendgebied van een regionale zender.

- 6 en 8. Deze informatiecampagne strookt met het gevoerde gezondheidsbeleid. De huisarts vervult immers in het wijkgezondheidscentrum een centrale rol. Wijkgezondheidscentra leveren eerstelijns geneeskunde door middel van huisartsen die hiertoe samenwerken met verpleegkundigen en andere paramedici.

In de tekst wordt nergens vermeld dat huisartsen of andere zorgverstrekkers geen betaalbare zorg zouden verlenen. De betaalbaarheid van de gezondheidszorg wordt benadrukt, omdat dit juist voor kansarmen een drempel is tot de nodige medische zorg.

Voor de niet-kansarmen is er dus geen enkele reden om van huisarts te veranderen.

- 7 en 9. De bedoeling van de campagne is niet bepaalde huisartsen te bevoorstellen, maar wel op een voor kansarme patiënten aangepaste wijze de drempel tot medische zorg te verlagen.

Dit gebeurt door te benadrukken dat de betaalbaarheid van de gezondheidszorg geen rem is in wijkgezondheidscentra. Uit onderzoek blijkt immers dat de betaalbaarheid de grote rem is voor onderbenutting van medische zorg bij deze doelpopulatie.

Vandaar dat er geen bezorgdheid hoeft te zijn voor een concurrentiestrijd, want wijkgezondheidscentra richten zich tot een doelpopulatie die anders niet zou consulteren.

Vraag nr. 39
van 8 januari 1999
van de heer HERMAN DE LOOR

VIPA-procedure ouderenvoorzieningen – Evaluatie

In de loop van 1998 was de nieuwe VIPA-procedure (Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden) voor de ouderenvoorzieningen operationeel. Ik hoor heel wat voorzieningen mopperen over de moeizame en trage afhandeling van de dossiers.

1. Hoeveel dossiers werden er ingediend in 1998 ?
2. Slaagt de administratie erin de termijnen die het besluit van 10 maart 1998 voorschrijft voor de behandeling van de ingediende zorgstrategische plannen te respecteren ?
 Voor hoeveel dossiers wel en voor hoeveel niet ?
 Wat is daarvoor de verklaring ?
 Wat wordt er gedaan om dit te verhelpen ?
3. Hoeveel dossiers werden reeds behandeld door de commissie Zorgstrategie ?
 Hoeveel dossiers kregen een positief advies ?
4. Over hoeveel dossiers heeft de minister reeds een beslissing genomen ?
 Hoeveel voorzieningen kregen een positieve beslissing ?
5. Hoeveel initiatiefnemers kregen in 1998 een subsidiebelofte ?
6. Wordt het budget voor 1998 volledig benut ? Zo neen, waarom niet ?
 Kan het eventuele overschot worden toegevoegd aan het budget voor 1999 ?

Antwoord

In de loop van 1998 werd de nieuwe VIPA-procedure voor de ouderenvoorzieningen operationeel.

Volgende tabel geeft een overzicht van het aantal dossiers ingediend in 1998.

Maand	Ingediende zorgstrategische plannen	Evaluaties	Advies commissie
Mei	8	0	
Juni	16	3	
Juli	6	14	5
Augustus	1	6	3
September	2	5	3
Oktober	8	0	3
November	8	1	0
December	7	3	6
Totaal	56	32	20

De eerste periode werd gekenmerkt door een enorme toevloed aan dossiers. Dit komt doordat in de overgangperiode tussen de oude en de nieuwe procedure de initiatiefnemers die klaar waren met hun plannen, dienden te wachten op de start van de nieuwe procedure.

Voor twaalf dossiers ingediend in 1998 kon de administratie de termijnen niet respecteren. De vooropgestelde termijnen zijn berekend op een doorstroomsnelheid van zes à negen zorgstrategische plannen per maand. Dit heeft te maken met het feit dat de commissie Zorgstrategie voor de ouderenvoorzieningen hoogstens twee à driemaal per maand kan samenkomen en dat per commissie maximaal drie plannen worden behandeld. (Naast de Commissie voor Ouderenvoorzieningen zijn er ook nog de commissie Zorgstrategie voor de algemene ziekenhuizen en de VIPA-coördinatiecommissie voor de advisering van de technisch-financiële plannen).

De termijnoverschrijding heeft vooral te maken met de piek aan dossiers in de startfase van de nieuwe procedure. Men kan ervan uitgaan dat de toestand zich zal normaliseren naarmate de eerste piek aan dossiers zal zijn verwerkt (vanaf januari 1999 is de instroom al teruggevallen op vijf dossiers per maand).

Om de toestand te verhelpen, zal de administratie de initiatiefnemers op de hoogte brengen van de vertraging en tegelijkertijd de datum van behandeling van hun dossier in de commissie zorgstrategie meedelen.

Tot op vandaag adviseerde de commissie 26 zorgstrategische plannen. Drie initiatiefnemers haakten na de evaluatie af, wat het totaal op 29 behandelde dossiers brengt. Tien zorgstrategische plannen werden volledig goedgekeurd, tien plannen werden gedeeltelijk goedgekeurd (de initiatiefnemer mag een deel van de projecten realiseren) en zes zorgstrategische plannen werden niet goedgekeurd of behoeven verdere uitwerking.

Tot nu toe volgde ik steeds het advies van de commissie. Drie plannen hou ik nog in beraad ; het betreffen uitbreidingsdossiers van bestaande voorzieningen, waarvoor ik bij de commissie Zorgstrategie een bijkomende motivatie heb gevraagd.

In 1998 kregen zeven initiatiefnemers een subsidiebelofte voor 799 miljoen frank (15,4 miljoen euro). De in 1998 naar de sector van de verzorgingsinstellingen overgehevelde kredieten (300 miljoen frank ; 75 miljoen euro) worden gevoegd bij de kredieten 1999 en zijn goedgekeurd bij de begroting 1999 in het Vlaams Parlement op 20 december 1998.

Vraag nr. 41
van 14 januari 1999
van de heer HERMAN SUYKERBUYK

Belastingverdragen – Gewestelijke belangen

Ik begrijp dat inzake belastingverdragen met andere landen – onder meer in verband met de dubbelbelasting – niet kan worden gesproken over gemengde verdragen. De Vlaamse Gemeenschap kan dan ook bij onderhandelingen over wijzigingen van die verdragen niet worden betrokken.

Nochtans hebben de gemeenten, waarvoor de aanvullende personenbelasting de omvangrijkste inkomstenbron is, veel belang bij de wijziging van de belastingverdragen.

Dat het Belgisch-Nederlands verdrag van 1971 dat dubbelbelasting wil voorkomen tot gevolg heeft dat Vlaamse gemeenten in het Nederlands-Vlaams grensgebied in een aantal gevallen geen belasting kunnen heffen op inwoners die in Nederland werkzaam zijn, raakt een essentieel gegeven van de gemeentefinanciën, waarvoor de gewesten bevoegd zijn.

De problematiek rijst in België ook met andere buurlanden. Ik verneem dat de Duitse Bondsrepubliek bereidheid zou tonen, vooral voor de ge-

meenten in het Duits-Belgisch grensgebied, ter compensatie van gedeerde inkomsten een globaal bedrag ter beschikking te stellen voor de federale regering, én wat de aanvullende personenbelasting betreft ook voor de gemeenten.

Als onderhandelingen invloed hebben op de financiële belangen van Vlaamse gemeenten, hetzij door het vermelde voornemen van de Duitse Bondsrepubliek, hetzij door voorstellen vanuit Nederland, lijkt de betrokkenheid van de gewesten voor de hand te liggen.

Kan de minister in het licht hiervan meedelen wat zij terzake reeds heeft ondernomen en welke maatregelen zij in het vooruitzicht stelt ?

Antwoord

De Vlaamse volksvertegenwoordiger haalt het probleem van de bevoegdheid inzake belastingverdragen aan in het kader van de bereidheid van de Duitse Bondsrepubliek om bepaalde gedeerde inkomsten door de gemeenten te compenseren.

1. Artikel 167, § 3 van de Grondwet bepaalt dat de gemeenschaps- en gewestregeringen bevoegd zijn om verdragen te sluiten in de mate dat hun parlementen bevoegd zijn ("ieder wat haar betreft, de verdragen die betrekking hebben op de aangelegenheden waarvoor hun Raad bevoegd is. (...)").

Dus slechts in de mate dat belastingverdragen betrekking hebben op gewest- en/of gemeenschapsbelastingen moeten de betrokken gefedereerde regeringen en parlementen (mede) hun goedkeuring eraan geven.

Alhoewel deze belastingen volgens de financieringswet beperkt zijn in aantal, werd door het Vlaams Gewest eerder de vraag al gesteld of alle federale verdragen met betrekking tot belastingen wel degelijk exclusief tot de federale bevoegdheden behoren (bv. testcase : het verdrag BLEU/Kazachstan inzake het vermijden van dubbele belastingen werd door de Vlaamse administratie in een recent advies als gemengd beschouwd) (BLEU : Belgisch-Luxemburgse Economische Unie).

Vermits de residuaire bevoegdheden (de bevoegdheden die niet bij wet of Grondwet zijn

toegewezen aan de gefedereerde overheden) nog steeds tot de federale bevoegdheidsfeer behoren (artikel 35 van de Grondwet is nog niet in werking getreden, er dient namelijk nog een bijzondere wet te worden gestemd), lijdt het geen twijfel dat fiscale verdragen die niet slaan op gefedereerde belastingen zoals bepaald in de financieringswet, exclusief federale verdragen zijn.

2. Een conflict tussen belangen en bevoegdheden naar aanleiding van een ontwerp van bestuursmaatregel (beslissing, besluit, decreet, wet) moet worden opgelost in het Overlegcomité van Regeringen (OCR), zo niet in de sectoraal bevoegde Interministeriële Conferentie (IMC), in casu die voor Financiën.

In het OCR of de IMC kan bij consensus een politieke oplossing worden gevonden. Vanaf het verzoek om overleg wordt de voorgenomen maatregel geschorst voor een bepaalde termijn.

Het overleg biedt slechts twee mogelijke oplossingen ten gronde : ofwel bindt de overheid die zich benadeeld acht in ; ofwel ziet de optredende overheid van haar voornemen af voor de bestreden maatregel of wijzigt zij die op een manier die de andere overheid bevredigt.

Zo er geen concensus ontstaat, rest de bestrijdende overheid niet meer dan een geschillenprocedure als bevoegdheidsconflict te voeren bij de Raad van State of het Arbitragehof, volgens de aard van de getroffen regelgevende maatregel (uitvoeringsbesluit of parlementaire norm).

3. Vermits de personenbelasting geen gewest- of gemeenschapsbelasting is, heeft het Vlaams Gewest strikt genomen geen bevoegdheid inzake het afsluiten van belastingverdragen in deze materie.

Vanzelfsprekend zal via de Overlegcomités worden gereageerd indien mocht blijken dat de besprekingen die mogelijkerwijze worden gevoerd inzake de punten die de Vlaamse volksvertegenwoordiger aanhaalt, het Vlaams Gewest benadelen.

Vraag nr. 44
van 20 januari 1999
van de heer PAUL VAN GREMBERGEN

Meningitispreventie – Financiering

Er worden steeds meer gevallen van besmettelijke meningitis gesignaleerd in scholen en universiteiten. Recentelijk werd een geval vastgesteld aan het RUCA (Rijksuniversitair Centrum Antwerpen). Als gevolg daarvan moesten alle studenten en het universiteitspersoneel naar de arts. Ze kregen zonder onderzoek een antibioticabehandeling voorgeschreven.

Uit het antwoord op een schriftelijke vraag aan de federale minister van Sociale Zaken blijkt dat de ziekteverzekering niet terugbetaalt indien de geneeskundige verzorging wordt geëist door derden (werkgevers, particuliere instellingen of openbare besturen).

Het verplichte onderzoek zal om die reden dus niet in aanmerking kunnen komen voor verzekeringste-gemoetkoming.

Voorts wijst de minister erop dat de preventieve gezondheidszorg tot de bevoegdheid van de gemeenschappen behoort.

1. Op welke wijze wordt de preventieve meningitisbehandeling in het bovengenoemde concrete geval gefinancierd ?
2. Zijn de kosten van een preventieve behandeling strikt genomen ten laste van de student, of moeten ze worden gedragen door de onderwijsinstelling of door de gemeenschap die bevoegd is voor preventie ?

Antwoord

De laatste jaren zien we in Vlaanderen inderdaad een toegenomen aantal patiënten met hersenvliesontsteking en sepsis door meningokokken. Deze ernstige aandoening gaat in een aanzienlijk aantal gevallen gepaard met blijvende restletsels. Ook de mortaliteit, ongeveer 10 %, blijft hoog.

Bij een invasieve meningokokkeninfectie is het in de eerste plaats aangewezen dat de nabije omgeving van de patiënt de nodige informatie krijgt over het mogelijk voorkomen van secundaire gevallen. Informatie die deze personen toelaat een vinger aan de pols te houden. Zo kunnen ze de symptomen vroegtijdig herkennen en, bij het verschijnen ervan, snel een arts raadplegen zodat tijdig een correcte therapie kan worden gestart.

In een aantal gevallen, met name bij personen die een bijzonder nauw of langdurig contact hadden met de patiënt, of wanneer het om erg jonge kinde-

ren gaat, is het verder ook aangewezen dat er een chemoprofylactisch middel wordt toegediend. In tegenstelling met wat leken en soms ook artsen vaak denken, gaat het hier niet om een vroegtijdige behandeling maar om het doorknippen van de transmissieketen van de kiem.

1. De chemoprofylaxe kan als dusdanig niet worden opgelegd of geëist maar moet, indien geïndiceerd, wel worden voorgesteld. Nagenoeg steeds is het in schoolverband zo dat de leerlingen of studenten een brief ontvangen waarin deze aanbeveling is opgenomen, waarna zij de arts van hun keuze consulteren, die individueel het chemoprofylacticum voorschrijft. Terugbetaling gebeurt vervolgens conform de geldende Riziv-regels voor het voorgeschreven middel en het type consultatie. De resterende kosten zijn ten laste van de persoon in kwestie.

Volgens de gegevens die mijn diensten inwonen, volgde ook het RUCA deze werkwijze nadat een meningokokkeninfectie een student trof.

2. In zeldzame gevallen – in de praktijk gaat het steeds om andere ziekten dan meningokokkeninfecties – voorziet het decreet van 5 april 1995 betreffende de profylaxe van de besmettelijke ziekten, in artikel 5, § 1, 1° in een mogelijkheid tot verplichte behandeling. Het moet daarbij gaan om een zieke die een bijzonder besmettingsgevaar voor de gemeenschap vormt.

Alleen de artsen van de Gezondheidsinspectie van de Vlaamse overheid kunnen deze voor de gemeenschap preventieve behandeling opleggen. Het spreekt voor zich dat bij een dergelijke gedwongen therapie de overheid die de verplichting oplegt, met name het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, de kosten moet dragen.

EDDY BALDEWIJNS

VLAAMS MINISTER
VAN ONDERWIJS EN AMBTENARENZAKEN

Vraag nr. 69
van 15 januari 1999
van de heer CARL DECALUWE

Evaluatie leidende ambtenaren – Externe bureaus

Sedert een aantal jaren worden de leidende ambtenaren van de Vlaamse Gemeenschap jaarlijks geë-

valueerd door de Vlaamse regering. De Vlaamse regering laat zich hierbij adviseren door een extern bureau. Dit extern bureau werd door de Vlaamse regering belast met een opdracht van drie jaar. In de loop van 1999 moet dus worden beslist of deze opdracht al dan niet wordt verlengd.

Bij sommige instellingen gebeurt de evaluatie niet door de Vlaamse regering, maar valt zij onder de verantwoordelijkheid van de raad van bestuur. De raad van bestuur kan zich hiervoor laten bijstaan door een extern bureau of door externe deskundigen.

1. Kan de minister een overzicht geven van de externe bureaus die zijn aangesteld bij de Vlaamse Gemeenschap en haar openbare instellingen en van de respectieve kostprijs ervan ?
2. Werden deze externe bureaus reeds zelf geëvalueerd met het oog op een mogelijke verlenging van hun contract ?
3. Bij welke diensten en/of openbare instellingen evalueert de Vlaamse Gemeenschap (via een extern bureau) zelf en bij welke gebeurt dit door de raad van bestuur ? Waarom werd bij de ene gekozen voor een extern bureau en bij de andere voor evaluatie door de raad van bestuur ?

N.B. Deze vraag werd gesteld aan de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, en aan de ministers Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, Wivina De-meester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid, Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media, Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting en Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn.

Gecoördineerd antwoord

1. De evaluatie van de leidend ambtenaren van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en sommige Vlaamse openbare instellingen, met

name OVAM, VIZO, VFSIPH, VDAB, DS, VMM, Kind en Gezin, Toerisme Vlaanderen, VLM, Bloso, VHM, NV Zeekanaal en Watergebonden Beheer Vlaanderen en IWT, gebeurt door de Vlaamse regering en werd/wordt voor de jaren 1996, 1997 en 1998 voorbereid door de externe evaluatiepartner Accord Group.

Deze voorbereiding heeft in 1997 met betrekking tot de leidend ambtenaren van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap 10.285.000 frank, en met betrekking tot de evaluatie van de leidend ambtenaren van de hierboven vermelde Vlaamse openbare instellingen 9.377.500 frank gekost.

Wat de Vlaamse openbare instellingen SERV, ARGO, OPZ Geel, VLOR, DIGO, GOM West-Vlaanderen, GOM Oost-Vlaanderen, GOM Limburg, GOM Antwerpen, GOM Vlaams-Brabant, MBZ, VRT, VMW en Imalso betreft, gebeurt de evaluatie van de leidend ambtenaren door de respectieve beheersorganen, die tevens bevoegd zijn voor het aanwijzen van een externe evaluatiepartner.

De GOM's (met uitzondering van GOM Vlaams-Brabant) deden voor de evaluatie 1997 een beroep op een externe evaluatiepartner, met name Jouret (totale kostprijs 580.800 frank).

Het OPZ Rekem deed voor de evaluatie 1996 en 1997 een beroep op een externe commissie onder leiding van professor dr. Janvier (kostprijs 183.250 frank).

Voor enkele andere Vlaamse openbare instellingen (VITO, De Lijn) werden met betrekking tot de evaluatie van de leidend ambtenaren andere afspraken gemaakt.

Voor de leidend ambtenaar van UZ Gent is geen evaluatieprocedure bepaald.

2. De opdrachten van Accord Group bij het ministerie en dertien Vlaamse openbare instellingen (zie vraag 1) worden begeleid door twee begeleidingscommissies, telkens onder voorzitterschap van de minister bevoegd voor Ambtenarenzaken. De begeleidingscommissie voor de opdracht in het ministerie bestaat, naast de minister bevoegd voor Ambtenarenzaken, uit een vertegenwoordiger van de minister-president, een vertegenwoordiger van de minister bevoegd voor Begroting en een vertegenwoordiger van de afdeling Human Resources Management. De

begeleidingscommissie voor de opdracht in de dertien Vlaamse openbare instellingen bestaat, naast de minister bevoegd voor Ambtenarenzaken, uit een vertegenwoordiger van de Vlaamse ministers die over deze instellingen bevoegd zijn, en een vertegenwoordiger van de afdeling Human Resources Management.

Eén van de taken van deze begeleidingscommissie betreft de bewaking van de kwaliteit van de prestaties van deze externe evaluatie-instansie. Op de twee evaluatiemomenten tot op heden (1997 en 1998) werd het optreden van deze externe partner telkenmale positief geëvalueerd. Het optreden van deze senioradviseurs werd telkenmale als uiterst professioneel ervaren, zowel door de leden van de Vlaamse regering als door de topambtenaren zelf.

Ondanks het zeer delicate en vernieuwende karakter van de opdracht slaagden ze erin de nodige medewerking van elkeen te verwerven en de moeilijke dossiers stevig te onderbouwen. De maturiteit en het resultaatgericht optreden van de adviseurs van Accord stonden borg voor een hoge acceptatiegraad. De contracten werden dan ook tweemaal verlengd.

3. Voor het eerste deel van deze subvraag verwijst ik naar punt 1 van het antwoord.

Wat het tweede deel betreft, kan algemeen worden gesteld dat de leidend ambtenaren die benoemd worden door de Vlaamse regering, ook door de Vlaamse regering worden geëvalueerd, en dat de leidend ambtenaren waarvan het decretaal of in het personeelsstatuut bepaald is dat ze benoemd worden door de raden van bestuur, door de respectieve raden van bestuur worden geëvalueerd.

N.v.d.r.

OVAM	Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest
VIZO	Vlaams Instituut voor het Zelfstandig Ondernemen
VFSIPH	Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap
VDAB	Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding
DS	Dienst voor de Scheepvaart
VMM	Vlaamse Milieumaatschappij
VLM	Vlaamse Landmaatschappij
Bloso	Commissariaat-Generaal voor de Bevordering van de Lichamelijke Opvoeding, de Sport en de Openlucht recreatie
VHM	Vlaamse Huisvestingsmaatschappij

IWT	Vlaams Instituut voor de Bevordering van het Wetenschappelijk Technologisch Onderzoek in de Industrie
SERV	Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen
ARGO	Autonome Raad voor het Gemeenschapsonderwijs
OPZ	openbaar psychiatrisch ziekenhuis
VLOR	Vlaamse Onderwijsraad
DIGO	Dienst voor Infrastructuurwerken van het Gesubsidieerd Onderwijs
GOM	gewestelijke ontwikkelingsmaatschappij
MBZ	Maatschappij van de Brugse Zeevaartinrichtingen
VMW	Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening
Imalso	Intercommunale Maatschappij van de Linker Scheldeoever
VITO	Vlaamse Instelling voor Technologisch Onderzoek
UZ Gent	Universitair Ziekenhuis Gent

Vraag nr. 71
van 18 januari 1999
van de heer CARL DECALUWE

Evaluatie leidende ambtenaren – Resultaten

1. Kan de minister een overzicht geven van de resultaten van de evaluaties 1996, 1997 en 1998 van de leidinggevende ambtenaren van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en van de Vlaamse openbare instellingen (VOI) waarvoor hij bevoegd is, en van de gevolgen die daaraan werden gekoppeld voor de betrokken ambtenaren?
2. Wat was de budgettaire weerslag van die gevolgen?

N.B. Een gelijkaardige vraag werd gesteld aan de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, en aan de ministers Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid, Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media, Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting en Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn.

Gecoördineerd antwoord

1. Wat het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap betreft, werd in 1996 aan 27 leidend ambtenaren en in 1997 aan 30 leidend ambtenaren een managementstoelage toegekend.
2. Wat het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap betreft, had het toekennen van een managementpremie aan sommige leidend ambtenaren voor het evaluatiejaar 1996 een budgettaire weerslag van 6.900.000 frank en voor het evaluatiejaar 1997 een budgettaire weerslag van 7.500.000 frank.

Vraag nr. 73
van 20 januari 1999
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Zittenblijvers – Gemengde scholen

Uit een onderzoek van de Vakgroep Sociologie van de universiteit van Gent in een honderdtal basisscholen bleek dat het aantal jongens dat moet overzitten veel hoger ligt in gemengde scholen dan in jongensscholen.

1. Werd die bewuste studie in opdracht van de Vlaamse regering uitgevoerd?
2. Trekt de Vlaamse regering hoe dan ook besluiten uit de resultaten van dit onderzoek?

Antwoord

Eerst en vooral wens ik hier te verwijzen naar mijn antwoord op de vraag om uitleg van Vlaams volksvertegenwoordiger Ludo Sannen betreffende de sekseverschillen in het onderwijs, zowel met betrekking tot de leerlingen als met betrekking tot de leerkrachten en de mogelijke beïnvloeding van de leer- en ontwikkelingskansen van de leerlingen. In antwoord op deze schriftelijke vraag breng ik hier een aantal elementen aan die reeds uitvoerig werden toegelicht in mijn antwoord tijdens de commissievergadering van 3 februari 1999 (*Handelingen C64 van 3 februari 1999, blz. 8 – red.*).

Vooraleer op de vraag te antwoorden, wil ik dieper ingaan op de betekenis van het begrip "gemengde scholen" dat de Vlaamse volksvertegenwoordiger vermeldt en waarvan ook het betrokken onderzoek gebruikmaakt. De empirische verschijnings-

vormen van deze en aanverwante concepten behoeven enige verduidelijking.

Wie over *gemengde scholen* spreekt, dient zich te realiseren dat deze in een Vlaamse context nog niet de regel vormen.

Vandaag is 8 % van de basisscholen helemaal niet gemengd ; 21 % van de basisscholen heeft een fiks overwicht van jongens of meisjes, gaande van 61 % tot 99 %. 71 % van de basisscholen kunnen als "evenwichtig gemengd" worden getypeerd (schoolpopulatie van 40 tot 60 % van eenzelfde geslacht) (Vlaamse Onderwijsindicatoren 1998). Bij secundaire scholen is 3 % niet gemengd en bestaat een meerderheid (59 %) nog altijd uit overwegend meisjes of jongens.

Dat betekent dat het gemengd zijn van scholen in Vlaanderen niet meteen kan worden beschouwd als een schoolsituatie waarin meisjes en jongens ongeveer in gelijke mate aanwezig zijn. In een groot aantal scholen is de leerlingenpopulatie volgens sekse zeer ongelijk verdeeld.

Uit het gemengde karakter van een school kan men niet zonder meer besluiten dat ook de klassen dat zijn. Zelfs in "evenwichtig" gemengde scholen kunnen klassen de facto (bijna) uniseks zijn. Het is dus belangrijk met deze verschillende verschijningsvormen van "gemengde scholen" rekening te houden indien men het effect ervan op de leerprestaties van leerlingen wil nagaan.

Het onderzoek van Herman Brutsaert waarnaar de Vlaamse volksvertegenwoordiger verwijst, gebeurde niet in opdracht van de Vlaamse regering. Het betreft een initiatief van de onderzoeker zelf, waarbij hij verder heeft gewerkt op onderzoeksdata uit 1993. In dit recentelijk gepubliceerde onderzoek werd de leerachterstand van meisjes en jongens gerelateerd aan het percentage vrouwelijke leerkrachten en het percentage meisjesleerlingen in de school.

Deze variabelen worden beschouwd als een indicatie van de vervrouwelijking van de leercontext waarin de leerlingen zich bevinden. Brutsaert vindt geen effect van de vervrouwelijking van de leerkrachten op de differentiële leerachterstand van de leerlingen. Wel vindt hij een effect van het percentage meisjes op de school. Om uitsluitsel te krijgen over het effect van gemengde scholen op de leerachterstand van jongens en meisjes is het evenwel noodzakelijk de conceptualisering en de statistische analyse te verfijnen.

Onderzoek dat de invloed van "gemengde scholen" op het leer- en ontwikkelingsproces van meisjes en jongens nagaat, zal in eerste instantie moeten duidelijk maken welke aspecten van gemengde scholen hierbij van belang zijn. Gaat het om :

- het samenzitten van meisjes en jongens in dezelfde klas of in de school ;
- een numerieke meerderheid van meisjes of jongens in de klas of in de school ;
- een vrouwelijke versus mannelijke cultuur/context van een gemengde school ? Coëductie en welke aanpak daarvan ?

In dit opzicht werpt het onderzoek van Brutsaert bijkomende pertinente onderzoeksvragen op. Tot op heden laat het hoofdzakelijk buitenlands onderzoek evenmin eenduidige conclusies toe over de mogelijke invloed van gemengde scholen/gemengd onderwijs op de leerprestaties van meisjes en jongens. Er is onder vorsers ook nauwelijks een consensus over de eventuele impact van de vervrouwelijking van het lerarenberoep op het leer- en ontwikkelingsproces van jongens.

Het begrip "gemengde scholen" verwijst naar de aanwezigheid van meisjes en jongens in dezelfde school. *Gemengd onderwijs* of *coëductie* gaat iets verder. Dit samen-opvoeden van meisjes en jongens veronderstelt een specifieke pedagogie die emancipatorische rol doorbreking en kansengelijkheid van meisjes en jongens expliciet in beschouwing neemt. De mate waarin scholen met meisjes en jongens coëductie realiseren, is zeer verschillend. Tot dusver zijn er geen onderzoeksresultaten beschikbaar over de realisaties en de meerwaarde van diverse aanpakken van coëductie.

Dat jongens globaal genomen slechtere studieresultaten behalen dan meisjes, is geen recente vaststelling.

Met de gelijke participatie van meisjes en jongens aan het secundair onderwijs is men gaan constateren dat meisjes in het algemeen beter presteren op school dan jongens. Ze moeten minder vaak een jaar overdoen en maken meer dan de helft uit van het aantal gediplomeerden van het secundair onderwijs (De Metsenaere, Vanherck & Van Nuland 1994 ; het LOSO-onderzoek van Van Damme, 1998). Voor alle jaren en alle onderwijsvormen geldt dat 12 % van de jongens een C-attest krijgt, tegenover slechts 6 % van de meisjes (Klasse, 1995).

Deze trend wordt in alle West-Europese landen vastgesteld.

De betere studieresultaten van de meisjes mogen ons evenwel niet blind maken voor de kansongelijkheid in het onderwijs ten aanzien van meisjes. Meisjes komen nog steeds in andere en bovendien "zwakkere" studierichtingen terecht dan jongens, wat de arbeidsmarktvooruitzichten betreft.

In Vlaanderen is totnogtoe weinig verklarend onderzoek verricht over de verschillen in leervorderingen en -prestaties tussen jongens en meisjes.

Diverse factoren kunnen bijdragen tot verschillen in geslachtsgebonden leerresultaten. Het al dan niet gemengd zijn van een onderwijsomgeving, maar ook andere school- en klaskenmerken kunnen daarin meespelen. We kunnen verder ook denken aan de sociale achtergrond van de leerlingen, aanmoedigingen van de ouders, interacties tussen leerkrachten en leerlingen, curriculumdoelen en hun aanbieding, zelfconcept en attitudes van de leerlingen ten aanzien van uiteenlopende vakken.

De complexe interactiemechanismen tussen deze factoren verdienen meer wetenschappelijke aandacht dan tot op vandaag het geval was.

Het is zeker nodig dat we daarop een beter zicht krijgen en ik kan de Vlaamse volksvertegenwoordiger verzekeren dat ik hieraan in de opdrachten voor wetenschappelijk onderzoek de nodige aandacht zal besteden.

**Vraag nr. 75
van 22 januari 1999
van de heer FREDDY DE VILDER**

Decreet rechtspositie – Tijdelijke directeurs

Door de wijziging van het decreet "rechtspositie" (27 maart 1991) ingevoerd ingevolge artikel 122 van het decreet van 14 juli 1998 houdende de diverse maatregelen met betrekking tot het secundair onderwijs, treden een aantal onzekerheden op in de rechtspositie van de directeurs die reeds lang (meer dan zeven jaar) een directieambt bekleden in het onderwijs. Zij dreigen hiermee als het ware tussen twee stoelen te vallen.

Graag zou ik volgende vragen stellen aan de minister bij artikel 55quinquies, § 3.

Onverminderd artikel 55terdecies komen de personeelsleden die zijn toegelaten tot de proeftijd op 1

januari 1999, of die zijn belast met het tijdelijk waarnemen van een vacante of niet-vacante betrekking van directeur op 1 januari 1999 en tot op het ogenblik van de vaste benoeming tijdelijk belast blijven met dezelfde betrekking, nog in aanmerking voor een vaste benoeming in dit ambt.

1. In welke situatie komen deze tijdelijke directeurs terecht als ze bijvoorbeeld langdurig ziek worden? Bij een ziekte van meer dan veertien dagen vallen ze terug op de wedde van hun benoeming (bijvoorbeeld leraar SO) en kunnen ze vervangen worden. Blijven zij dan belast met dezelfde betrekking in de terminologie van artikel 55quinquies, § 3?
2. Wat wordt hun situatie indien ten gevolge van de vorming van schoolgroepen of in de nasleep daarvan hun school bijvoorbeeld fusioneert? Wat indien zij ten gevolge hiervan nog een directiefunctie zouden bekleden? Is dit dan dezelfde terminologie van 55quinquies, § 3? Wat indien zij op die manier hun directieambt verliezen? Hebben zij dan gedurende bijvoorbeeld acht jaar geen enkele pensioenbonus verdiend, terwijl parlementsleden of leden van een schepencollege, ongeacht hun voorafgaand sociaal statuut, deze pensioenbonus reeds na één (volledig) mandaat verwerven?

Bij artikel 55terdecies, waarnaar in artikel 55quinquies, § 3 verwezen wordt, dat de vaste benoeming op 55 jaar bij de mandaatfunctie regelt, had ik graag antwoord op volgende vragen.

3. Gaat de mandaatfunctie effectief in op 1 september 1999?
4. Indien de mandaatfunctie, zoals beweerd wordt in sommige onderwijskringen, pas zou ingaan in 2004, hoe kan dan een tijdelijke directeur van nu 52 jaar met acht jaar dienst in dezelfde betrekking nog ooit benoemd geraken?
5. Volgen er nog benoemingsronden als de mandaatfunctie later dan voorzien ingaat?

Antwoord

Het decreet van 14 juli 1998 bepaalt dat met ingang van 1 september 1999 elke nieuwe aanstelling in het bevorderingsambt van directeur gebeurt bij mandaat.

Het artikel 55quinquies, § 3 van het decreet rechtspositie personeelsleden gemeenschapsonderwijs

van 27 maart 1991 bevat een overgangsmaatregel op dit algemene principe, zodat bepaalde personeelsleden nog vast kunnen worden benoemd in het ambt van directeur.

Het gaat om volgende personeelsleden :

- de personeelsleden die op 1 januari 1999 tot de proeftijd zijn toegelaten in het ambt van directeur. Zij kunnen na het beëindigen van hun proeftijd vast worden benoemd ;
- de personeelsleden die op 31 augustus 1999 tijdelijk zijn belast met een vacante of niet-vacante betrekking van directeur en die tot op het ogenblik van de vaste benoeming belast blijven met dezelfde betrekking. Zij kunnen nog vast worden benoemd na 1 september 1999.

Personeelsleden die niet vallen onder de voorwaarden die in dit artikel worden opgesomd, worden dus aangesteld bij mandaat.

1. De personeelsleden die op dit ogenblik een tijdelijke aanstelling in het bevorderingsambt van directeur hebben, zijn in deze betrekking aangesteld via een verlof om tijdelijk een andere opdracht uit te oefenen.

De administratieve en geldelijke toestand van de personeelsleden die een dergelijk verlof genieten, is vastgelegd in het besluit van de Vlaamse regering van 28 april 1998 tot regeling van de administratieve en geldelijke toestand van bepaalde vastbenoemde personeelsleden van het onderwijs, de psycho-medisch-sociale centra, de pedagogische begeleidingsdiensten, de inspectie en de Dienst voor Onderwijsontwikkeling, tijdelijk aangesteld of tijdelijk belast met een opdracht waarvoor ze niet vast benoemd zijn.

Dit besluit bepaalt dat aan het personeelslid dat tijdelijk wordt aangesteld voor een opdracht waarvoor het niet vast is benoemd, voor een welbepaalde duur een verlof wordt toegekend om de opdracht uit te oefenen waarvoor het niet is vast benoemd. Wanneer het gaat om een vacante betrekking wordt dit verlof meestal voor een volledig schooljaar toegekend.

Gaat het om een niet-vacante betrekking, dan wordt de duur van de aanstelling bepaald door de afwezigheid van de titularis van de betrekking.

Dit besluit bepaalt eveneens dat het personeelslid dat tijdelijk wordt aangesteld in een beter bezoldigde betrekking, recht heeft op een toelage. Deze toelage wordt niet uitbetaald wanneer het personeelslid afwezig is voor een periode van meer dan veertien opeenvolgende kalenderdagen, en dit zolang de afwezigheid duurt.

Het feit dat het personeelslid afwezig is voor een langere periode heeft echter geen invloed op zijn aanstelling. Het is immers de duur van het toegekende verlof die hier bepalend is. Als het personeelslid afwezig is binnen de periode waarvoor het verlof is toegekend, blijft hij titularis van de betrekking. Bij zijn terugkeer neemt hij de tijdelijke aanstelling opnieuw op. Op deze manier behoudt het personeelslid dus zijn eventuele recht op de overgangsmaatregel die in artikel 55quinquies, § 3 is vastgelegd.

2. Zolang het personeelslid tijdelijk aangesteld blijft in dezelfde betrekking, behoudt hij het recht op de overgangsmaatregel van artikel 55quinquies, § 3. Valt de betrekking echter weg ten gevolge van een fusie of een andere maatregel, dan voldoet het personeelslid niet meer aan de voorwaarden vervat in dit artikel. Hij keert dan terug naar het ambt waarvoor hij vast is benoemd.

Zoals ik reeds in mijn antwoord op de eerste vraag vermeldde, wordt de geldelijke toestand van personeelsleden die tijdelijk zijn belast met een andere opdracht, geregeld in het besluit van 28 april 1998.

Dit besluit bepaalt dat een aanstelling in een beter bezoldigde opdracht recht geeft op een toelage. Deze toelage wordt betaald voor de duur van de aanstelling. Wanneer de tijdelijke opdracht eindigt, stopt ook de toelage. Deze toelage geeft geen rechten naar pensioen toe. Ik wil hier trouwens ook benadrukken dat deze wijze van bezoldigen reeds jaren wordt toegepast door het departement Onderwijs en er dus geen enkel verschil is ten opzichte van vroeger.

Ik wil ook de aandacht vestigen op het feit dat artikel 55quinquies, § 3 een overgangsmaatregel omvat die enkel voor welbepaalde personeelsleden geldt. De bezoldiging van een personeelslid dat wordt belast met een mandaat en het al of niet recht geven op de wedde die tijdens het mandaat wordt toegekend, staan los van deze overgangsmaatregel. De bezoldiging van een personeelslid belast met een mandaat zal, zoals in het decreet van 14 juli 1998 is vastgelegd,

door de Vlaamse regering worden uitgewerkt in een besluit.

3. Het decreet van 14 juli 1998 houdende diverse maatregelen met betrekking tot het secundair onderwijs en tot wijziging van het decreet van 25 februari 1997 betreffende het basisonderwijs, bepaalt dat elke nieuwe aanstelling in het bevorderingsambt van directeur in het gewoon en buitengewoon secundair onderwijs vanaf 1 september 1999 wordt toegewezen bij mandaat.

Het voorontwerp van decreet betreffende het onderwijs XI, principieel goedgekeurd door de Vlaamse regering op 9 februari 1999, ligt thans voor ter onderhandeling met de vakorganisaties, de Autonome Raad voor het Gemeenschapsonderwijs (ARGO) en de representatieve verenigingen van inrichtende machten. Hierin wordt de invoering van het mandaat gesteld op 1 september 2000, zowel in het secundair onderwijs als in het volwassenenonderwijs.

Of de invoering van het mandaat met betrekking tot het secundair onderwijs al dan niet met één jaar wordt uitgesteld, hangt dus af van het feit of het onderwijsdecreet betreffende het onderwijs XI nog deze legislatuur wordt goedgekeurd door het Vlaams Parlement.

4. Ik ben zo vrij te verwijzen naar mijn antwoord op de vorige subvraag.
5. Vaste benoeming blijft mogelijk tot op de vooravond van het ingaan van het mandaatsysteem, tenzij het personeelslid kan gebruikmaken van de overgangsmaatregel van artikel 55quinquies, § 3.

In het voorontwerp van decreet XI wordt de ingangsdatum van het mandaat op 1 september 2000 gebracht, wat maakt dat ook de data in artikel 55quinquies, § 3 met een jaar worden opgeschoven.

Vraag nr. 79
van 28 januari 1999
van de heer JOS DE MEYER

Terugvorderingen – Loonbeschermingswet

Het is vanwege het departement Onderwijs een algemene praktijk om onaangekondigd de lopende maandweden van personeelsleden te verminderen met bedragen waarvan het departement meent

dat zij in het verleden onverschuldigd werden uitgekeerd.

In november jongstleden veroordeelde de arbeidsrechtbank van Dendermonde de Vlaamse Gemeenschap tot de terugbetaling aan een personeelslid van de bedragen die het departement Onderwijs zo had ingehouden. De arbeidsrechtbank stelde immers dat zulke inhouding onwettig was, omdat ze strijdig was met de loonbeschermingswet.

Alhoewel dit vonnis maar betrekking heeft op één dossier, kan niet worden ontkend dat het een principieel vonnis is.

Heeft de minister aan zijn administratie al opdracht gegeven voortaan rekening te houden met het vonnis van de arbeidsrechtbank ?

Zo ja, betekent dit dan dat terugvorderingen voortaan steeds zullen gebeuren door middel van een terugvorderingsbrief ?

Zo neen, welke maatregelen neemt de minister opdat andere personeelsleden niet worden gedwongen hun rechten op te eisen voor de bevoegde rechtbank ?

Antwoord

Vooraf wens ik erop te wijzen dat het departement Onderwijs slechts in een beperkt aantal gevallen de lopende maandweden van personeelsleden vermindert met bedragen waarvan het departement heeft vastgesteld dat ze in het verleden onverschuldigd werden uitgekeerd (cf. het geval waarop wordt gealludeerd in het tweede lid van de vraag van de Vlaamse volksvertegenwoordiger).

Terugvorderingen gebeuren in het overwegend aantal gevallen overeenkomstig de terzake bestaande wettelijke en decretale bepalingen. De inhouding op de wedde gebeurt enkel voor kleinere bedragen en met eerbiediging van de bepalingen van artikel 1409, paragraaf 1 van het Gerechtelijk Wetboek. De berekening van de wedde met opgave van het maandelijks in te houden bedrag blijkt uit het aan het personeelslid toegezonden rekeningtuttreksel.

Deze werkwijze gebeurt uit pragmatisch oogpunt. Hierdoor wordt eensdeels het werkvolume voor het departement Onderwijs enigszins verminderd, en anderdeels verkrijgt het betrokken personeelslid een automatische spreiding van de terugbetaling.

De arbeidsrechtbank van Dendermonde heeft inderdaad de voormelde werkwijze, waarbij onverschuldigde bedragen werden ingehouden op de maandwedge van het betrokken personeelslid, veroordeeld.

Ik heb dan ook mijn administratie opdracht gegeven de problematiek ten gronde te onderzoeken, teneinde binnen de wettelijke en decretale bepalingen de bedragen te kunnen recupereren die door de Vlaamse Gemeenschap ten onrechte werden uitbetaald. Bij dit onderzoek dient rekening te worden gehouden met alle facetten van het probleem, zowel voor de betrokken personeelsleden als voor de Vlaamse Gemeenschap.

Wat de laatste vraag betreft, meen ik dat, in afwachting van het resultaat van het onderzoek, de betrokkenen de juiste draagwijdte van hun rechten zullen dienen af te wegen.

**Vraag nr. 81
van 28 januari 1999
van de heer MARC OLIVIER**

Spijbelen – Omvang en maatregelen

In de pers verscheen een kort, doch enigszins verontrustend berichtje over relletjes tijdens een filmvoorstelling in een Brussels cinemacomplex. In de zaal zaten op een maandagmiddag zo'n 200 allochtone jongeren naar een actiefilm te kijken. Na verloop van tijd stond de hele zaal in rep en roer en was er zelfs sprake van softdruggebruik. Uiteindelijk kwam de rijkswacht eraan te pas om de jongeren het complex uit te zetten.

Veel verontrustender dan de relletjes was het feit dat blijkbaar nogal wat allochtone jongeren daar zaten met toestemming van de ouders (briefje), om het einde van de ramadan op een eigentijdse manier te vieren.

Hoewel het niet duidelijk was of de jongeren Nederlands- dan wel Franstalig onderwijs volgen, had ik van de minister toch graag een antwoord op volgende vragen.

1. Heeft de minister enig zicht op het spijbelgedrag van de jongeren ?
2. Is er gericht onderzoek gedaan naar de redenen voor het spijbelen en zo ja, welke waren die ?
3. Wordt in bepaalde regio's van Vlaanderen en Brussel meer gespijbel dan elders ?

4. Zijn er substantiële verschillen tussen het gemeenschaps- en vrij onderwijs ?
5. Zijn er substantiële verschillen tussen het Nederlands- dan wel Franstalig onderwijs ?
6. Heeft de minister richtlijnen uitgevaardigd over de manier waarop scholen met spijbelaars moeten omgaan, of wordt dit aan de schooldirecties zelf overgelaten ?
7. Welke maatregelen kan de minister nemen tegen ouders die meewerken aan het spijbelen van hun kinderen ?
8. Welke gebeurtenissen bieden volgens de minister een rechtvaardigingsgrond voor spijbelen, al dan niet met medewerking van de ouders ?

Antwoord

1. In de Vlaamse Onderwijsindicatoren, editie 1998, uitgegeven door het departement Onderwijs, zijn gegevens over de spijbelproblematiek opgenomen. Een exemplaar gaat als **bijlage**.

In de 56 scholen die in de schooljaren 1996-1997 in een spijbelproject van het departement waren opgenomen, zijn de afwezigheidsgegevens van alle leerlingen tussen 1 oktober en 31 mei strikt bijgehouden in een bestand.

Deze bundeling geeft een indicatie van de onderwijstijd gedurende dewelke jongeren afwezig zijn. Er is gekozen voor deze meting, veeleer dan voor een meting van het zogenaamde spijbelen – een begrip dat voor interpretatie vatbaar is.

Uit de analyse van de gegevens van het schooljaar 1996-1997 blijkt dat de gemiddelde afwezigheidsduur 13 halve dagen bedraagt in het voltijds onderwijs. Opmerkelijk is dat de verschillen tussen de scholen zeer groot zijn, variërend tussen 5 en 26 halve dagen.

10 van de 13 halve dagen zijn afwezigheden door ziekte. Om andere formeel wettigbare redenen zijn jongeren gemiddeld 1 halve dag afwezig. De twee andere halve dagen zijn in het experiment gedekt met een code E(xperiment), die werd toegekend voor afwezigheden die reglementair niet zijn bepaald.

De verzamelde afwezigheidsgegevens van de leerlingen in het experiment werden gekoppeld

aan de tellingsgegevens van februari. Uit die koppeling blijkt dat er significante afwijkingen van de gemiddelde afwezigheidsduur zijn naar gelang de onderwijsvorm en graad, het vorig jaar behaalde attest en de schoolse vertraging, zoals geïllustreerd in de tabellen van de Indicatorenpublicatie.

De analyse geeft ook aan dat 5 % van de jongeren meer dan vijf weken afwezig is, 8 % tussen drie en vier weken en 10 % tussen twee en drie weken. De grote meerderheid van de leerlingen is maximum één week (56 %) of tussen één en twee weken (22 %) afwezig. Hieruit blijkt duidelijk dat afwezigheidsproblemen zich concentreren in een beperkte groep.

2. Er werd ook gepeild naar de problemen achter afwezigheden, geregistreerd onder de experimentele code.

De begeleiders in school, psycho-medisch-sociale centra (PMS) en Medisch Schooltoezicht (MST) en de coördinator van het experiment beoordelen de aard van de achterliggende problemen. In vijf op tien gevallen bleek het te gaan om een multiprobleemsituatie ; in twee op tien om een familiaal probleem ; in twee op tien om een persoonlijk probleem en in één op tien om een schoolgebonden probleem.

3. Een analyse van de problematiek per regio, gebaseerd op de cijfers van 1997-1998, toont aan dat de gemiddelde afwezigheidsduur het hoogst ligt in de grotere steden Antwerpen en Gent, met vergelijkbare cijfers (15,5 halve dagen).

De gemiddelde afwezigheidsduur in het experiment gedurende het tweede schooljaar was lager dan het schooljaar 1996-1997. Het lag op 12,4 halve dagen.

4. De verzamelde gegevens laten niet toe het netto-effect van de netten op de afwezigheden te berekenen. Conclusies op basis van het bruto-effect zouden niet alleen voorbarig, maar bovendien ook ongepast zijn.

Vooraleer uitspraken te doen over het netto-effect moet ervoor worden gezorgd dat allerlei variabelen die aanleiding geven tot verschillen tussen de netten, constant worden gehouden.

5. Over verschillen tussen het Nederlandstalig en het Franstalig onderwijs zijn er helemaal geen gegevens.

Voorzover ons bekend, doet men aan Franstalige zijde geen vergelijkbaar onderzoek.

6. Richtlijnen vanuit de overheid naar alle Vlaamse scholen over de manier van omgaan met spijbelaars zijn niet gegeven en zullen als dusdanig ook niet worden gegeven.

Er is wel gesensibiliseerd in het reeds genoemde experiment voor een preventieve en begeleidende aanpak van de problemen van jongeren met problematische afwezigheden (ook deze gedeckt met een medisch attest).

Deze aanpak is in de scholen van het experiment positief onthaald, en op dit moment worden de nodige stappen gezet om de regelgeving zo aan te passen dat in de toekomst alle Vlaamse scholen problematische afwezigheden als zodanig kunnen registreren, in ruil voor communicatie en zorg en in samenwerking met de toekomstige centra voor leerlingenbegeleiding (CLB) en welzijns- en gezondheidsvoorzieningen.

7. Maatregelen tegen ouders die meewerken aan spijbelen, kunnen scholen niet nemen. Dit zou moeten gebeuren door de federale instanties, maar de regelgeving terzake is deficiënt.

Overleg met deze instanties is nodig en gepland.

8. Uit wat voorafgaat, zou het antwoord op deze subvraag moeten kunnen worden afgeleid. Er moet niet worden gezocht naar rechtvaardigingsgronden voor spijbelen. Het fenomeen is overigens ook helemaal niet eenduidig te vatten. Er moet wel rekening mee worden gehouden dat afwezigheden om niet-legitieme redenen voorkomen.

Er wordt voor gekozen om scholen en toekomstige centra voor leerlingenbegeleiding de ruimte te geven om daar open en eerlijk mee om te gaan, zowel naar jongeren en ouders als naar de Vlaamse overheid als subsidiërende instantie.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

LEO PEETERS

VLAAMS MINISTER
VAN BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN,
STEDELIJK BELEID EN HUISVESTING

Vraag nr. 42
van 7 januari 1999
van de heer FRANCIS VERMEIREN

Sociale woningen – Verwarming

Bij het Vlaams Parlement werd een voorstel van resolutie ingediend betreffende een verbod voor de Vlaamse overheid om bij de bouw van sociale woningen elektrische verwarming te installeren (*Stuk 607 (1996-1997) – Nr. 1 – red.*).

Elektriciteit wordt algemeen beschouwd als de minst vervuilende vorm van verwarming, maar blijkt voor de particulieren, indien zij niet beschikken over een degelijke isolatie, veelal een zeer dure post op de huishoudelijke begroting te zijn.

1. Hoeveel sociale woningen in Vlaanderen beschikken over elektrische verwarming ?
2. Welke zijn de negatieve ervaringen die aan een dergelijke verwarming zijn verbonden ?
3. Voor welke vorm van verwarming werd er geselecteerd bij de oprichting van de sociale woningen in het kader van het project Domus Flandria ?

Antwoord*1. Aantal elektrisch verwarmde sociale woningen*

De enige cijfergegevens waarover de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij (VHM) beschikt, zijn afkomstig van een enquête uitgevoerd in 1981 door de toenmalige Nationale Maatschappij voor de Huisvesting (NMH) en hebben betrekking op de drie gewesten. Op dat ogenblik waren ongeveer de helft van de eengezinswoningen (47.000) uitgerust met een systeem voor de verwarming van de volledige woning (d.w.z. centrale verwarming of elektrische verwarming), terwijl voor de appartementen (71.000) het aandeel bijna drie vierde bedroeg (waarvan meer dan de helft met een collectieve stookplaats).

Het aandeel van de diverse energievormen was als volgt verdeeld : 63 % aardgas, 23 % stooko-

lie, 7 % elektriciteit en 2 % kolen. In enkele steden waren woningen aangesloten op stadsverwarming.

De keuze van de energie voor verwarming wordt in hoofdzaak bepaald door de aanwezigheid van het aardgasnet. In Vlaanderen is dit net vrij goed uitgebouwd. Het overgrote deel van de sociale woningen gebouwd de voorbije twintig jaar, is op het gasnet aangesloten. Bij afwezigheid van aardgas wordt op stookolie verwarmd. Butaan en propaan worden niet gebruikt.

Bij nieuwbouw komt elektrische verwarming veeleer sporadisch voor. In kleine appartementen waar de te installeren vermogens slechts enkele kilowatt bedragen, in woningen voor bejaarden of gehandicapten voor wie de bereikbaarheid van de ketel vaak een probleem stelt, ... is elektrische verwarming veelal de minst slechte oplossing.

In wijken waar pas naderhand het gasnet is aangelegd en de stookolieketels aan vervanging toe zijn, wordt systematisch overgeschakeld op gas. De problematiek van de ondergrondse stookolietanks in het kader van de Vlaamse voorschriften werkt deze omschakeling in de hand.

De meeste elektrisch verwarmde wijken dateren van vóór de energiecrisis. Enerzijds hebben elektrische verwarmingstoestellen een langere levensduur dan stookketels, anderzijds vergt de omschakeling van elektrische verwarming naar centrale verwarming op gas of stookolie aanzienlijke middelen. Bij de uitvoering wordt onvermijdelijk schade aangebracht aan de afwerking van de woning en is de hinder voor de bewoners groot. De omschakeling is enkel bij een grondige renovatie haalbaar. Hetzelfde geldt voor woningen oorspronkelijk niet uitgerust met centrale verwarming.

Ten opzichte van 1982 kunnen we stellen dat het aantal woningen verwarmd door middel van aardgas sterk is toegenomen, het aandeel stookolie en in mindere mate ook elektriciteit is afgenomen.

De VHM beschikt echter niet over concrete cijfers in verband met het aantal sociale woningen dat is uitgerust met elektrische verwarming.

2. Negatieve ervaringen met elektrische verwarming

De voornaamste nadelen van elektrische verwarming zijn de verbruikskosten en daaraan gekoppeld een verminderd thermisch- en wooncomfort.

Elektrische verwarming gebeurt door middel van individuele toestellen en kan volgens de behoeften van elk moment in elke plaats afzonderlijk worden geregeld. Door bepaalde lokalen kortstondig of niet te verwarmen, worden de verbruikskosten verminderd. De bewoner kan dit zover drijven dat alleen de woonkamer enkele uren per dag wordt verwarmd. Wegens gebrek aan thermisch comfort is het geheel van de woning niet normaal bruikbaar, waardoor het wooncomfort afneemt.

De elektrische verwarmingssystemen in sociale woningen zijn steeds van het gemengde type, dit wil zeggen accumulatiekachels op exclusief nachttarief in de normaal doorlopende lokale en convectoren op dag/nachttarief in de andere. In enkele woningen is vloeraccumulatie geïnstalleerd. De oplading wordt meestal geregeld op basis van de buitentemperatuur. Nadeel is dat de meeste kachels door de bewoners gedurende het volledige stookseizoen op maximale oplading worden ingesteld, met een hoger verbruik als gevolg.

3. *Vormen van verwarming bij Domus Flandria projecten*

Van de woningen opgericht in het kader van Domus Flandria zijn geen cijfergegevens inzake verwarming beschikbaar.

Vraag nr. 43 van 14 januari 1999 van mevrouw GERDA RASKIN

Heffing leegstand – Gemeentelijk patrimonium

Het decreet op leegstand heeft tot doel de leegstand in Vlaanderen tegen te gaan.

Overeenkomstig dit decreet zijn het de gemeenten die de inventaris opmaken van de leegstaande panden. In de praktijk blijkt dat deze inventaris niet steeds alle leegstaande gemeentelijke eigendommen bevat. Zo is ons een geval bekend waarbij de gemeente "vergat" een leegstaande gemeentelijke eigendom te vermelden, iets wat recentelijk zou zijn rechtgezet.

1. Op welke wijze wordt effectief gecontroleerd of de gemeenten hun leegstaand patrimonium opnemen in de inventaris van de leegstaande panden ?
2. Werden er reeds inbreuken vastgesteld bij het opmaken van deze inventaris door het niet opnemen van gemeentelijk leegstaand onroerend goed in de inventaris ?
3. Op welke wijze worden vastgestelde inbreuken gesanctioneerd ?
4. Bestaan er studies, inventarissen of andere gegevens over leegstaande panden, eigendom van de gemeentelijke, provinciale, gewestelijke of federale overheden, en bevatten deze gegevens eventueel de verdeling van deze leegstaande panden over de verschillende Vlaamse gemeenten en de overeenstemmende bedragen aan leegstandsbelasting die de respectieve overheden dienen te betalen ?

Antwoord

1. Er wordt niet voortdurend nagegaan of de inventaris die door de gemeenten die zelf inventarishouder zijn, wordt bijgehouden, perfect is.

In die nieuwe sfeer van partnership die de relaties tussen het Vlaams Gewest en de lokale besturen kenmerkt en die in een pact met de gemeenten zal uitmonden, is het niet zozeer de bedoeling om voortdurend te controleren, maar is het het opzet om met de lokale besturen een relatie van wederzijds respect aan te gaan. Zo wordt ervan uitgegaan, tenzij het tegendeel wordt aangetoond, dat de gemeenten de decreten correct toepassen. Als dat anders is, wordt er natuurlijk ingegrepen, zeker als dat systematisch zou gebeuren.

Er moet tevens op worden gewezen dat het precies zeer belangrijk is voor het beleid dat de gemeenten de leegstaande en verwaarloosde woningen zelf inventariseren. Zij kennen de plaatselijke situatie het best.

2. Zoals de Vlaamse volksvertegenwoordiger zelf stelt in de aanhef van zijn vraag, zijn er wel degelijk reeds inbreuken vastgesteld.
3. Wanneer zou blijken dat gemeenten hun eigen patrimonium stelselmatig zouden blijven vergeten, bestaat steeds de mogelijkheid het convenant tussen de gemeente en de minister te

beëindigen, zodat de controles gebeuren door de diensten van de Vlaamse Gemeenschap.

De gemeente verliest dan ook een deel van de inkomsten die gepaard gaan met het beheer van de inventaris.

4. Hoewel deze gegevens meer dan welkom zouden zijn bij de controle, moet ik tot mijn spijt meedelen dat er over dit onderwerp alsnog geen studies bestaan die een wetenschappelijke toets kunnen doorstaan.

Vraag nr. 49
van 20 januari 1999
van de heer MARC OLIVIER

Vlaamse Wooncode – Uitvoeringsbesluiten

Op 19 augustus 1997 verscheen het decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode in het Belgisch Staatsblad. Op basis daarvan dienden een aantal uitvoeringsbesluiten te worden genomen.

1. Welke besluiten werden reeds genomen ?
2. Welke besluiten zijn reeds in het Belgisch Staatsblad verschenen en wanneer ?
3. Welke besluiten worden nog genomen ?

Binnen welke termijn worden die genomen ?

Antwoord

1 en 2.

Titels I, II en VIII behoeven geen specifieke uitvoeringsbesluiten.

Titel III omtrent de kwaliteitsbewaking is uitgevoerd :

- besluit van de Vlaamse regering van 6 oktober 1998 betreffende de kwaliteitsbewaking, het recht van voorkoop en het sociaal beheersrecht op woningen (Belgisch Staatsblad 30 oktober 1998).

Titel IV omtrent de organisatie van het woonbeleid is gedeeltelijk uitgevoerd :

- besluit van de Vlaamse regering van 7 april 1998 houdende de afbakening van woonvernieu-

wings- en woningbouwgebieden (BS 28 mei 1998).

Titel V omtrent de sociale woonorganisaties is gedeeltelijk uitgevoerd :

- besluit van de Vlaamse regering van 17 december 1997 tot bepaling van de erkenningsvoorwaarden van de sociale huisvestingsmaatschappijen (BS 25 december 1997) ;
- besluit van de Vlaamse regering van 21 oktober 1997 houdende bepaling van de erkennings- en subsidievoorwaarden van sociale verhuurkantoren (BS 31 oktober 1997) ;
- besluit van de Vlaamse regering van 30 november 1994 houdende de voorwaarden inzake erkenning en subsidiëring van huurdersbonden en een overleg- en ondersteuningscentrum (BS 27 januari 1995) ;
- besluit van de Vlaamse regering van 18 november 1997 houdende de erkennings- en subsidiëringvoorwaarden voor de samenwerkings- en overlegstructuur van de erkende sociale verhuurkantoren (BS 24 december 1997).

Titel VI omtrent de instrumenten van het woonbeleid is gedeeltelijk uitgevoerd :

- besluit van de Vlaamse regering van 16 juni 1998 tot aanmoediging van projecten van personen met een fysieke handicap in sociale woonwijken (BS 23 oktober 1998) ;
- besluit van de Vlaamse regering van 24 juli 1997 betreffende de erkenningsvoorwaarden waaraan privaatrechtelijke kredietinstellingen moeten voldoen om sociale leningen met gewestwaarborg toe te staan voor het bouwen, kopen of verbouwen van sociale woningen (BS 15 november 1997) ;
- besluit van de Vlaamse regering van 12 mei 1998 betreffende de verzekering tegen inkomensverlies door onvrijwillige werkloosheid en arbeidsongeschiktheid bij hypothecaire leningen voor de bouw, de koop, de renovatie of de koop met renovatie van bepaalde woningen in het Vlaams gewest (BS 28 juli 1998, met erratum in BS 13 augustus 1998) ;
- besluit van de Vlaamse regering van 6 oktober 1998 betreffende de kwaliteitsbewaking, het recht van voorkoop en het sociaal beheersrecht op woningen (BS 30 oktober 1998).

Ook werd uitvoering gegeven aan artikel 8 van het decreet van 17 maart 1998 houdende diverse beleidsbepalingen (BS 17 april 1998), waarbij de Vlaamse Wooncode werd gewijzigd :

- besluit van de Vlaamse regering van 24 juli 1998 houdende regeling van de voorwaarden inzake het verlenen van een tussenkomst in de aankoopprijs van een bouwgrond in de Vlaamse rand (BS 5 september 1998), gewijzigd door het besluit van 20 oktober 1998 (BS 5 december 1998).

Titel VII omtrent de verhuring van woningen in de sociale sector is nog niet uitgevoerd, maar op korte termijn zal aan Vlaamse regering een uitvoeringsbesluit worden voorgelegd.

3. De Vlaamse Wooncode opteert met betrekking tot bepaalde activiteiten ervoor om de huidige decretale basis en uitvoeringsbesluiten tijdelijk te handhaven. Het voordeel hiervan is dat een latere inwerkingtreding en uitvoering toelaat de mogelijke uitvoeringsproblemen op het terrein grondig te onderzoeken en de overgang optimaal voor te bereiden.

Momenteel worden de juridische en de sectorgebonden implicaties onderzocht om de uitvoering voor te bereiden van onder meer titel VII, het recht op wederinkoop, de huurdersbonden, ... Hierbij worden eveneens prioriteiten qua uitvoering bepaald.

Evenwel is het bepalen van een exacte timing uiteraard mede afhankelijk van de consequenties en de problemen die zich bij de analyse en de voorbereiding van de uitvoering aandienen.

**Vraag nr. 51
van 28 januari 1999
van de heer CHRISTIAN VAN EYKEN**

Rand – Bouwgrondsubsidies

De Vlaamse regering heeft op 24 juli 1998 beslist om personen die in de Vlaamse rand rond Brussel een bouwgrond willen aankopen, te steunen via een financiële tegemoetkoming op voorwaarde dat ze een maatschappelijke, economische en/of sociaal-culturele band met de regio kunnen aantonen.

1. Hoeveel vragen om subsidies werden reeds ingediend ?

2. Hoeveel verzoeken werden geweigerd ?
3. Hoeveel verzoeken werden gunstig beoordeeld ?
4. Wat is het totaalbedrag dat aan dergelijke subsidies werd toegekend ?

Antwoord

Vooreerst moet duidelijk worden gesteld dat de voorwaarden om in aanmerking te komen voor een financiële tegemoetkoming in het kader van het besluit van de Vlaamse regering van 24 juli 1998 houdende regeling van de voorwaarden inzake het verlenen van een tussenkomst in de aankoopprijs van een bouwgrond in de Vlaamse Rand, zijn :

1. het nettobelastbaar inkomen van de aanvrager mag een bepaald maximum niet overschrijden ;
2. de aanvrager mag op de referentiedatum geen ander bebouwbaar of bebouwd onroerend goed in volle eigendom hebben of een bebouwd onroerend goed in vruchtgebruik hebben ;
3. de bouwgrond waarvoor de tegemoetkoming wordt aangevraagd, moet zijn gelegen in het doelgebied en mag niet groter zijn dan acht are ;
4. de aanvrager dient minimum tien jaar gedomicilieerd geweest te zijn in het doelgebied.

Vervolgens kan er voorrang worden gegeven aan aanvragers die een maatschappelijke, economische en/of socio-culturele binding met het doelgebied kunnen aantonen.

Reeds meer dan 600 particulieren hebben het aanvraagformulier voor deze tegemoetkoming bij de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij (VHM) of het Vlaams Woningfonds (VWF) opgevraagd. De ingediende dossiers worden momenteel systematisch onderzocht.

**Vraag nr. 53
van 28 januari 1999
van de heer FRANCIS VERMEIREN**

Gewaarborgde schuld VHM – Toename

In het Boek van het Rekenhof 1998, blz. 58, staat een overzichtstabel van de uitstaande schuld waaraan gemeenschap of gewest een waarborg hechtte.

In die tabel wordt de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij (VHM) vermeld. Haar uitstaande schuld op 31 december 1996 bedroeg 4.803,8 miljoen. Op 31 december 1997 was dit bedrag toegenomen tot 7.186,9 miljoen.

Hoe verklaart de minister deze toename met circa 2,4 miljard op één jaar tijd ?

Antwoord

De Vlaamse volksvertegenwoordiger wenst meer uitleg over de groei van de gewaarborgde schuld van de Vlaamse huisvestingsmaatschappij in 1997 met circa 2,4 miljard frank.

De grootteorde van aangroei is normaal en past in het huidige financieringssysteem van de gewone investeringsprogramma's van de VHM.

In 1997 werd nominaal voor 2.646.900.000 frank leningen opgenomen op de kapitaalmarkt. Deze leningen krijgen voor 90 % gewestwaarborg, met andere woorden 2.382.210.000 frank van het opgenomen kapitaal. Voor het verkrijgen van de gewestwaarborg betaalde de VHM 12.218.783 frank aan het Vlaams Gewest.

Nominaal had 2.071.000.000 frank opname nog betrekking op het dienstjaar 1996. Het ging om contracten afgesloten in 1996, waarvan de opname slechts gebeurde in 1997. Voor het dienstjaar 1997 werd betrekkelijk weinig opgenomen, namelijk 575.900.000 frank nominaal.

Deze eenmalige terugval voor het dienstjaar 1997 was te wijten aan het feit dat de ontleningscapaciteit slechts sinds 1997 is gekoppeld aan het betalingsplan van de investeringen en niet langer aan de vastleggingsmachtiging. Daardoor is het eenvoudiger de opname van geld af te stemmen op de noden.

Voor het dienstjaar 1998 is, geheel volgens het schema van uitgaven voor het betalingsplan en rekening houdend met de subsidies die op de investeringsprogramma's worden ontvangen, 2.400.000.000 frank nominaal opgenomen op de kapitaalmarkt. De gewestwaarborg bedraagt ook in 1998 90 %, wat 2.160.000.000 frank nieuwe gewaarborgde schuld maakt onder het huidige financieringssysteem voor de gewone investeringsprogramma's van de VHM voor het dienstjaar 1998. Voor het verkrijgen van de gewestwaarborg betaalde de VHM 13.500.000 frank. De investeringen van het dienstjaar 1998 bedroegen 2.184.281.569 frank

voor de koopsector en 2.044.234.903 frank voor de huursector.

Bijkomend moet worden opgemerkt dat de vraag uitsluitend ging over de schuld aangegaan in het kader van het huidige financieringssysteem voor de gewone investeringsprogramma's van de VHM. De schuld onder een vroeger financieringssysteem vermindert.

Als bijlage vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger de gegevens met betrekking tot evolutie 1996-1997, evolutie 1997-1998, financiering door middel van leningen met gewestwaarborg.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

Vraag nr. 54 van 28 januari 1999 van de heer FRANCIS VERMEIREN

Subsidies slopingskosten – Kritiek Rekenhof

In de loop van 1997 heeft het departement Leefmilieu en Infrastructuur, administratie Ruimtelijke Ordening, Huisvesting, en Monumenten en Landschappen, twaalf ordonnanties voorgelegd aan het Rekenhof voor de uitbetaling van 47.452.519 frank subsidies aan gemeenten en sociale huisvestingsmaatschappijen voor de slopingskosten van een aantal woningen (Boek van het Rekenhof 1998, blz. 112-113).

Reeds vroeger werden deze ordonnanties voorgelegd aan het Hof, dat telkens zijn visum heeft geweigerd.

Dit gebeurde nogmaals in 1997, met hetzelfde resultaat. Blijkbaar gaat het om een uiteenlopende interpretatie van de artikels 94 en 95 van de Huisvestingscode en de toepassingsdata.

Er is een patstelling ontstaan tussen de administratie en het Rekenhof, zodat de minister uiteindelijk op 25 september 1998 meedeelde dat hij de subsidies voor geschilberaadslaging zou voorleggen aan de Vlaamse regering.

Is dit inmiddels reeds gebeurd ?

Welke beslissing heeft de regering getroffen ?

Op grond van welke argumenten heeft zij die beslissing al dan niet getroffen ?

Antwoord

De subsidies in het kader van artikel 94 en 95 van de Huisvestingscode waarvoor het Rekenhof zijn visum heeft geweigerd, werden nog niet bij geschilberaadslaging voorgelegd aan de Vlaamse regering.

Inmiddels heeft de administratie wel een dossier voorbereid opdat agendering binnen redelijke termijn mogelijk wordt.

**Vraag nr. 55
van 28 januari 1999
van de heer FRANCIS VERMEIREN**

Nieuw financieringssysteem VHM – Kritiek Rekenhof

In het Boek van het Rekenhof 1998 wordt aangeept met betrekking tot de subsidies aan de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij (VHM) in het kader van het nieuw financieringsstelsel dat, wat de aanwending van de middelen betreft, het in eerste instantie gaat om overdrachten op grond van betalingsvooruitzichten (blz. 112).

Dit geeft geen getrouw beeld van de daadwerkelijke uitvoering van de betrokken gewone investeringsprogramma's, stipt het Rekenhof aan.

Bij zijn controle van de rekeningen 1997 heeft het Rekenhof vastgesteld dat op 31 december 1997 de gewone investeringsprogramma's 1997 slechts voor 30 % waren vastgelegd wat de huursector, en voor 74 % wat de eigendomssector betreft.

Reeds in voorgaande jaren had het Rekenhof een toenemende achterstand in de vastlegging van die programma's genoteerd en had daarom aange-drongen op een evaluatie van het nieuw financieringssysteem.

De VHM heeft verwezen naar structurele problemen zoals de procedures van het nieuw financieringssysteem, en haar onvermogen om op te treden tegen erkende sociale huisvestingsmaatschappijen die onvoldoende actief zijn.

1. In hoeverre werden de investeringsprogramma's voor 1998, zowel inzake de huursector als de eigendomssector, vastgelegd ?
2. Wordt de achterstand in de vastlegging van die programma's in 1998 tot andere proporties herleid ?

3. Hoe staat het met de evaluatie van het nieuw financieringssysteem ?
4. Werden maatregelen getroffen om de erkende sociale huisvestingsmaatschappijen tot grotere activiteit aan te zetten ?
5. Welke maatregelen werden getroffen om de structurele problemen waarnaar de VHM verwijst uit de weg te ruimen ?

Antwoord

1. De VHM beschikte in 1998 in zowel huur- als eigendomssector over een investeringsbudget van 2.378.558.000 frank.

In de huursector beliep de totale vastlegging op dat budget op 31 december 1.685.576.000 frank. Procentueel betekent dit dat op het jaareinde 70,87 % van het totale investeringsplafond kon worden vastgelegd.

In de eigendomssector liepen de vastleggingen op het jaareinde van 1998 op tot 2.030.606.000 frank, of 85,37 % van het totale investeringsvolume. (Onder de term "vastlegging" wordt verstaan : de goedkeuring van het gunningsvoorstel door de VHM, waarna de werken onmiddellijk kunnen worden besteld.)

2. De door het Rekenhof gesignaleerde achterstand in de vastleggingen werd in 1999 aanzienlijk verminderd.

In de huursector werd in 1997 slechts 30,13 % van alle kredieten in hetzelfde begrotingsjaar vastgelegd. Met 70,78 % vastleggingen in 1998 kan men spreken van een opmerkelijke vooruitgang.

In de eigendomssector noteerde men eveneens een positieve evolutie van 73,55 % goedkeuringen in 1997 tot 85,37 % in 1998.

3. Een globale evaluatie van het nieuwe financieringssysteem heeft tot op heden nog niet plaatsgevonden.

In haar reactie op de kritiek van het Rekenhof heeft de VHM trouwens nooit de nieuwe financieringswijze op zich in vraag gesteld. Wel verwees de instelling naar de relatief logge procedures die inherent zijn aan het nieuwe systeem omdat de rechtstreekse budgettering, in plaats van de debudgettering die vroeger werd toege-

past, impliceert dat de kredieten elk jaar worden vastgelegd op de begroting van dat jaar. Zo wordt een grotere overeenstemming bereikt tussen de begroting en de uitvoering ervan.

Dit vergroot dus ook de controlemogelijkheid van het Parlement en van het Rekenhof.

4. De positieve trend die in 1998 kon worden waargenomen, is voornamelijk het resultaat van een actieplan dat door de VHM werd uitgewerkt met het oog op een tijdige vastlegging van de investeringsprogramma's. Zonder in detail te willen treden, behelst dat actieplan in eerste instantie strakkere termijnen, zowel voor het indienen van de technische ontwerpdocs van de bouwprojecten, als voor de controle van die dossiers door de VHM.

Gekoppeld aan een verscherpte centrale opvolging en begeleiding van het dossiervoorloop door de VHM-diensten en vooral ook een sanctionering van sociale huisvestingsmaatschappijen die de afspraken niet naleefden – via de vervanging van hun projecten door projecten van andere maatschappijen – stond deze aanpak garant voor een versnelde uitvoering van de programma's.

5. In de toekomstige beheersovereenkomsten tussen het Vlaams Gewest en de VHM enerzijds en de VHM en de sociale huisvestingsmaatschappijen anderzijds, zullen ongetwijfeld structurele ingrepen worden voorgesteld inzake de programmatie en planning van de bouw- en hypothecaire activiteiten van de VHM.

Zonder nu al in detail te willen treden – de beheersovereenkomsten moeten immers nog worden afgesloten en goedgekeurd – voorziet de nieuwe aanpak in uitvoering van de Vlaamse Wooncode onder meer in :

- de uitvoering van een enveloppesysteem gekoppeld aan een bundeling van de middelen bij de VHM ;
- een programmatie die is gesteund op de resultaten van het lokaal overleg inzake het woonbeleid ;
- zowel stimuli als sancties voor de sociale huisvestingsmaatschappijen op het vlak van de uitvoering van de investeringsprogramma's.

Samen met een nog verscherpt actieplan voor de opvolging van de investeringen moet deze nieuwe aanpak in de nabije toekomst garant kunnen staan voor een snelle, maar ook degelijke uitvoering van alle investeringsprogramma's van de VHM.

**Vraag nr. 56
van 28 januari 1999
van de heer FRANCIS VERMEIREN**

Leegstandsfonds – Kritiek Rekenhof

Voor de eerste maal werd in 1997 krachtens het decreet van 20 december 1996 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1997, een fonds voor de heffing op leegstand en verkrotting van gebouwen en/of woningen opgericht. Dit fonds werd voor de eerste maal in de begroting 1997 vermeld.

In het Boek van het Rekenhof 1998 wordt verwezen naar een grote discrepantie tussen de geraamde ontvangsten en de reële ontvangsten, die respectievelijk 350 en 28,245 miljoen bedroegen (blz. 107).

De administratie heeft aan deze discrepantie een verklaring gegeven en diverse elementen aangehaald, zoals incorrectheid van de identiteitsgegevens, de verzending van aanslagen naar eigenaars die in feite geen eigenaar waren, het niet respecteren van de oppervlakteverhouding van de panden door de inventarisbeheerders, het ten onrechte inventariseren van vele panden als leegstaand, verwaarloosd of ongeschikt.

Blijkbaar werden door de administratie geen degelijke onderrichtingen verstrekt, met als gevolg dat vele personen, zelfs niet-eigenaars, lastig werden gevallen en zich genoodzaakt zagen de heffing te betwisten, of wellicht uit vrees voor mogelijke gevolgen bedragen hebben betaald die zij niet verschuldigd waren.

1. Kon dit alles niet worden voorzien door een voorafgaande grondige analyse van het probleem ?
2. Hoeveel bezwaarschriften werden er ingediend tot einde 1997 ? In hoeveel gevallen kregen de betrokkenen (al dan niet eigenaars) het voordeel van de twijfel ?
3. Werd reeds een grondige herziening van de reglementering in verband met de heffing op de

leegstand en de verkrotting overwogen in het licht van de gedane vaststellingen ?

Antwoord

1. Naar aanleiding van dit probleem zijn in het verleden meerdere onderzoeken en analyses verwerkt en gepubliceerd, bijvoorbeeld :

- Gent Woonnoodgebied, programma voor de revalorisatie van de leegstand, administratie voor de Huisvesting, ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, 1989 ;
- Leegstand, verslag van een onderzoek in Gent, Heers, Heuvelland, Izegem, Mechelen, Tienen en Tongeren, administratie voor de huisvesting, ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, 1989 ;
- Methode voor de beoordeling van de kwaliteit in woningen in ontwerp, Arohm, bestuur Huisvesting, dienst Programmatie, 1991 (Arohm : administratie Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen) ;
- een uitwendig onderzoek naar de kwaliteit van woningen in Vlaanderen, verslag van de survey 1994/1995, ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, 1995 ;

Er kan dan ook worden gesteld dat het fenomeen leegstand en verkrotting reeds werd onderzocht in de voorbije jaren.

Uit de resultaten van de heffing blijkt dat er een duidelijk verschil is tussen wetenschappelijk onderzoek en de daadwerkelijke heffing. Hierbij speelt mee dat heel wat eigenaars onmiddellijk positieve maatregelen nemen om aan de heffing te ontsnappen.

Dit past ook in ons beleid inzake krotbestrijding : het is een regulerende heffing. Dit betekent dat niet de opbrengst belangrijk is, maar het tegengaan van verkrotting en leegstand.

Daarnaast werden veel bezwaarschriften ingediend. De burgers hebben recht op deze beroepsmogelijkheid, maar deze heeft natuurlijk tijd nodig. Tijdens deze periode wordt niet betaald.

2. De cel Bezwaarschriften maakt deel uit van het departement Algemene Zaken en Financiën, afdeling Financieel Management.

Het antwoord op deze vraag behoort dus tot de bevoegdheid van de Vlaamse minister bevoegd voor Financiën.

3. De reglementering inzake de heffing op leegstaande en verwaarloosde gebouwen en woningen werd, vooral met betrekking tot de vrijstelling en de schorsing, reeds aangepast bij decreet van 8 juli 1997 (Belgisch Staatsblad 22 oktober 1997) en bij decreet van 7 juli 1998 (BS 28 augustus 1998).

II. VRAGEN WAARVAN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN VERSTREKEN IS EN WAAROP NOG NIET WERD GEANTWOORD* (Reglement artikel 81, 6)

LUC VAN DEN BRANDE

MINISTER-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING,
VLAAMS MINISTER VAN BUITENLANDS
BELEID, EUROPESE AANGELEGENHEDEN,
WETENSCHAP EN TECHNOLOGIE

Vraag nr. 58
van 25 januari 1999
van mevrouw MIA DE SCHAMPHELAERE

Vlaamse Infolijn – Start

Reeds in juli 1997 kondigde de minister-president de start van een Vlaamse Infolijn aan voor januari van dit jaar. In november laatstleden werd dit in de pers opnieuw bevestigd.

Dit is een belangrijk initiatief.

De dienstverlening van de Vlaamse Gemeenschap zal hierdoor voor veel mensen toegankelijker worden. Het is immers niet eenvoudig om dadelijk te weten bij welke dienst of bij welke ambtenaar men terecht kan voor vragen over bijvoorbeeld bouwvergunningen, studietoelagen, milieureglementen, enzovoort.

* datum van afsluiting : 8/3

Een centrale infolijn kan het zoeken naar de juiste telefoonnummers of het vergeefs rondbellen voorkomen.

Dit initiatief, dat drempelverlagend bedoeld is, moet ook voor alle Vlamingen op een gelijke manier toegankelijk zijn, dat wil zeggen tegen eenzelfde telefoontarief, waar in Vlaanderen men ook woont.

Wanneer wordt de reeds lang aangekondigde Vlaamse Infolijn opgestart en wat is de kostprijs ervan voor de gebruikers ?

Vraag nr. 59
van 28 januari 1999
van de heer HERMAN SUYKERBUYK

Grensgebieden – Samenwerkingsverbanden

Er zijn in het grensgebied met Nederland, Frankrijk en Wallonië verschillende grensoverschrijdende samenwerkingsvormen. Zij bestaan tussen gemeenten onderling, al dan niet samen met provinciale instanties.

Er zijn ook samenwerkingsverbanden waarbij de Vlaamse Gemeenschap is betrokken en samenwerkt met Nederlandse overheden, zoals de Vlaams-Nederlandse Coördinatiecommissie Grensmaas.

1. Welke samenwerkingsverbanden bestaan er waarbij de Vlaamse Gemeenschap als overheidsadministratie is betrokken, zowel met Nederlandse, Waalse als Franse overheden ?
2. Wat is per samenwerkingsverband de juridische structuur van deze samenwerking of feitelijke vereniging ?
3. Wat zijn de specifieke terreinen waarop die samenwerking betrekking heeft ?
4. Wat zijn per samenwerkingsverband de lasten, hetzij werkingskosten, hetzij subsidies, hetzij daartoe gedetacheerde ambtenaren, die de Vlaamse Gemeenschap op zich neemt ?

Vraag nr. 60
van 28 januari 1999
van de heer MICHIEL VANDENBUSSCHE

Cultureel akkoord Franse Gemeenschap – Stand van zaken

Tijdens de jongste editie van de Boekenbeurs in Antwerpen waren de Franse en Duitse gemeenschappen als eregasten aanwezig. Naar aanleiding hiervan werd de afwezigheid van een globaal cultureel samenwerkingsakkoord tussen de Vlaamse en Franse Gemeenschap te berde gebracht. Er is een algemene consensus om de afwezigheid van dergelijk akkoord te betreuren.

Als een stap in die richting, stelde de minister van Cultuur van de Franse Gemeenschap, de heer Charles Picqué, voor om alsnog een minder formeel akkoord in de vorm van een protocol af te sluiten.

De Vlaamse minister van Cultuur heeft dit protocol-voorstel afgewezen omdat dit voorbijgaat aan het echte probleem dat een cultureel akkoord in de weg staat.

Immers, in verschillende verklaringen wees de minister op de moeilijkheden met Franstaligen in de Vlaamse faciliteitengemeenten in de rand rond Brussel als beletsel voor een volwaardig cultureel akkoord.

Hebben er reeds onderhandelingen terzake tussen de Vlaamse en Franse Gemeenschap plaatsgevonden tijdens deze (of vorige) legislatuur ?

Zo ja, wie maakte deel uit van de delegaties die de onderhandelingen voerden ?

Werden er werkdocumenten opgemaakt voor deze onderhandelingen ?

Zijn er verslagen van deze onderhandelingen ?

Bleek in de onderhandelingen dat de Franstaligen het integrale Vlaamse karakter van de faciliteitengemeenten in de Rand niet erkennen ?

Wanneer vonden de laatste gesprekken plaats tussen de Vlaamse en Franse Gemeenschap ?

Zijn er mogelijkheden om de in het slop geraakte gesprekken eventueel te deblokken ? Welke initiatieven worden daartoe eventueel genomen ?

Vraag nr. 61
van 5 februari 1999
van de heer JOZEF BROWAEYS

NV Soresma – Overheidsopdrachten

NV Soresma is een Antwerps ingenieursbureau dat geregeld overeenkomsten afsluit met de Vlaamse overheid.

De vraag rijst naar de regelmatigheid van de toekenningen en naar het nut van de resultaten.

1. Welke opdrachten werden er gedurende deze legislatuur gegund aan Soresma ? Voor welke datum, volgens welke overheidsopdrachtenprocedure (algemene of beperkte aanbesteding, algemene of beperkte offerteaanvraag, onderhandelingsprocedure) ?
2. Waren er meerdere inschrijvers, kandidaten of geraadpleegden voor in de sub 1 bedoelde opdrachten die werden gegund aan Soresma ? Zo ja, wie waren dit per opdracht ?
3. Welke "voorstudies" werden er toevertrouwd aan Soresma ? Welke "studies" gebaseerd op voornoemde "voorstudies" werden toevertrouwd aan Soresma ?
4. Op welke datum werden de opdrachten gegund aan Soresma aangekondigd in het Bulletin der Aanbestedingen ? Op welke datum werden de opdrachten gegund aan Soresma aangekondigd in het Europees Publicatieblad ?
5. Voor welke opdrachten werd er een verkorte procedure toegepast (bv. wegens dringend karakter) ?
6. Werden er bijakten afgesloten bij de overeenkomsten met Soresma ? Zo ja, voor welke overeenkomsten en voor welke bedragen ? Werden er termijnverlengingen van overeenkomsten toegekend ? Zo ja, m.b.t. welke overeenkomsten en hoeveel bedroegen de termijnverlengingen ? Werd de uitvoeringstermijn van de verschillende overeenkomsten van Soresma gerespecteerd ? Zo niet, hoe groot was de vertraging en hoeveel bedroeg de daarmee samenhangende boete ?
7. Wat was ten slotte het praktisch nut van de opdrachten die werden gegund aan Soresma en in hoeverre worden de resultaten van die opdrachten gebruikt door de administratie ?

THEO KELCHTERMANS

VLAAMS MINISTER
VAN LEEFMILIEU EN TEWERKSTELLING

Vraag nr. 99
van 25 januari 1999
van de heer JOACHIM COENS

Waterheffing – Appartementsgebouwen

Ingevolge het decreet van 20 december 1996 inzake de heffing op afvalwater deelt de drinkwatermaatschappij aan de Vlaamse Milieumaatschappij (VMM) mee hoeveel m³ leidingwater ze in 1997 aan de verbruiker aanrekende. Op basis hiervan berekent de VMM de heffing. De VMM treedt ook enkel op als taxerende instelling en moet zich baseren op de meetresultaten die worden bezorgd door de verschillende watermaatschappijen. Tussen deze maatschappijen bestaan echter ernstige verschillen inzake registratieperiode.

Het heffingsbedrag wordt dus berekend op basis van het tijdens het jaar voordien gefactureerde aantal m³. Als de factuur slaat op een langere periode dan 14 maanden, wordt een deel van de heffing tegen het vorige tarief en een deel tegen het huidige tarief berekend.

Bepaalde verbruikers, inzonderheid eigenaars van appartementsgebouwen, hebben kritiek op de huidige wetgeving en de toepassing ervan. Volgens hen moet het heffingsbedrag worden berekend op basis van het verbruikte aantal m³ van het vorige jaar, en niet op basis van het gefactureerde aantal m³ van het vorige jaar.

Bovendien willen zij dat het jaar van de registratie volledig aansluit op de datum van de aanslag. Een aanzienlijk tijdsverschil tussen de registratieperiode en het tijdstip van aanrekening kan immers tot problemen leiden, bijvoorbeeld als het gaat om een appartementsgebouw. De verbruikers in de geregistreerde periode kunnen reeds verdwenen zijn of overleden. De VMM heeft naar verluidt geen bevoegdheid om dit te verhelpen, aangezien de registratie de opdracht is van verscheidene maatschappijen, die er elk een eigen systeem op nahouden.

De eigenaars van appartementsgebouwen hebben ten slotte bezwaar tegen het feit dat het appartementsgebouw wordt beschouwd als een grootverbruiker. Het waterbedrijf eist de registratie via één algemene meter; de afrekening met de onderscheiden gebruikers wordt geregeld zoals bepaald in de huurovereenkomst. Vóór de invoering van het nieuwe decreet hield de VMM hiermee rekening door het aantal woongelegenheden in aanmerking te nemen. Het principe dat de vervuiler betaalt, wordt niet in acht genomen. Nu wordt alle last op de eigenaar afgewenteld, die het slachtoffer wordt van een gemis aan overeenstemming tussen het waterbedrijf en de VMM.

Waarom kunnen de watermaatschappijen in Vlaanderen bij de facturatie van het waterverbruik niet meteen zelf de waterheffing aanrekenen? In Brussel wordt dit systeem reeds toegepast.

Waarom wordt bij een appartementsgebouw geen rekening gehouden met het aantal woongelegenheden?

Vraag nr. 103
van 28 januari 1999
van mevrouw YOLANDE AVONTROODT

Amalgaamafscheiders – Vlarem

Door de regering werd in de recente voorstellen tot wijziging van de Vlarem-regelgeving een wijziging van Vlarem II opgenomen, bijlage 5.3.2., 431, m.b.t. de regeling die van toepassing is op de tandartsen. Meer bepaald gaat het om het plaatsen van amalgaamafscheiders, die moeten beletten dat kwik in het afvalwater wordt geloosd.

In 1995 stelde de minister in antwoord op een vraag om uitleg dat de totale emissie van kwik in 1995 werd geschat op 1174 kg, waarvan 1146 kg afkomstig zou zijn van de tandartsen. In een eerdere studie gemaakt door prof. dr. Enody in samenwerking met de RUG (Rijksuniversiteit Gent) is echter slechts sprake van 120 kg kwik die in riolen zou worden geloosd.

In de nieuwe Vlarem II-bepaling wordt een keuze gemaakt qua aard van de vereiste amalgaamafscheiders, alhoewel in Nederland toestellen op de markt zijn die efficiënt, eenvoudig en goedkoop zijn, maar die in Vlaanderen niet zouden worden aanvaard ondanks vergelijkbare prestaties.

Blijkbaar zou ook slechts één firma het monopolie verwerven op het overbrengen van de toegelaten

toestellen naar Nederland, waar zij moeten worden gereinigd.

Er is tevens nergens een studie ter beschikking die een vergelijking maakt tussen de diverse bestaande amalgaamafscheiders op het vlak van Best Beschikbare Technologie (BBT).

1. Op welke basis werd een keuze gemaakt voor een bepaalde amalgaamafscheider?

Bestaat er een studie die een vergelijking maakt op het vlak van BBT voor deze toestellen?

Zo neen, wordt er vooralsnog aan gedacht een dergelijke studie door bijvoorbeeld het VITO (Vlaamse Instelling voor Technologisch Onderzoek) te laten opmaken en de wijziging van het Vlarem II hieraan aan te passen?

2. Wat is de exacte hoeveelheid kwik die werd geloosd in de Vlaamse oppervlaktewateren en riolen in 1996, 1997 en 1998 en hoeveel ervan is afkomstig van tandartsen?

Hoe verklaart de minister het verschil tussen de door hem vermelde cijfers m.b.t. 1995 en de cijfers die prof. dr. Enody in zijn studie gebruikt?

Vraag nr. 104
van 28 januari 1999
van de heer JOHAN MALCORPS

Dioxinenormen – Vlarem

In februari 1998 werd een studie afgerond door het VITO (Vlaamse Instelling voor Technologisch Onderzoek) in opdracht van de Vlaamse Milieumaatschappij met een onderbouwd voorstel van normen voor dioxines in lucht en depositie.

Het parlement keurde overigens een resolutie goed waarin sterk werd aangedrongen op het snel invoeren van dergelijke normen, overigens ook voor dioxines in de bodem. Dit in aansluiting op federale grenswaarden voor de dagelijkse inname van dioxines door de mensen en de aanwezigheid van dioxines in voedsel.

In de recente wijzigingen van Vlarem werden de nieuw uitgewerkte dioxinenormen niet opgenomen. Waarom niet?

Op welke wijze worden deze normen dan wel in wetgeving omgezet? En op welke termijn?

Vraag nr. 115
van 2 februari 1999
van de heer FRANK CREYELMAN

Ongebruikte industriële waterzuiveringsstations – Benutting

Op veel industrieterreinen liggen waterzuiveringsstations van soms al jaren gesloten fabrieken.

Zo ligt er op het industrieterrein van Mechelen het waterzuiveringsstation van de reeds meerdere jaren geleden ter ziele gegane firma Bonduelle (voorheen beter bekend als Marie Thumas).

Het waterzuiveringsstation van Bonduelle zou mits enige aanpassingen gebruikt kunnen worden om het water van de nabijgelegen wijk te zuiveren. Men kan vermoeden dat er her en der nog andere ongebruikte waterzuiveringsstations staan te verkommeren (Renault-Vilvoorde, scheepswerven Temse ...).

Het lijkt nuttig om te kunnen beschikken over een lijst met ongebruikte industriële waterzuiveringsstations.

Bestaat er een inventaris van niet-gebruikte industriële waterzuiveringsstations ?

Kunnen deze stations in bepaalde gevallen niet worden hergebruikt voor het zuiveren van afvalwater ?

Vraag nr. 117
van 3 februari 1999
van de heer JOHAN DE ROO

Bebossing – Oost-Vlaanderen

Via een plaatselijk tijdschrift heb ik vernomen dat de provincie Oost-Vlaanderen van plan is om in het kader van een initiatief van Aminimal nieuwe bossen aan te planten, teneinde een daling van het koolstofdioxidegehalte (CO₂) in de atmosfeer te bewerkstelligen.

De provincie Oost-Vlaanderen denkt hierbij aan de aanplanting van twee soorten bossen, met name enerzijds een stadsbos van 200-300 ha met de nadruk op het recreatieve aspect, en anderzijds een regionaal bos van 500-600 ha met de nadruk op de ecologische aspecten.

1. Werd reeds vastgelegd waar (in welke gemeenten) deze bossen worden aangeplant ? Zo ja, kan de precieze ligging reeds worden meege-deeld ?
2. Worden voor de aanplanting van deze bossen gronden onteigend ? Zo ja, werden de betrokkenen daarvan reeds op de hoogte gebracht ?
3. Werd reeds een datum vastgesteld voor de aanplanting van deze bossen ?

LEO PEETERS

VLAAMS MINISTER
 VAN BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN,
 STEDELIJK BELEID EN HUISVESTING

Vraag nr. 58
van 5 februari 1999
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Aanslagbiljetten huisvuil-taks Wemmel – Taalgebruik

Half januari 1999 startte de provincie Vlaams-Brabant een onderzoek naar de gelijktijdige verzending van Nederlandstalige en Franstalige aanslagbiljetten voor de huisvuil-taks in de faciliteitengemeente Wemmel.

De gemeenteontvanger zou beide documenten meteen hebben verzonden naar alle Franstaligen van de gemeente, wat in strijd is met de taalwetgeving, zoals die vorig jaar nog door de minister in zijn omzendbrief werd verduidelijkt.

Wat is de stand van het onderzoek ?

Mocht het onderzoek zijn afgelopen, welke maatregelen heeft de minister dan getroffen ?

**III. VRAGEN WAARVAN
 DE REGLEMENTAIRE TERMIJN
 VERSTREKEN IS MET
 TEN MINSTE TIEN WERKDAGEN
 EN DIE OP VERZOEK
 VAN DE VRAAGSTELLERS WERDEN
 OMGEZET IN VRAGEN OM UITLEG
 (Reglement artikel 81, 4)**

Nihil.

REGISTER

Nr.	Datum	Vraagsteller	Onderwerp	Blz.
L. VAN DEN BRANDE, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie				
47	07.01.1999	H. Suykerbuyk	<i>Fietstoerisme – Fietsenverhuur in stations</i>	1273
48	07.01.1999	H. Suykerbuyk	<i>Renovatiesubsidies Hermitagemuseum St.-Petersburg – Controle</i>	1274
○ 58	25.01.1999	M. De Schamphelaere	<i>Vlaamse Infolijn – Start</i>	1312
○ 59	28.01.1999	H. Suykerbuyk	<i>Grensgebieden – Samenwerkingsverbanden</i>	1313
○ 60	28.01.1999	M. Vandenbussche	<i>Cultureel akkoord Franse Gemeenschap – Stand van zaken</i>	1313
○ 61	05.02.1999	J. Browaey	<i>NV Soresma – Overheidsopdrachten</i>	1313
S. STEVAERT, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening				
△ 158	25.01.1999	L. Dehandschutter	<i>Beschermde monumenten – Restauratie en bouwvergunning</i>	1243
160	25.01.1999	P. Huybrechts	<i>Nikelaan Laakdal – Doortrekking</i>	1243
162	25.01.1999	J. Maes	<i>Marinebasis Lombardsijde – Afbraak infrastructuur</i>	1244
164	28.01.1999	F. Strackx	<i>N10 Berlaar-Lier – Heraanleg</i>	1245
165	28.01.1999	M. Olivier	<i>R8 ring Kortrijk – Afwerking</i>	1245
T. KELCHTERMANS, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling				
76	14.12.1998	C. Decaluwé	<i>Bodemkwaliteit waterlopen – Kortrijk-Roeselare-Tielt</i>	1275
78	22.12.1998	C. Verwimp-Sillis	<i>Azijnfabriek Sint-Martinus (Strijtem) – Milieuvergunning</i>	1276
△ 80	04.01.1999	F. Vermeiren	<i>Milieureglementering – Assimilatie door bedrijven</i>	1277
81	07.01.1999	J. Malcorps	<i>Baggerwerken IJzervallei – Bescherming visbestand</i>	1278
82	07.01.1999	J. De Roo	<i>Afwatering – Meetjesland</i>	1279
88	11.01.1999	G. Raskin	<i>Havenfaciliteiten voor scheepsafval – Stand van zaken</i>	1280
94	15.01.1999	J. Malcorps	<i>IJzerbekkencomité – Organisatie</i>	1281
95	15.01.1999	J. Malcorps	<i>Vellen van bomen – Natuurvergunningplicht</i>	1283
○ 99	25.01.1999	J. Coens	<i>Waterheffing – Appartementgebouwen</i>	1314
100	25.01.1999	J. Maes	<i>Marinebasis Lombardsijde – Oprichting natuurreservaat IJzermonding</i>	1283
101	25.01.1999	J. Maes	<i>Hoge Blekker Koksijde – Oprichting natuurreservaat</i>	1284
102	28.01.1999	D. Ramoudt	<i>Luchthaven Oostende – Milieuvergunning</i>	1285
○ 103	28.01.1999	Y. Avontroodt	<i>Amalgaamscheiders – Vlarem</i>	1315
○ 104	28.01.1999	J. Malcorps	<i>Dioxinenormen – Vlarem</i>	1315

106	28.01.1999	J. Stassen	<i>Bostoegankelijkheidsreglement – Speelzones</i>	1246
107	28.01.1999	J. Stassen	<i>Gemeentelijke milieujaarprogramma's – Kwantitatieve meetgegevens</i> . . .	1285
108	28.01.1999	F. Vermeiren	<i>Aanmoedigingspremies loopbaanonderbreking – Kritiek Rekenhof</i>	1247
109	28.01.1999	C. Decaluwé	<i>Project bescherming kustduinen – Resultaten</i>	1286
110	28.01.1999	C. Van Eyken	<i>Vlaamse Milieumaatschappij – Taalgebruik</i>	1287
112	28.01.1999	M. Olivier	<i>Knelpuntberoepen – Recruitering buiten Vlaanderen</i>	1248
114	28.01.1999	J. Stassen	<i>Labo geluidsmetingen Beveren – Meetkwaliteit</i>	1288
○ 115	02.02.1999	F. Creyelman	<i>Ongebruikte industriële waterzuiveringsstations – Benutting</i>	1316
116	03.02.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Subregionale tewerkstellingsdiensten – Beschikbaarheid RIZIV-gegevens</i>	1250
117	03.02.1999	J. De Roo	<i>Bebossing – Oost-Vlaanderen</i>	1316
120	12.02.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Werkzoekende vijftigplussers – Maatregelen</i>	1251

W. DEMEESTER-DE MEYER, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid

31	04.12.1998	S. Becq	<i>Toewijzing nieuwe RVT-bedden – Invloed op dagprijs en personeel</i>	1288
35	09.12.1998	P. Ceysens	<i>Campagne wijkgezondheidscentra – Rol huisarts</i>	1291
39	08.01.1999	H. De Loor	<i>VIPA-procedure ouderenvoorzieningen – Evaluatie</i>	1293
41	14.01.1999	H. Suykerbuyk	<i>Belastingverdragen – Gewestelijke belangen</i>	1294
44	20.01.1999	P. Van Grembergen	<i>Meningitispreventie – Financiering</i>	1295
46	28.01.1999	P. Ceysens	<i>Kraam- en pediatriediensten – Fusie-ontwerpakkorden</i>	1252

E. BALDEWIJNS, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken

△ 69	15.01.1999	C. Decaluwé	<i>Evaluatie leidende ambtenaren – Externe bureaus</i>	1296
71	18.01.1999	C. Decaluwé	<i>Evaluatie leidende ambtenaren – Resultaten</i>	1298
73	20.01.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Zittenblijvers – Gemengde scholen</i>	1298
74	20.01.1999	S. Becq	<i>Doventolken in het onderwijs – Evaluatie</i>	1253
75	22.01.1999	F. De Vilder	<i>Decreet rechtspositie – Tijdelijke directeurs</i>	1300
76	25.01.1999	C. Van Eyken	<i>Provinciale scholen Brabant – Gevolgen overdracht naar VGC</i>	1255
77	25.01.1999	F. Strackx	<i>Schoolkosten – Beleid</i>	1256
78	28.01.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>De Lijn – Reductie voor deeltijds lerenden</i>	1257
79	28.01.1999	J. De Meyer	<i>Terugvorderingen – Loonbeschermingswet</i>	1302
80	28.01.1999	M. Olivier	<i>Democratisch universitair onderwijs – Elite-universiteiten</i>	1257
81	28.01.1999	M. Olivier	<i>Spijbelen – Omvang en maatregelen</i>	1303
82	05.02.1999	F. Dewinter	<i>Prins van Luikschool (Kongo) – Subsidiëring</i>	1258

E. VAN ROMPUY, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media

46	25.01.1999	L. Cannaeerts	<i>Adviespremies kleine ondernemingen – Stand van zaken</i>	1259
47	28.01.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Kabelaanbod Brutele – Nederland 3</i>	1260
48	28.01.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>VRT-berichtgeving – Journalisten in de politiek</i>	1261
50	09.02.1999	J.-M. Bogaert	<i>Macro-economische kengetallen – Bronnen</i>	1261

L. PEETERS, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting

41	22.12.1998	L. Sannen	<i>Vereniging Vlaamse Huisvestingsmaatschappijen – Studiereizen (2)</i>	1262
42	07.01.1999	F. Vermeiren	<i>Sociale woningen – Verwarming</i>	1305
43	14.01.1999	G. Raskin	<i>Heffing leegstand – Gemeentelijk patrimonium</i>	1306
46	18.01.1999	C. Decaluwé	<i>Sociaal huurpatrimonium – Waterschade</i>	1263
48	20.01.1999	J. Gabriels	<i>Tewerkstellingsbeding bij overheidsopdrachten – Vreemdelingen</i>	1264
49	20.01.1999	M. Olivier	<i>Vlaamse Wooncode – Uitvoeringsbesluiten</i>	1307
51	28.01.1999	C. Van Eyken	<i>Rand – Bouwgrondsubsidies</i>	1308
52	28.01.1999	S. Becq	<i>Speelpleinwerking – Organisatie</i>	1265
53	28.01.1999	F. Vermeiren	<i>Gewaarborgde schuld VHM – Toename</i>	1308
54	28.01.1999	F. Vermeiren	<i>Subsidies slopingskosten – Kritiek Rekenhof</i>	1309
55	28.01.1999	F. Vermeiren	<i>Nieuw financieringssysteem VHM – Kritiek Rekenhof</i>	1310
56	28.01.1999	F. Vermeiren	<i>Leegstandsfonds – Kritiek Rekenhof</i>	1311
△ 57	28.01.1999	G. Raskin	<i>Bouwdossiers – Inzagerecht</i>	1266
○ 58	05.02.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Aanslagbiljetten huisvuiltaks Wemmel – Taalgebruik</i>	1316

L. MARTENS, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn

80	22.01.1999	M. Olivier	<i>Geboorteouders en adoptiekinderen – Zoektochten</i>	1267
82	25.01.1999	L. Dehandschutter	<i>Beschermde monumenten – Restauratie en bouwvergunning</i>	1268
85	28.01.1999	M. Keulen	<i>Literatuur- en leescultuursubsidies – Kritiek Rekenhof</i>	1269
86	28.01.1999	L. Dehandschutter	<i>Nederlands – Vlaamse woorden</i>	1270
87	28.01.1999	L. Dehandschutter	<i>Leesachterstandsgroepen – Beleid</i>	1270
90	02.02.1999	D. Lootens-Stael	<i>Regionaal Integratiecentrum Foyer – Subsidiëring</i>	1271
99	17.02.1999	C. Vandenbroeke	<i>Kind en Gezin – Samenstelling raad van beheer</i>	1272